

GOVERNMENT OF INDIA
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA.

Ta
Class No. 294.5
Book No. Ra348C

N. L. 38.

M/GIPC—S1—36 LNL/60—14.9.61—50,000.

GOVERNMENT OF INDIA
NATIONAL LIBRARY
CALCUTTA.

This book was taken from the Library on the date last stamped. A late fee of 6 nP. will be charged for each day the book is kept beyond a month.

உ

சீவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்தங்களாகிய

சிவபராக் கிரமம்.

இதனை,

சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

சக்சாடு - இரத்தினவேலு முதலியார்

அறுபத்துகான்கு திருவுருவப் படங்களோடும்

வேதாகமாத்ரி உடனான்மேற்கோள்களோடும்

கிராவிடனூற் பிரமாணங்களோடும்

வசனரூபமாகச்செய்து

—o—o—o—

சென்னைப் பண்டித மித்திர யந்திரசாலையிற்

பதிப்பித்தனர்.

மூன்றம்பதிப்பு.

லேகனா விருச்சிகரவி.

1908

[All Rights Reserved.]

7034
7.7.62

உ
விளம்பரம்.

சிறப்புப் பெயரகராதி.

இது தேவர் முனிவர் அகரர் இராகதர் சக்கிரவர்த
திகள் மன்னர்கள் பிரபுக்கள் புலவர்கள் முகலானார் சரிதை
களையும்; வேதம் ஆகமம் ஸ்மிருதி புராணம்இதிகாசம் இல
க்கிய விலக்கணங்கள் ஆதியவற்றின் சம்பந்தமானவிடயங்க
ளையும்; சைவ வைணவ ஸ்மார்த்த ஜைனப் பெளத்த நான்ஸ்திக
முதலிய மதங்களின் சம்பந்தமான விடயங்களையும்; ஸ்தல
தீர்த்த மூர்த்தி விருகஷங்கள் பர்வதங்களின் சிறப்புக்களையு
ம் சுருக்கியெழுதி, அகராதிவரிசைசெய்து உயர்த்த கடித்க
தில் எட்டுப்பக்கங்கொண்ட அளவில் சுமார் 800 பக்கப் பு
த்தகமாக அச்சிட்டுள்ளது. இது பொதுநூலாகலின், ஒவ்
வொரு புத்தகசாலையிலும், குடும்பத்திலும், வித்தியார்த்தி
யின் வசத்திலும், பிரசங்கியர் கரத்திலும், இருக்கவேண்டிய
நூலாம். எவ்வகைச் சரிதையையும் கலயமாகத்தெரிவிக்க
வல்ல விஷயசாகசமாயுள்ளது.

 வியாபாரத்திற்குத் தகுந்த கமிஷன் கொடுக்கப்படும்.

விலை ரூபா 3—0—0. தபாநிகலி அனா 5.

சுக்காடு - இரத்தினவேலு முதலியார்,

தமிழ்ப்பண்டிதர், கிறிஸ்தியன் காலேஜ்,

நெ. 2. அருணாசலமுதலிவீதி சென்னை.

அஷ்டோத்தரகதோபநிஷத்.

ஹிமேஸ்துவரைகிலுள்ள எல்லா ஆரிய மதஸ்தர்களுக்கும் உபயோகப்படும்படிவேதாந்தஸாராம்சமாயும், எல்லா சித்தத்துவங்களையும் போதிக்குந்தன்மையுடையதாயும், வேதோபப்ரம்ஹணமாயும், சசாவாஸ்யமுதல் முக்திகோபநிஷத்வரையிலும் அடங்கியஉபநிஷத்துகள் நூற்றெட்டும், நமக சமக புருஷஸூக்த ஸ்ரீஸூக்த தைத்திரீய நாராயண பஞ்சசாந்தி ஆப்ரம்ஹ மஹாவரக்கிய ரத்னாவளி ப்ரம்ஹஸூக்த சமுதலிய ஒன்பது ப்ரகரணங்களுடன், சிறந்தஞானநூல்வல்ல வித்துவான்களைக்கொண்டு பிழையறப் பரிசோதித்து, சுனத்த பளபளப்புள்ள கடிதத்திற் புதிய எழுத்தில் கிரந்த விரிபில் 900 - பக்கங்களுடையதாய் அச்சிட்டு கித்தான்பாஷிஸ்டுசெய்து விற்பனைக்குச் சித்தமாயிருக்கின்றது.

இதன்விலை ரூபா 1. ன் - 19. தபாற்செலவுடன் ரூபா 4-6.

முருகன் மனை.

முதற்பதிப்பின் சிறப்புப்பாயிரம்.

1983-அஷ்டாவதாம்-சபாப்திழைவியாரவர்கள் மாணக்கும்,
சென்னைக் கிரிஸ்தியன் காலேஜ்

தமிழ்ப் பிரதம பண்டிதருமாகிய ம-ரா-ரா-ஸ்ரீ

திரு - சின்னசாமிப்பிள்ளையவர்களியற்றிய

நீலமண்டில ஆசிரியப்பா.

பிறையணி சடிலத் திறையுல கனைத்தும், பூத்தினி தளித்து
நீத்தருள் புனிதன், விண்ணிடைப் பறந்து மண்ணுற வகழ்த்தும்,
அயன்மா லறியா வியன்பெருஞ் சோதி, செவ்விதி னவ்வவ் வமயத்
தடியார்க், குறுதுயர் தவிர்த்து நிறைவளம் பொழிவான், சகல்கரி
த்த புகழ்சேர் மூர்த்தம், எட்டெட்டினைப் பட்டறு கருணியின்,
திருவாய் மலர்ந்தருள் புரிவா யெமக்கெனும், புலன மதிக்குஞ் சவு
னகர் முதலா, மாத்தவரெவரு மேத்தியிறைஞ்சு, வேதமே புருவா
ஞ்சுதனுட் களிகூர், தன்னவர் தமக்குப் பன்னிய மேன்மை, சிவ
பராக் கிரமமா முவமையின் மான்பியம், மாசிலாத் தவர்க்கிறை கே
சிமா முநிவான், சீரியல் டோங்க வாரியத் தழைத்தனன், செப்பரு
மேன்மை யப்பெரு னூலை, எண்டரு சீர்த்தித் தண்டமிழ்ப் பாகைந
யின், மொழிபெயர்த் தெவரும் பழுதறத் தேர்வான், இமிழ்தரு வே
தா கமவுப விடதப், பிரமா ணங்கள் திரமுறக் காட்டி, வச
னகா வியமா விசைதர வியற்றினன், ஆக்கமே பெருஞ் சீக்கா
டதன்கண், கங்கையங் குலம்வி னங்கவர் றுதித்தோன், புகழ்வர்
புகழு மாங்க சாயிமால், நற்றவ மனைத்தும் பெற்றிசே ருருவா,
புகித்ததென் றறிகூர் மதித்திடு புலவன், ஒழுக்க மனைத்தும் விழு
த்தக வமைத்தோன், நிலைவலார் புகழ்தரு நிலைமையாளன், அரணடி
யவரை யானெனப் போற்றறாஉம், பத்திமை தழைத்த ரத்தினனே
லெத்தலே.

எஸ்-பி-ஜி-ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

திருமயிலை ம-ா-ா-பூதி

சனமுகம்பிள்ளையவர்க ளியற்றியன .

தண்ணேந்து மலரிதழித் தொடையேந்து சசியேந்து தனிக்கோ
மரத், தண்ணேந்து மொருவனேமுன் னிமயவரை யீன்றெடுத்த
வெம்பி ராட்டி, பண்ணேந்து மொழிப்பாவை புன்னையங்கா னலின்
மயிலாப் பரிவி னேத்தும், தண்ணேந்து தென்மயிலை நகரொருசா
ருஷுத்தொண்டை நாட்டின் மாதோ.

தீக்காட்டி லாகிசின்ற சிந்தையினர் திருத்தொண்டு செறிவன்
றொண்டர், வாய்க்காட்டற் புதஞ்சாலுங் கோலுதலு நன்னீர்மமலி
வெண் பாக்கம், பூக்காட்டி னிறைபொலியும் பாருரென் றொருதல
னுமபுடையே கொண்ட, நக்காட்டுக் கோட்டத்து ளீக்காடென்
றொருநகர மிலங்கு மாலோ.

இன்னநகர் வயிற்றொண்டர் சீர்பரவு மெங்கன்பிரா னினிது
தோன்றும், நன்னர்மா பினிலாங்க சாமியெனப் புவிபுகழு நல்லோ
ஹற்றும், இன்னறவீர் மாதவத்தி னங்குரமா விரத்தினவே வென
யந் தீண்டித், தன்னிகரில் சைவமெனும் பயிர்வளர்ப்பான் மிகச்செ
றிந்தான் றனாகே ரில்லான்.

பிறந்தபய னானடியே பேணுவதென் றுளந்தேர்ந்து பிறங்கினே
றான், கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தா வெனக்கலிதை கழற
வல்லோன், மறந்துமவ னடியாரை யவ்விறைவ னெனக்கருது மா
ண்பினானல், அறந்தவா வுள்ளத்தா னான்றொண்டே மிகப் புரியு
மார்வ மிக்கான்.

முப்பொருளென் றுரைசாலும் பொருளினனி சிறந்தோங்கி
முன்னா வெல்லாம், இப்படியென் றுரைத்திடவொண் ணப் பதி
யைக் கேசிபெனு மிருடி யந்நான், செப்பியதோத்திரமென்னச் செ
றிபராக் ரமமெனைத்துஞ் சிந்தை யோர்ந்திட், டற்புதச் செந்தமிழி
னெமக் கிந்தஞான் றதவினனா லடைவி னம்மா.

இன்னதா லாதத்த ரப்பதீக் கிதர்முன்னே ரெடுத்தஞ் ஞான்று,
சொன்னதா வெனச்செழிக மற்றிதனைக் கற்கின்றோர் துணை
னெத்தை, மன்னுமல ரடிப்பத்திமருவுகமற் றவன்சீர்த்தி மாழாதெ
ன்ற மிஞ்சிவமேலினி திலக கேட்குநரிக் கானருடானெய், மன்னே.

இரண்டாம்பதிப்பின்

சி ற ப பு ப ப ர யி ர ம்.

சேன்னைக் கிறிஸ்தியன்காலேஜ் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்
பிரமபுரீ-வி-கோ-சூரியநாராயணசுந்திரியாரவர்கள். பி. ஏ

இ ய த் தி ய து.

அருவருவ மானபிரா னவ்வவம் யங்களினி லடியர்க் காகத்,
திருவருவங் கலையளவாக் கொண்டருளித் திகழ்ந்தமையைத் தேர்ந்
தஞான, குருவனைய கேசுமுனி வடமொழியி னனிவருத்துக் குறை
வொன் றினறிவ், விருசிலத்தோ ருணர்ந்தயச்செய் திட்டிவயராக்
கிரம மென்னு தூலை. (௧)

பொற்புறதென் மொழிபெயர்த்து வடமொழிமேற் கோள்கள்
பல பொருந்தக் காட்டிச், சிற்பநெறி நயஞ்சான்ற திருவருவப்பட
ங்குயிற்றிச் செறித்தாய் காங்குத், தற்பரனார் சீர்விளங்கத் தனிவிரி
த்துச் சித்தாந்த சைவ மோங்க, வற்புதவா சகரடையினி ரத்தினவே
லறிஞனினி தமைத்தா னம்மா. (௨)

சைவப்பிரசாரணர்

யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி

ம-ந-நாபுரீ, நா - கதுரைவேற்பிள்ளை அவர்கள்

இ ய த் தி ய

ஆசிரியச்சந்த விருத்தம்.

சீரளி யாமிரு காலின டத்தொரு செம்பொரு ளைந்துதிகழ்

செழுமறை புரைமிரு திகண்முடி புரணமொ டுண்முறையிப்

பாசளி மாகலை யாமெழு வம்பா முற்றவை கொண்டிபருட்ப்

பரிதிரு தவனென வருவட னணிநக ரமிதுபடஇ

அ

யேரளி பாரசு மேமினி சொற்பொரு ளிள்குமு றற்றழுவீ
யெமர்பவ வெயிலின யஞர்தப சிவகுளி ரெவணுமுறத்
தாரளி மாசிவ வாடலெ ணெண்ணமு தந்தரு ரத்தினவேற்
றஞகலை வலனருள் பெருகுறு கவிசரு முகிறழையே

நேரிசைவென்பா

அன்பினு னல்லருளா லார்பொருளா லீகையினு
லின்பினு லென்று மிலதிடலாற்—றுன்பொழியென்
ணெண்ணுருவா லின்புகழா லெந்தை பராக்கிரமத்
தெண்ணிப் பராக்கிரம மே.

முன்கும் பதிப்பின் சிறப்புப்பாயிரம்.

இந்நூலாசிரியர் மான்வர்களிலோருவராகிய

சி. வீரபத்திர ஐயரவர்களியற்றியது.

ஈவபராக் கிரமஞ் சிலர்பொரு ணசையா னாட்டினிற் பலபட
வியற்றி, அவபராக்கிரம மாகியே யிரிய வாரிய மறைகலையளவொன்.
தவபராக் கிரமம் வடமொழிக்காட்டுத் தண்டமிழ்க் கத்தியம்பட்டி
சேர், சிவபராக் கிரமம் தருமிதத் தினவேற் செந்தமிழ்க் குரவளைப்
புதுவாய்.

அ பி ப் பி ரா ய ம்.

அஷ்டாஷ்டக விக்ரக லீலையென்பது சிவபிரான் அறுபத்து நா ன்கு திருவுருவமைந்து அடியார்கட் கருள்செய்த திருவிளையாட லெனப்படும். இதனையே அஷ்டாஷ்டக மூர்த்தமெனவும் சிவபராக் ரம மெனவும் வழங்குவர்.

இவ்விக்ரஹலீலையை வேதாதமபுராணங்களுள், வேதம் தியான ரூபமாகவும், ஆகமம் அதனை விரித்துச் சுகளத் திருமேனியில் அடியார்கள் வழிபட் டெயும்பொருட்டி க்ரியாரூபமாகவும், புரா ணங்கள் அவ்வாறு வழிபட்டுப் பேறுபெற்றோ ரிவரெனக் கதா ரூபமாகவுங் கூறும். இன்னும் பலவாகக் கூறுஞ்சரிதங்களியாவையு மிதனுளடங்கும்.

புராணங்கள் கூறுஞ் சரிதங்களின் சுருக்கத்துடனும், பூஜிப் போருணரும் வண்ணம் திருவுருவப்படத்துடனும், த்யானிய்போ ருக்குப் பயன்பட த்யான ஸ்லோகத்துடனும், இஃது வெளியிடப் பட்டது. இதனை நன்காராய்ந்து தத்தமக்கு வேண்டிய பலன்கள் சித்திக்கும்பொருட்டு அவ்வவற்றிற்குரிய திருவுருவங்களை அவ்வவ ற்றின் நியமப்படி த்யானித்தும் பூஜித்தும் வழிபடுவோர்க் கெய்தா தன வுல்கங்களு ளொன்றுமில்லை; திண்ணம்.

இந்நூல் பல வருடங்களாகப் பலரால் அச்சிட்டு வெளியிடக் கருதியும், ஸ்வலாபத் தேட்டத்தாற் சரித்திரங்களை யெழுதிப் பூர்த்திசெய்யாது சிவபுண்ணியத்தைக் கைக்கொள்ளாது விடுத்த னர். மில்லர் துரைக் கல்விச்சங்கத்து உபாத்தியாயர் ஈ - இரத்தின வேலு முதலியாரொன்பவர் இச்சரித்திரங்கள் யாவும் யாவரு முணர் ந்து இடுக்கண்தீர்ந்து இஷ்ட சித்திகளடைந்து சிவபுண்ணியத்தை மெற்கொளச் செய்தனரால், இவரும் பெறுதற் கரிய சிவபுண்ணி யத்தைப்பெற்றுச் சிவநாதமுற்று வாழ்வாரென்பதே உண்மை! உண்மை! உண்மை!

சந்தாதிரிப்பேட்டை.

ஐயங்கு மார்கழி

}

இங்குணம் :

கோ - ஷண்முகத்தரமுதலியர்

சுதேசமித்திரன்.

1895ஆம் ஏப்பிரல் 80உ

சிவபராக்கிரமமென்பது சிவபிரான் தனது அடியார்க ளுடையப்
பொருட்டு அவ்வவ் வமயங்களிற் சகல கரித்த அறுபத்துநான்கு
அவசரங்களையும்பற்றிக் கூறு மோர் தூல். இவ்வறுபத்து நான்கு
அவசரங்களையும் அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தங்களென்பர். அஷ்டாஷ்ட
மூர்த்தங்களும் அநாதியாய்ச் சிவாகமங்களிலேயே கூறப்பட்டுள்
ன. ஆதலி னிவ்வாறு சிவாகமங்களிற் சிறப்பித்துக் கூறப்படும்
சிவபராக்கிரமமென்னும் அஷ்டாஷ்ட லிங்கிரக லீலையானது வட
தூல் வல்லார்க்கேயன்றி ஏனையோர்க்குப்பயன்படாதிருத்தல்கண்டு,
அதனைத் தமிழ்ப்படுத்துவான் முயன்று ஸம்ஸ்கிருதவல்ல சாஸ்
திரிகள் உதவிகொண்டு, சென்னைக் கிரித்தவ கலாசாலையத்தமிழ்ப்
பண்டிதர்களு ளொருவராகிய ம-ரா-புரீ, ஈக்காடு-இரத்தினவேலு
முதலியாரவர்கள் இனிது செய்து முடித்திருக்கின்றனர். இதனைச்
செய்து முடித்தல் அருமையினு மருமையென்பது இத்தூலை ஒரு
முறை பார்த்தவர்களுக்கு கண்கு விளங்கும். இதற்கு முன்னே
இத்தூலை மொழி பெயர்த்து அச்சிடுவான் முயன்று விளம்பரம்
வெளிப்படுத்தினோர் பலர். அவர்தம் விளம்பரமெல்லாம் வெற்
றையாய் முடிந்தன. அவ்வாறு அவர்தம் முயற்சி வீணாயினதெல்
லாம் ஆகம சாஸ்திரவாதாரங்கள் கிடைத்தற் கருமைபற்றியும்
கிருவுருவப் படம் வரையச் சிறப்பிபிரமாணங்கள் அகப்படாமை
* * * * பற்றியுமேயாம். இதுசீர்க, நத்தமிழ்ப்பண்டிதர் செய்து
பிரசுரித்த சிவபராக்கிரமமானது உசள-பக்கங்களும், சுச - மூர்த்
தங்களுக்கேற்ப, சுச - சிற்பநூல் விதிவழுவாத திருவுருவப் படங்
களும் உடையதாய் விளங்குகின்றது.

இவர் இதன் கண், சரித்திரங்களைக் கூறுபிடத்து வெறுங்கதை கூறும் வீணர்போலாது, அநேக வடமொழிச் சாத்திரப் பிரமாணங்களோடும், பற்பலதென்மொழி நூன் மேற்கோள்களோடும் விரித்து விளக்குகின்றனர். இதனை இவர் வசன நடையில் வரைந்துள்ளார். இதன்க ணமைந்த வாசக நடையோ, செந்தமிழ்ருஞ் சொற்கள் விரவப்பெற்று இழுமெனுமோதையினொழுது மருவி போற் செவ்வனே செல்லுகின்றது. இஃது சைவ சம்பந்தமான கதைகளை யெல்லாங் கூறுதலின் தற்காலத்து ஆங்கிலம் ப்யிலு மாணுக்கர்களுக்குப் பெரிதும் உபயோகப்படலாம். சைவசமய பிரசங்கியார்க்கும் இதன்பயன் இவ்வளவினதென்பது சொல்லாமே விளங்கும். மேலுமிது சைவசமயிகளாவார் யாவார்க்கும் இன்றியமையாத நூலாம். இத்தகைய பயன்களைபுடைய இச்சில பராக் கிரம நூலினைப் பரீட்சாபாட மேற்படுத்துஞ் சாவகலாசாலைத் தமிழ்ச்சபையார் சிறிதுகண்ணோட்டஞ் செய்து இதுவும் பிரவேச பரீட்சைமுதலியன வற்றிற்குப் பாடமாமாறு முயலுவார்களென்று நம்புகின்றோம். அவ்வாறு அவர்கள் செய்வார்களாயின் நந்தமிழ்ப்பாஷையில் உழைத்துவரும் உத்தமக் கல்விமான்களுக்கு ஒரு பேருதவியாம். இப்புத்தகத்தை யாவரும் வாங்கிப் படிக்கும் வண்ணம் வெகு சரசமான ரூபாய் 1—4—0 விலைக்கு விற்கின்றனர். இத்தன்மையான பரோபகார காரியங்களில் தலையிட்ட நம் இரத்தின வேலு முதலியாரவர்கட்கு வந்தனந் தந்து அவரை இன்னு மிது போன்ற நூல்கள் செய்யுமாறு வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம்.

இந்நூலினுதகரித்த பிரமாணங்களாவன :

ஸம்ஸ்கிருதநூல்கள்.

இருக்வேதம்	இலங்கபுராணம்	ஆஷ்டமஸ்கந்தம்
எசுக்வேதம்	வாமனபுராணம்	வம்ஸ்கந்தம்
அதர்வணவேதம்	கூர்மபுராணம்	தசமஸ்கந்தம்
காமிகாகமம்	விஷ்ணுபுராணம்	உருத்திரகோடி மகாத்
ரௌரவாகமம்	பிரமாண்டபுராணம்	[த்ய
வாதுளாகமம்	நரசிம்ஹபுராணம்	தானவுக்ரீடை
கைவல்யோபநிஷத்	ஆதித்யபுராணம்	இராமாயணம்
அதர்வணிகோபநிஷத்	பாரசரபுராணம்	சாந்திபர்வம்
ஸ்வேதோபநிஷத்	சகானசங்கிதை	ஸௌரத் திகபர்வம்
[நிஷத்	உமாசங்கிதை	அநுசாசனிகபர்வம்
மந்த்ரோபநிஷத்	வாயுசங்கிதை	ஸௌந்தரியலஹரி
சுதத்திரிய சருதி	சந்த்ருமாரசங்கிதை	ஹரதத்தர்வாக்கியம்
ஸ்ருதிவாக்கியங்கள்	சிவரஹஸ்யகண்டம்	மஹிம்ஸ்துதி
சித்தார்த்தசாராவளி	காசிகண்டம்	நிகண்டு
ஸ்பிரகிருதிகள்	காசிகாண்டம்	
ஸ்கந்தபுராணம்	பிரமோத்தகாண்டம்	
சைவபுராணம்	சதுர்த்தஸ்கந்தம்	

திராவிட நூல்கள்.

திருஞான சம்பந்தமூர்சிவஞானபோதம்	திருவாலவகாட்டுப்
த்திருாய்நார் தேவாரம்	சிவஞானசித்தியார்
திருநாவுக்கரசராய	உண்மைவிளக்கம்
[ஞர் தேவாரம்	இலங்கபுராணம்
திருவாசகம்	பாகவதபுராணம்
திருவிஸைப்பா	கூர்மபுராணம்
திருமந்திரம்	கந்தபுராணம்
பதினென்றாங்கிரு	உபதேசகாண்டம்
[முறை	காசிகண்டம்
திருத்தொண்டர்புரா	காந்தச்சுருக்கம்
ணம்	கோழிப்புராணம்
	முதலியன.

இரண்டாம் பதிப்பின்

உபோற்காதம்.

உலகெலா முணர்ந்து மறிவரும் பொருளாய், அலகிலாச்சேகரி
யாகி யுருகுணம்; செயன்முதற் கற்பனாதீதமாய் நிலவீதி, ஒருபாம்
பொருளே வரும்லப் பசக்கள், இருண்மயக் கொழிஇத், தெருண்மல்
மடியினிற் சேர்வாண்கொண்ட, அன்பே யென்பா வருளே யுருவா,
இன்பேகுணனாவெடுத்தடையுண்மை, அன்பர் துன்பொழித் தின்ப
வர்க் கருளிய பற்பல திவ்யமூர்த்தங்களுள்ளுஞ் சிறந்தனவாய் அஷ்ட
டாஷ்டமூர்த்தங்களையும் அவற்றின் பெருமைகளையும் தெரிக்காசிற்
பது சிவபராக்கிரமமேயாம். இதனைக் கிரமமாக விரித்துக் கூறு
தலே வுடமொழியிலேனுந் தென்மொழியிலேனுந் இதுதாறும் ஒரு
வருஞ் செய்திலர். வுடமொழிக்கணுள்ள வேதாகமார்த்த மிருதி புரா
ணாதிகளிலே ஆக்காங்குப் பெயர்மாத்திரை யாகவுஞ் சுருக்கமாத்தி
ரையாகவுங் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயினும், வுடமொழியிலே ஸ்காந்த
பாணத்து ஸகந்த்ருமா ஸம்விறிதையில் மூர்த்திவிசேட முரைத்துழி
மாத்திரம் கேசிமுரிவரால் இம்மூர்த்தங்கள் பெயர்மாத்திரையானே
துதிக்கப்பட்டுள்ளன. தென்மொழியிலோ “பூமன் * * * சேவக
மே” என்னுங் கட்டளைக்கலித்துறையில் அஷ்ட பராக்கிரமங்களே
பறைப்பட்டுள்ளன. ஆகவேயிவற்றையும், மற்ற வற்றுள் இலைமை
காய்போல மறைந்துகிடந்தன வற்றையும், பண்டை யாசிரியர்கள்
கண்டமிழ்க்கண் மொண்டு மொண்டு கூறப்பட்டவற்றுள் அண்டின
வற்றையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு, வுடமொழிக்கடலை நிலைகண்ணை
ர்ந்த விற்பன விவேக சற்சனர் பலரினுதவியால் அம்மூர்த்தங்களின்
சரிதங்களை யேற்றவாறு சுருக்கியும் விரித்தும் கற்றோரு மற்றோரு
யில்குவிவறிந் தொழுஞ்மாறு செந்தமிழ் நடைபிற் செவ்வனே வரை
ந்தும், சரிதங்களை யெழுதுங்கால் வெறுங்கதை வரையும் வீணர்

பேரலாது விஷயஞ்ஞாநமு மிருத்தல் அவசியமென்னுங் கருத்தாக் கடின சந்திமுதலியனவின் ஓங்காங்குச் சிற்சில அரும்பதங்களைப் புணர்த்தியும், பிரமாணங்களை யுதகரித்தும், மூர்த்தலக்ஷணங்களைக் காசிப் சிற்ப விலக்கணத்திற் கூறியாகிடு எழுதுவித்தமைத்தும், வெநுபிரயாசையோடு பூர்த்திசெய்து வெளிப்படுத்தி யுள்ளேன். இங்நூற்காக வேண்டிய சாஸ்திரங்களைச் சம்பாதித்தற்கும், சம்பாதித்தவற்றுள் ஏற்ற பிரமாணங்களை யெடுத்தற்கும், எடுத்தவற்றை யுள்ள வாறமைத்தற்கும் யான் பட்ட கஷ்டங்கள் இவ்வளவிற்கென்பது இந்நூலவாசிக்கும் அறிவுடையோர் யாவர்க்கும் இனிது புலப்படுமென்க. இவ்வாறாய நூலை 1895-ஆம் பிப்ரவரியிற் த்தில்எனக்கே சுதந்தரமான காப்பிரைட்டோடும் அச்சிடுவித்து எனது கஷ்டநஷ்டங்களை நோக்காமேசலபமான விலையும் வைத்து விற்பனை செய்து வரலாயினேன்.

முதற்பதிப்புப் புத்தகங்கள் செலவாய்விட்டமையானும், சிவநேயச் செல்வர் அநேகர் விரும்புகின்றமையானும், இரண்டாவது பதிக்கத்தொடங்கி முன்னுள்ளவற்றோடு சில பிரமாணங்கையுஞ் சொற்பொருள்களையும் புதுக்கியும் விளக்கியும் கூட்டியும் பெருப்பித்து, அச்சியந்திரசாலைக்காரருட் சிற்சிலர் செய்யும் அந்யாயங்களையும் அலைசுல்களையும் நஷ்டங்களை யு நோக்கி அவர்களிடஞ் சாராது, இதனையும் இதுபோன்ற பரமஞானத்தை விளைக்கும் அருமையான நூல்களும் வெளிப்படுத்தவும் வெளிப்படுத்துவிக்கவு மெண்ணி “பண்டிதமித்திரன்” என்னுமோர் அச்சியந்திரசாலையைச் சொந்தமாகத் தாபித்து என்கருத்தை யொருவாறு நிறைவேற்றி இதனையும் பதிப்பித்து வெளியிடலானேன். இதுகாரணமாக அழுக்காறு குடிக்கொண்டமனத்தாக் சிலர் பொருளாணைக்கொண்டு இவ்வரிய நூலைப் புரட்டி, கடவுட்டும் அவராலருளப்பட்ட சாஸ்திரக்கட்கும் அவற்றைக் கைக்கொண்டொழுகும் அறிவுடையோர்க்கும் மாறாகவும், இங்நூற் பெரு

கரு

மைமையக் குறைப்பார்போலவும், சுவைத்த கரும்பைச் சுவைப்பார் போலவும்; உழுத நிலத்திற் பின்னுழுவார்போலவும், வேறுமாறாய் இந்நூலை மாற்றிப் பதிக்க யோசிக்கின்றனரெனக் கேட்டு ஆச்சரிய முறுகின்றேன். உலகர்க்குப் பிரயோசனமாக இந்நூலிற் காணப்படாத விஷயங்களைச் சேர்த்து வெளியிடும் பெருநன்மையாரேல், சிறியேற்கு அவற்றைத் தெரிக்கின், யானவர்க்குப் பெருநன்றி கூறிப் புத்தகத்தும் அவரது நாமத்தையும் நன்மையைப் புகாட்டி வெளியிடற்குப் பேரவாவுடையவரை யிருக்கவும் அதனைமறந்து துணிர்தமை, கடவுட்கும் “ஒளவித் தழுக்கா றுடையானைச் செய்யவன் தெனவையைக் காட்டி விடும்” என்றதொல்லாகிரியர் சொல்லை நம்பிய அறிவுடையோர்க்கும் வெளிச்சமே யன்றோ? ஆயினும் இவை சிறித்தமாக வுண்மை வெளிவருமாயின் அதுவுஞ் சந்தோஷிக்கத்தக்கதேயாம். இங்ஙனமாக யானெழுதியவற்றுட் குறையிருப்பினும் பாதுண்ணுகுருகார்போல நிறையெடுத்தாளல் அறிவுடையோர் கடமையேயாம்.

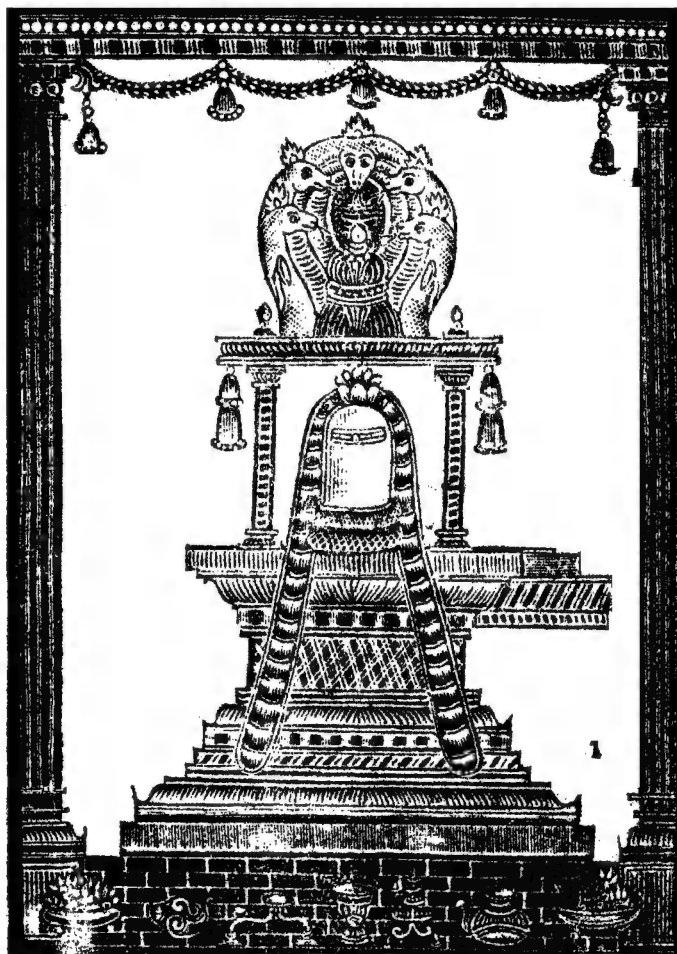
மூன்றம்பதிப்பின் உபோற்காதம்

முற்பதிப்பினிற் குறித்த இப்பெயர் தாலொன்று வெளிவரக் கண்ட யான் அதில் தூதனமாகச் சேர்த்துள்ளனவு யெனவென வாராய்வுழி, பிஷாடநம் சார்த்தாலஹதம் தஷ்யஜ்ஞஹதமெனும் பிரபாகங்களில் அந்தர்த்தமாக விளங்கிய மழுவேற்றமை துடியேற்றமை முயலகளைநித்தமை ; சந்திரன் சூரியன் திருமகன் நாமகள் முதலினுதேற்ற தண்டங்கள் ; இத்தகைவிடயங்களைத் தனிப்பெயரிட்டுப் படஞ் செய்திருந்தமையன்றி, வேறொன்றும் இத்தாலிலில்லாதது கலீனமாகக் கண்டிலேன். இவ்விடயங்கள் நமதுதாலின் உபோதி எழுவிடயமே மெனத்தீர்மானித்தேன்.

இரண்டாம் பதிப்புஞ் செலவாய்விட்டமையானும் இன்னுள் சுவண்டியார் பலர் இப்புத்தகம் வேண்டுமெனக் கேட்டலானும் அந்நூற்பதிப்பு வெளியிடலாயது - சபம்!

௩. இரத்தினவேலு முதலியார்.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்

அஷ்டாவத மூர்த்தங்களாகிய
சிவபராக்கிரமம்.

பா யி ர ம்.
விராயந்நுதி.
கிருவி னாயகன், மருக னாகிய,
ஒருகை மாமுநன், சரண மோ துவாம்.

கடவுள்வாழ்த்து:

சபாநாயகர்..

கானேந் துகுழற்கவுரிவிழிகளிப்பவிருமுனிவர்கணிந்துபோற்றத் தீண்
தேனேந் துமலர்ப்பொழில் குழ்தில்லைநடந்தனையிற்றுதேவதேவ
வானேந் துமைம்பூதவகையினைத் துந்தன் னுருவாவயங்கக்காட்டு
னேந் துகரத்தொருவன் மலரே ந் துசரணமலர்வமுத்திவாழ்வாம்

கீடுகாமலல்லியார்.

சிலையொருகையடக்கியிலைதடலொருகையடக்கியின்செழுந்தமிழ்க்
நிலையதனைவயக்குமமர்முனிவனுக்கோர்மொழியுதவுநிலனைத்தந்தி
தலைமகளைக்கலைமகளையணிவிழியாக்கொண்டகிலமளிக்ருத்தெய்வ
மலையையன்பயர்தபரம்பரையழையிறைஞ்சிமன வாட்டந்தீர்க்கும்.

பிரதீபம்.

தூயரக்கடவுள்.

அன்றோய்கிச்சூர்தடிந்திட்டறனோய்கு மமரீர்துயர்னைத்துமோ
ட்டிச், சென்றோய்கிவருந்தகரையூர்ந்திமையா விழிபடைத்த தேவர்
க்கெல்லா, நன்றோய்கவவருறையு நாடுதவிக்கல்லாநலக்கமேவுங்,
குன்றோய்குமொருகுணைக் குறைநீங்கெஞ்சுதத்தாற்குறித்துவாழ்
லாம்.

சமயகுறவர்.

கந்தநாணமலரயனருழ காழிவருமறைக்கன்றைக் கயிலைதன்னை,
கந்தயில்கோயாற்றிற்கண்டகருட்பெருங்கடலையானையூர்ந்து, கொ
ந்தவிழ்காண்மலர்க்கொன்றை யான்பறம்புகண்டகுணக் குன்றையா
ன்று, மந்திரர்கன்பெருந்தகையாய் வாதவூர்வருமணியைமுத்திவா
ழ்வார்.

வறுபந்துழவர்.

சுத்த மாசுகல், முத்தி சோறு
பத்து மூவர்க்கு, சுத்த ராவோ.

அனையடக்கம்.

மதிவளர் சடாடலி மன்ற வானனார்
விதியுளி பூசைபோல் விதியில் பூசையுங்
கதுமெனக் கோடலாற் கடையன் புன்சொலு
மதியுடை யறிஞர்கண் மரமுற் கொள்வரே.

பிரதீப முற்றிற்று.

உ

செய்யம்.

நூலவரலாறு.

—0000—

நீலவிய மக்கள தேஜோமயமானவ செவெபுருமாஜே பதம் பொருளென் றுணர்ந்த உண்மைஞானத்தை புடைய மூசிட்டர்-வேதாணியர்-புலத்தியர் - துருவாசர்-கடர்-மாண்டவியர் - சம்பந்தர்-கருச்சேபர் - சம்புபத்தர்-சதாநந்தர்-ஆத்திரேயர்-சௌநகர் - புவநர்-சமதக்கிரி - சங்கர்-மாதேசர்-லிகிதர்-பராசர்-குந்தர்-கந்தர்-காரதர்-விச்சவாமித்திரர்-பரத்துவாசர்-உத்தாலகர் - தாஸிபர் - வாமதேவரர்-கண்ணுவர் முதலாகிய ருஷிசிரேஷ்டர்கள் முன்னொரு காலத்தில் ஸாஸிராணினியத்தில் திருவெண்ணீறு சன்னிந்து, திரிபுண்டரபணிந்து, அக்கமூல சூடிச் செவத்தியாகபரமாய், வேதாதமங்களைப் பரம்பதியைத் துதித்துவாழ்ந்திருந்தனர். அக்காலத்துச்சுதார்போதஷ்டக அஷ்டாத்தர புராணங்களை வியாதமுசிவர்பால் ஐயத்திரிபர அணர்ந்த புண்ணியவடிவினராகிய ஸுதபுராணிகர் அத்தொழுந்தருள, முசிவர்கள் கண்டு எதிரொண் டுழைத்து அருக்கிய பரத்திய ஆசமநாதிகளா லுபகரித்துத் தருந்த ஆதரத்திருத்தி'மும் மலமற்ற முசிபுங்கவரே! எமது தவப்பேற்றால் தேவரீர் கண் டெழுந்தருளப்பெற்றோம். செவபிரானே அகில லோக இருந்தியாதி பஞ்சகிருத்தியகாரண ரென்றும், அவரது திருவடியே அழிவற்ற நற்கதியை யளிப்பதென்றும், அவரை மகிழ்ச்செய்வது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமந்திரமேயென்றும் யாங்கள் உணர்ந்திருந்தும், அப்பெருமானது புகழைக்குறிக்கும் பல புராணங்களைத் தேவரீர் அடியேங்கட்குபதேசித்திருந்தும், அம்மகாதேவன் அடியார்ந்தும் இசைகண் களைத்து இஷ்டசித்திகளை யருளும்படி அநாதியே கருகரித்த அவசரங்களென்னும் அஷ்டாஷ்டாழ்ந்தமாகிய சிவபராக்

நால் வரலாறு,

கீரமந்தை நன்குணரும்படி அறுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும்” என்று விண்ணப்பிக்க, ஸூதமுனிவர் “நைமிசாரணியவாசிகளே! பெரியோரைச் சேவித்தது விண்போகாமற் சிவபுண்ணியத்தைப் பெறச் செய்தீர்கள்” என்று கூறிச் சிறிதுநேரம் அசைவறச் சிவயோக நிஷ்டை கூடி வீற்றிருந்து, சாளகண்டமுங் கண்ணொரு மூன்றுந் தோ னொருநான்குஞ் சுடர்முக மைந்துமுள்ள சுயஞ்சோதியாகிய சிவபிரானே புள்ளத்திருத்தி “நீங்கள் விரும்பிய சரிதை பதினெண் புராணங்களிலுஞ் சிறந்த புராணரத்திரமாக விளங்கும் ஸ்ரீ ஸ்காந்த மகா புராணத்திலுள்ள சாற்குமாரசங்கிதை - குதசங்கிதை - சங்கரசங்கிதை - விஷ்ணுசங்கிதை - பிரமசங்கிதை - சூரியசங்கிதையாகிய ஆறு சங்கிதைகளுள், சாற்குமாரசங்கிதையில் மூர்த்திமான்மிய மூரைத்த சர்க்கத்தில், திருநந்திதேவர் சாற்குமாரமுநிகருக்குக் கூறியதாக வுள்ளது. இதனை அவர்பாற்றெரிந்த வியாதமுநிவர் எனக் குறித்தேத்தருளினார். அதனை ஒருவகையாகக் கூறுகின்றேன். திரிகரண சுத்தியோடு கேட்பீர்களாக” என்று சூதமுனிவர் எம்பெருமானது அஷ்டாஷ்டமூர்த்தங்களின் பிரபாவத்தைக் கூறக்கேட்டு உரை குமுற, உடலசைய, உள்ளமுருக, இன்பவெள்ளம் பெருகப் பரவினர்-பாடினர்-ஆரந்தக்கூத்தாடினர். பரவசராய் அத்திருவருவங்ளை யருச்சித்து ஆரிய புண்ணியத்தைக் கைக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தனர்.

ஸ்ரீ சித்தி புத்தி விநாயகப்பெருமான்,

சிலமயம்.

திருச்சிற்றம்பலர்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்த நாமத் தியாதம்.

“லிங்கம்லிங்கோத்பவஞ்சைவ மூலலிங்கம்ஸதாபரிவம்
மஹாஸதாபரிவஞ்சைவோ மாமிஹேஸமதபரம்
ஸங்காஸநமுமேஸந்து ஸோமாஸ்கந்தந்ததைவச
சந்தரஸோகாமூர்த்திஞ்ச வ்ருஷாரூடம்வ்ருஷாந்திகம்
புஜங்கலளிதஞ்சைவ புஜங்கதராசஸமேவச
ஸந்த்யாந்ருத்தம்ஸதாந்ருத்தம் தரண்டவம்ஜாந்ருவிதரம்
கங்காலிஸர்ஜஞ்சைவ த்ரிபுராந்தகமேவச
கல்பாணஸந்தாஞ்சைவ அந்தநாரீஸ்வராதநா
கஜ்ஜுத்தம்ஜ்வராயகநம் ஸார்த்தவஹரலிக்ரஹம்
ததாபாஸுமதஞ்சைவ கங்காளம்கேஸரவார்த்தக
பிஷாடநந்துலிம்ஹகநம் சண்டேஸ்வரபரஸாதகம்
தஸிணாமூர்த்திதத்பேதம் யோகவிணுதரந்தநா
காலாந்தகந்துகாமாரிம் வ்ருளேஸ்வரபரவம்
ஆபதுத்தாரணஞ்சைவ வடுகம்ஷேத்ரபாஸகம்
வீரபத்ரமகோராஸ்தரம் தஸ்யஜ்ஜஹரந்தநா
விராதம்ருமூர்த்திஞ்ச அஸ்வாரூடம்கஜாந்திகம்
ஜலந்தரவதஞ்சைவ மேகபாதந்த்ரிமூர்த்திகம்
ந்ரிமூர்த்தித்ரிபதஞ்சைவ ததாசுனீவரபாதம்
சந்தரநஸவ்ருபஞ்ச கௌரீலீலாஸமந்விதம்
லிஷாபஹாணஞ்சைவ கருடாந்திகமேவசமவச
ததாப்ரஹமஸிராஸ்சேதம் கூர்மஸம்ஹாரமேவச
மத்யஸாநிந்துவராஹாரிம் ப்ராத்தாமூர்த்தமேவச
சக்திபிஷாப்ரதாநஞ்ச பரிஷயபாவந்ததைவச
ஷ்டாந்ருத்தாஷ்டாஷ்ட விக்ரஹம்பாவயேத்ஸதா.”

சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.
பரமபத்யே நமः

முதலாவது

இலிங்கமூர்த்தி.

ஒலி முதலிய புண்க ளின்றி மனோ வாக்குகளுக் கெட்டாத தாய அளவில்லாத பேரொளியாய்த் தன்க்குமேல் நாயக நிலைநா தாய் அருவமாய் சின்மலமாய்க் குணாதமாய் அகந்தகுணமணியாய் வண்ணமற்றதாய்நாசாதமாய்ச் சர்ஜகத்துக்கும் எதுவாய்அவ்யக் தமெனப் பழமறை பதர்வதாகி யுள்ளது கட்டிலம். மேற்கூறிய விலக்கணங்களை யுடைய அப்பரசிவம் ஆன்மாக்களின் தியாகபா வஞ்சிவீத்தம் சிட்கள சகனத் திருவுருக் கொண்ட நிலை இலிங்க மெனப்படும். அவ்விலிங்கத்தின் பிண்டையானது சத்தியநாயம். இலிங்க மாணது சிவநுபம். ஆகவே, இலிங்கம் ஞானசத்தி வடிவம். பீடம் சிரியசத்தி வடிவம். ஆதலின் இவ்விரண்டிஞ் சிவன விஷ்டக் குந் தேகம். இத்தேகத்தை யதிஷ்டித்துள்ளவனாகிய பரசிவன் இலிங்கியாம். முன்னர்க் கூறிய அவ் விலிங்கம், வ்யக்தம் - வ்யக்தா வ்யக்தம் - அவ்யக்த மென மூலிதமாம். அவற்றுட் சந்திரசேகரர் முதலிய பல திருவுருவங்களையுடைய சகன வருவமே லிங்கம். சக னலிஷ்களமே வ்யக்தநாயக்தம். லிஷ்களமே அவ்யக்த மென்பர். இனி வ்யக்தாவ்யக்தம் சிலலிங்கவருமாம். அதன் திருவுருவில் லிருந்தமே நூர்பாகம். பீடத்தின் அதோபாகத்தின் அடிநாண்ரு மூலை பரமபாகம். நடுவின் எட்டுமூலை விஷ்ணுபாகம். இவற்றுட் பரமபாகம்நுடும்ஸகலிங்கம். விஷ்ணுபாகம் ஸ்திரீலிங்கம். உருத்திர

பாகம் புல்லிங்கமாம். இதுவேபிரணவமுதற்பொருள் இதன்சோதி
 யுருவமே மகார அகார உணர்மர் யிருக்கும். அகார வாச்சியமே
 சிவம். உகாரவாச்சியமே சத்தி. மகாரவாச்சியமே பரம் எனவும்,
 அகாரம் நாதம், உகாரம் விந்து, மகாரம் கலை எனவும், வேதங்
 கூறும். இவை சிவனது அவ்யத்தவுருவாகிய நிஷ்களம். இவ் வேங்
 கார சிவசத்திலிங்கத்திற் சதாசிவானியர் தோற்றலயமாவர். அகாரங்
 கண்டம், உகாரங் கோமுகம், மகாரம்வட்டமாய். சிவசாதாகியம்-
 அழர்த்திசாதாகியம்-மூர்த்திசாதாகியம் - கர்த்திருசாதாகியம்-
 கண்மசாதாகியமாகும். அவற்றுள் சிவசாதாகிய மாவது கண்ண
 வியர்த்தியதீதமாய் அதிருக்குமமாய் மகாசோதியுருவாய் கிரஞ்சந
 மரய்ப் பராசத்தியால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவே ஸயத்தா
 கம். இதை யதிஷ்டிக்குஞ் சத்தி கர்த்தியதீதந். அழர்த்திசாதாக்
 கியமாவது வடிவறுதியாய்க் கலைகளுக் கப்பாற்பட்டி அநேக குரிய
 குறித்ததையொத்த தாணுலிங்க மத்தியத்திற் காண்டற்கரிய திரு
 வருப்பெற் றெழுந்தருளியிருப்பது. இஃது அழர்த்தமாதிய கர்த்தி,
 யென்னுஞ் சத்தியால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கும். ஸுர்த்திசாதாக்
 கியமாவது காணப்பட்ட வடிவையுடைத்தாய்க் காலாக்கிரி தேஜ
 ஸையுடையதாய் இலிங்கவடிவாகி மார்த்வபாகத்து ஒரு திருவதன
 மும் இச்சை ஞானக் கிரியைகாாகிய மூன்று திருநேத்திரங்களும்
 அகண்டிதமானமூர்த்தமுமுடையது. இது வித்தை என்னுஞ் சத்தி
 யால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கும். கர்த்திருசாதாகியமாவது சத்
 தாய், சுத்தபடிவொளிகொண்ட திவ்யலிங்கமாய் நாலுதிருமுகமும்
 பன்னிரு திருநேத்திரங்களுமுடைத்தாய் வலப்பாற் குலம் கட்டம்
 வான் அபயம், இடப்பால் நாகம் பாசம் மணி வரதம் ஆகியவற்றைப்
 பெற்றுக் கருத்தாவுக்குக் குணமாய்ப் பிரதிட்டசத்தியை அடைந்தி
 ருப்பது. கண்மசாதாகியமாவது தொழிலென்னும் யோகநாமத்தை
 யடைந்துநாதமயமானஞானலிங்கமும்; அபேதவிந்துமயமானகிரியா
 பீடமுங்குடிப்பஞ்சகிருத்தியஞ்செய்வது. இது கர்வர்த்திசத்தியவன்

கடியிருக்கும். சிவ சாதாக்கியம் அமூர்த்தி சாதாக்கியம் மூர்த்தி சாதாக்கியம் கர்த்திரு சாதாக்கியம் இவை நான்கும் காதத்துத்தொழில் அறுதி. கன்மசாதாக்கியத்தொழில். நீரீர்த்தி பிரகிட்டை வித்தை சாந்தியென்னுஞ் சத்திகள் நான்கும் வீரதுவற்றொழில். சாந்தியதிதையில் தொழிலறுதி. இவ்வகைத்தொழிற்கொண்டவீர்த்தியே முதலான பீடமும், தொழி லறுதியான கர்த்திருமுதலானவிலிங்கமும், கன்மசாதாக்கியமானவிலிங்கமும், சாந்தியதிதையான நான்கும் தந்தொழில்களை யுள்ளடக்கித் திரண்டிருமுலாபீடத்து வியாபிதி முதலிய சத்திகளாற் பிரேரேபிக்கப்பட்டுள்ள இந்திகை யாதியாய் காதகலைகளைந்தம் பொருந்தின இடம் நாமயமான இலங்கமாம். இரளதமயமானவிலிங்கத்தின் கண் இடை குடக்கு வடக்கு தெற்கு கிழக்கு முதலிய திசைகளினுள்ள சதாசிவன் ஈசன் பிரமன் ஈசர்ன் ஈசானன் முதலிய மூர்த்திகளிடத்துச் சாதாக்கிய முதலிய ஐந்தும்பொருந்தியுள்ள அவசரம் கன்மசாதாக்கியமாம். முன்னர்மொழிந்த ஐவகைச் சாதாக்கியங்களுட் சிவசாதாக்கியம் பரமசிவத்தையும், அமூர்த்திசாதாக்கியஞ் சிவசாதாக்கியத்தையும், மூர்த்திசாதாக்கியம் அமூர்த்திசாதாக்கியத்துதையும், கர்த்திருசாதாக்கியம் மூர்த்திசாதாக்கியத்தையும், கன்மசாதாக்கியம் கர்த்திருசாதாக்கியத்தையும் பொருந்திநிற்கும். இஃது அழிவில்லாப் பொருள்கட்கெல்லா மாதாரமாய் அழிபொருள்களை யதிவ்ஷிப்பித்திருப்பது. இது பஞ்சமூர்த்திகளுடைய ஒருமைப்பாட்டிலுண்டாதலாலும், அண்டத்துட்பிண்டங்கட்குயிராய் நின்றலாலும், பிண்டிகையெனப்பட்ட பீடத்தில் எழுந்தருளியிருத்தலாலும், பிண்டமானசத்திதானே திருமேனியாதலாலும், கருணாநிலையான சிஷ்களமும் பெருமையுற்ற சகலமூர் திரண்ட பிண்டமென்னும். பெயரையுடையதாயிருக்கும்

பிரம விஷ்ணு ருத்திரரை யதிவ்ஷிக்கப்பட்ட பீடமும், அந்தரு ஏதுகான மஹேஸ்வரை யதிவ்ஷிக்கப்பட்ட கல்லபத்திரமும்,

இவ்வகைய சிவபீடத் தெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவமூர்த்தியான சதாசிவமும், அவர் திருமுகமுதலிய திருவுறப்புகளையதிஷ்டிக்குஞ் சிவசத்தி கிரியைகளாகிய வித்தியாதேவமும், அதற்கு மூர்த்திமர் னாகிற சிவோபாதி ஐந்தும், அபராதம் அபரவிந்துணையும்பராதம் பரவிந்துவையும் அதிஷ்டிக்கப்பட்ட சாதாக்கியமென்று பெயருந் ததே இலிங்கம்.

பின்னும் சிவபெருமான் அதிகாரத் தானமாகிய சதாசிவ ரெழுந்தருளியிருக்கும் பதுமத்தின்கிழங்கு பிரமாண்டமாகிய பிர திவிதத்துவம். அப்பு முதலிய கலாயீரகச்சொல்லிய இருபத்தொன் பதுதத்துவமும் நாளம். அமரேசமுதலிய புவனமெழுபத்திரண்டும் நாளத்தின் கண்டங்கனாகிய முன்னுகள். புத்தி குணமாகிய பஞ்ச சற்பாவம் நாளத்தின் சூத்திரமானநூல். புறவிதழைச் சுமந்தநிற் கும் முடிச்சுப்படம் மாயாதத்துவம். உள்ளிதழ் சுத்தவித்தியா தத் துவம். சுத்தவித்தியா புவன கலாசத்திகள் அறுபத்துநான்குங் கண் ணிகை. கலை யறுபத்துநான்குங் குண்டலி. வித்தை ஐம்பத்தேரா ளூரம். வட்டம் நான்கும் ஞானங் கிரியையிச்சையாதி சத்திகளால் வியாபிக்கப்பட்ட சூரியன்-சந்திரன்- அக்ஷினிமண்டலமாம். பிர திவி முதலிய முப்பத்தொரு தத்துவங்களையும் மதிஷ்டிக்குஞ் சுத்த வித்தையினுடைய வியாத்தியான சத்திமண்டல மென்னும் அபர விந்து, அபராதம், பரவிந்து, பராதமாய்நிற்பது சிவாதநமாம் சுத்ததத்துவ யிருபத்துமூன்றும் இவற்றை யதிஷ்டிக்கும் சமனை யுன்மனைகள் திருமேனியாம். இவ்வகைப்பெருமை புற்றதே தியான லிங்கம். இலிங் - லயம், கம் - தோற்றம்; ஆகவேசிருஷ்டியாதி பஞ்ச கிருத்தியத்தைச்செய்யுமீசரப்பிரபாவம் இலிங்கமெனப்படும்.

வாதுநாகயம்.

‘ஸௌவீர்யம்நாஸ்திதத்தேஹே மாம்ஸாஸ்திருதிநீந்ச
இந்த்ஸாபஇகாகாஸே தர்ப்பணேப்பதிபிம்பகத்.

அமூர்த்தத்தவாத்கலாஹீநம் தத்ருபம்லிங்கவத்பவேத்
ஸூர்யகோடிப்ரதீகாபரம் ஜ்யோதிஸ்தம்பாக்ருதிஸ்திதம்
வதஸ்யாந்தர்க்கதாமூர்த்தீ ரமூர்த்தாதிரிஹோச்யதே.”

“ஏதத்வைதிவ்யலிங்கந்து மூலஸ்தம்பமிஹோச்யதே
லிங்கேஷ்வர்வம்ஸமுத்பந்நம் ஸயஸ்தத்னாவசோச்யதே
ஸ்ருஷ்டிஸ்ஸம்ஹாராவேவாக்தம் லிங்காநாமஸ்யசோச்யதே.”

திருமந்திரம்.

“மலர்ந்த வயன்மா லுருத்திரன் மகேசன்

பலந்தரு மைம்முகன் பாலிந்து நாதம்

நலந்தரு சத்தி சிவன்வடி வாகிப்

பலந்தரு லிங்கம் பராநந்தி யாமே.

அகார முதலா வணைத்துமாய் நிற்கும்

உகார முதலா வுயிர்ப்பெய்தி நிற்கும்

அகார வகார பிரண்டு மறியில்

அகார வகார மிலிங்கம தாமே.”

இலிங்கமூர்த்தயேநமஃ.

இரண்டாவது

இலிங்கோற்பவமூர்த்தி.

இரண்டாயிரஞ் சதுர்யுகம் பிரமணுக் கொருநா ளாதலின்
ஆயிரஞ் சதுர்யுக மகல ஒரு பகல் கழிதலாற் பிரமணு துயின்ற
னன். அப்பொழுது சூரியர் சந்திரர் நக்ஷத்ரங்கள் நவக்கிரகங்
கள் முகிவர்கள் தேவர்கள் முதல் மாறிய பதினான்கு மறுக்களும்,
பதினான்கு இந்திரர்களும், யாவரும் மகலோக முற்றனர். கர்பா
ந்த வெள்ளந்தோன்றி உலகிலுள்ள உயிர்களை யழித்தது. மகா
முகிவர் சகலோகஞ்சேர்ந்தனர். கடற்பெருக்கால் உலகமறையத்

திருமால் ஓ ராவிலையின்பேரிற் குழந்தைவடிவுகொண்டு சிவத்தியா
 ரத்துடன் நித்தினாசெய்தனன். அதைச் சரலோகத்துள்ள முனி
 வர் கண்டு துதிக்க விழித்துப் பழைய லஸகைத்தேட, அது பாத
 லத் தயிழ்த்ததனால் வராகவரு வேற்றுப் பிலத்தின் வழியேயென்று
 கண்டு தனது கொம்பிற் குத்தி யெடுத்துவந்து முறைப்படி சிறத்
 திப் பாற்கடலிற் படுத்து யோகநித்தினாயி லிருந்தனன். இதனால்
 ஆயிரங் சதாயுகக் கழிய, பிரமனுக்கு இரவு நீங்கிப் பகற்கால
 மெய்தியதனால், கணவழித்துலகைப்பார்த்துத் தேவர் அசுரர் மனி
 தர் விலங்கு முதலிய தாவா சங்கமங்களைச் சிருட்டித்துத் தேவ
 லோக பூவுலகங்களை நிரப்பி இந்திரனை அசுலிருத்தி அட்ட திக்
 குப்பாலகளை அவாவர் பதவியில் வைத்துத் தான் தாயின்னால் உல
 கத் துயிலுந் தானெழுந்தால் உலக மெழும் ஆதலின், தன்னை விட
 வேறே கடவுளில்லை யென்று தருக்குகய்தித் துணிமுமுமனும் பார்
 த்தாவருகையில், ஸ்ரீராமத்தியிலே திருமால் இறமாந்து யோகநித்தி
 னா செய்வது கண்டு அகந்தையால் மாப்பிற்றட்டி “எழுத்திரு”
 என்றிண்ணிலிழிக்க, பிரமன் “நீபார்?” என்று வினா, “யானுன்
 தருமை” என, “நீ யின்னும் விழிச்சலில்லை; நீயென்மகன்; யானே
 யுண்ணப் படைத்தேன்” என, திருமால் “நீ யென்னுந்தியிற் பிறந்
 தோ ன்லையோ?” என, பிரமன் “நீரு முரிவன் சாபத்தா ளுன்
 னைப் படைத்துப் படைத்துக் கை சிவந்திருக்கின்றன் பார்” என,
 திருமால் “நான்முக! உனது நடுசிரத்தைச் சிவபிரான் கிள்ளிய
 போது அச்சமுற்றதை மறந்தாய்” என்று பலவகையாகக்கூற, கமலா
 தன் கடுஞ்சென்குகொண்டு “நாபிருகரும் போர்புரிந்தால் கம்பில்
 வெற்றியுற்றவனே பெரியவன்” என, இருவருங் சம்மதித்துப்
 போர்க்கோலங்கொண்டு வில்லை வீசுத்துப் பல்வகைப் பாணங்க
 ளைப் பிரயோகித்துச் சமர் புரிகையில் அவ்வத்திரங்கள் அவனி
 முழுவதற் திரிந்தனவாதலாற் பலரிறந்தனர், பலர் கரித்தனர், பலர்
 கயிலை மலையை யடைந்தனர், மேகங்கள் கரித்தன, தேவலோகமும்

பூகலகமுமெரிந்தன, கடல்கள் முழுவதும் நீர் வறந்தன, இவ்வாறு செருச்செய்கையிற் சிவாக்கினையினால் நாராயணசிவர் அங்கு வந்து “நீங்க ஶிருவரும் நான்முதல் நான்முதலென்று சண்டைசெய்தீர்கள். உங்களிருவரில் ஒருவரு முதல்வரல்லர். முதல்வன் சிவபிரான். இன்னும் பேர்ச்செய்வீரேல் முதற்பொருள் சோதிவடிவாய் வரும்” என்று தேற்றிப்போகவும், அதனைக் கவனியாமல் இருவரும் மூன் போலவே சமர் விடாதிருக்கக்கண்ட சிவபெருமான், இன்னுஞ் சமனைத் தடுக்காதிருந்தால் உலகமழியுமென்று திருவுளங்கொண்டு, யாவர்க்கு முற்ற விகெக்கண் களைவாராய் ஓரக்கிரித்தம்பமாய் இருவரு மஞ்சம்படி அவர்க்கிடையே தோன்றினர். அப்பொழுது வுத்தி “சிறுவர்களே! உங்கள் வல்லமையைச் சோதிக்கக் கருதி, சிவபெருமானே சோதிவடிவாய் எழுந்தருளினர். இத னடிமுடி களை யறியுங்கள்” என, பிரம விஷ்ணுக்கள் அவ் லொளிப்பிழம் பைத் தரிசித்து அசீரியைக் கேட்டவுடனே கோப மொழிந்தும் அகந்தை நீங்காதவர்களாய் “இதன் முடியையும் அடியையும் தேடுவோம். அவற்றி லொன்றைக் கண்டவரே மேலோர்” எனச் சபதஞ்செய்து, பிரமன் “யான் முடியைக் காண்பேன்” என்றும், விஷ்ணு “அடியைக் காண்பேன்” என்றுத் தம்முள் மந்திரீர்மானஞ் செய்துகொண்டனர்.

மாவவன் வராக வடிவேற்றுக் கொம்புகளாற் பூமியைத் தோண்டி அதலம் விதலம் சுதலம் மீதலம் தராதலம் ரசாதலம் பாதல மென்னுஞ் சத்தலோகங்களுந் தேடிச் சென்று மேலுஞ் செல்லுகையில் அநேககாலமாகியும் அடியைக் காணவில்லை, நாவறண்டு ஒளி மழுங்கிக் காதடைப்புற்றுச் சலித்த திருமாலுக்குப் பண்டைய வுணர்வு தோன்றியது. மீண்டு வரவுஞ் சக்தியற்றுத் திரிநேத்திரனைப் பலவகையாகத்துதித்து “அடியேன் அறியாமையாற்செய்த் பிழைபுப் பொறுப்பிராக” என்று பிரார்த்தித்துப் பெருமானை

னாற் சிறிது வலிபெற்றுப் பூமியை யடைந்து சோதியைச் சமீ
 பித்து வணங்கி நின்றான். இது சிற்ச. முடிசாண்பதாகச் சபதத்
 செய்த பிரமன் அன்னுட்பதனை வடிவேற்றுப் பூலோகம் புவரலோ
 கம் சுவரலோகம் சரலோகம் தபோலோகம் மகாலோகம் சத்திய
 லோகமென்னுஞ் சத்தலோகங்களுர் தேடி ஆயிரவருஷர் திரிந்து
 திரிந் துழன்றும் முடியைக் காணாமல் திரும்ப விரும்பானாய் “நிரு
 மால் அடிகண்டி வருவான். தலைவனாவானே, யான் முடிசுண்டல்
 லது திரும்பேன்” என்று மேலுஞ் சென்றமையாற் கண் சமுன்று
 சிற்றுகள் கொடுத்து காலோய்த்து மனந் திரிந்து துன்புறுதலையில்
 “ஐயோ இவ்வன்னம் இன்னுஞ் சிறிதுநேரம் பறந்தாலிறக்கும்.
 சோதியைச் சிவமென் றறியாதோ? அம்முடியைக் காணமுடியு
 மோ? நிருமாலே அடியைத் தேடி முடியாமற் சிவனே சாணை
 னத் திரும்பிச் சோதியை யடைந்தான்” எனச் சித்தர் சிலர் செப்
 பக்கேட்டு அவரை வணங்கிச் சிவபிரானது புகழைச் சிந்தித்து,
 சிவார்ச்சனை செய்யத் துணிந்து திரும்பிப் பூலோகத்தையடைந்து,
 சோதியருகே தொழுது நிற்கும் வாசதேவனைக் கண்டு “மாலே!
 நா.நிருவரும் மால்கொண்டு ஐதட்டோம். அடிமுடி தேடி யறியா
 மற்போனோம். இனி அவனை யருச்சித்து அவனருளா லகந்தைக்
 காண்போம்” என, இருவரு மொத்து ஆங்கோர் சிவலிங்கப் பிர
 திட்டைசெய்து, திருமஞ்சன முதலியவற்றை வியற்றி ஆகம
 முறைப்படி யருச்சிக்க, பெருமான் நீலகண்டமும், மான் மழு வா
 தாபயம் பொருத்திய சதுர்ப்புஜமும், நெற்றிக்கண்ணும், நிலவணி
 சடைபும், பார்ப்பதி பாகமுமாகக் காட்சியளிக்க, இருவரும் அஷ்ட
 டாங்க பஞ்சாங்க சாஷ்டாங்க நமஸ்காரங்களைச் செய்து “யாங்க
 னறியாமற் செய்த பிழையை ஊதிக்கவேண்டிப் புத்திரர் செய்த
 குற்றத்தைப் பெற்றவர் பொறுக்கவேண்டு மன்றோ” என்று பல
 வகையாகப் பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான், “மைந்தர்களை! அஞ்சா
 தீர்கள், உங்கள் பிழையைப் பொறுத்தோம். நீங்கள் செய்த பூசைக்

‘ருக் களித்தோம். உங்கள் பதவியை யளித்தோம். நேண்டிய வாக் களைக் கேளுங்கள் ” என, பிரம விஷ்ணுக்கள் “தேவரீர் திருவடி களில் சீங்காத அன்பு அங்குகாடுக்க வேண்டும் ” என்று வேண்ட அம்பிகாபதி அருளிச்செய்கின்றார்.

“மைந்த சின்னையென் வலப்புறத் தீன்றன் னறிய
பைந்து ழாய்ந்து வண்ணனை யென்திடப் பாலிற்
றந்த ளித்தன் னீவீர்வெங் கரிமுகன் மழல்வேற்
கந்த னெனெனக் கருணையி ணுச்சிமோந் துணைத்தான்.”

என்றபடியே “பிரமனே ! நீ யென் வலப்புறத்திற் பிறந்தாய். திரு மால் என்னிடப் புறத்திற்பிறந்தான். சீங்களிருவரும் எனக்குக் கண புதியுங் கந்தனும்போல்வீர். பகையின்றி ஒற்றமைபெற்று வாழக் கடவீர்.” என்றருள்செய்து “உங்கட்கு ஞாந முண்டாகக்கடவது” என்றாசீர்வதித்து அந்தர்த்தானமாயினர். சோதி மறிது மறிதாகச் சுருங்கி மலைவடிவாய் உலகத்தாரால் துதிசெய்ய நின்றது. [இஃது அநுஸூலம் ஏன்பார்.] பிரமவிஷ்ணுக்கள் அம்மலையை மும்முறை வலஞ்செய்துப் பணிந்து தத்தம் பதவியடைந்து பண்டுபோல் காழ்ந் திருந்தனர். இவ்வகைய அத்தாணுவில், தோன்றிய திருவருவமே இலங்கேகாற்பவமெனப் பெயர்பெறும்.

வாயநா டிராணம்.

கதம்பிதாமதேஹாதேவஃ கேஸவஸ்சஜுகதபதிஃ
கூஜக்மதுஸ்தமுத்திரய யத்ரலிங்கம்பவஸ்யது. இத்யாதி
கைவாந்தமம்பராத்தாஹமா லிஸ்யிதீபுநாரகதஃ
விஷ்ணுரகத்னாதபாதானாந் ஸப்தலோகபராயணஃ
சகர்பாணிர்விஷ்காரந்தோ லிங்கமநலபதேமுநோ
விஷ்ணுஃபிதாமஹஸ்சோபென ஹரலிங்கம்ஸமேத்யநி
கருதாம்ஜலீபுரிடனபூத்வ ஸ்தோத்ரம்தேவஸ்யிஷ்கரதுஃ”

இலங்கேகாற்பவராயணம்

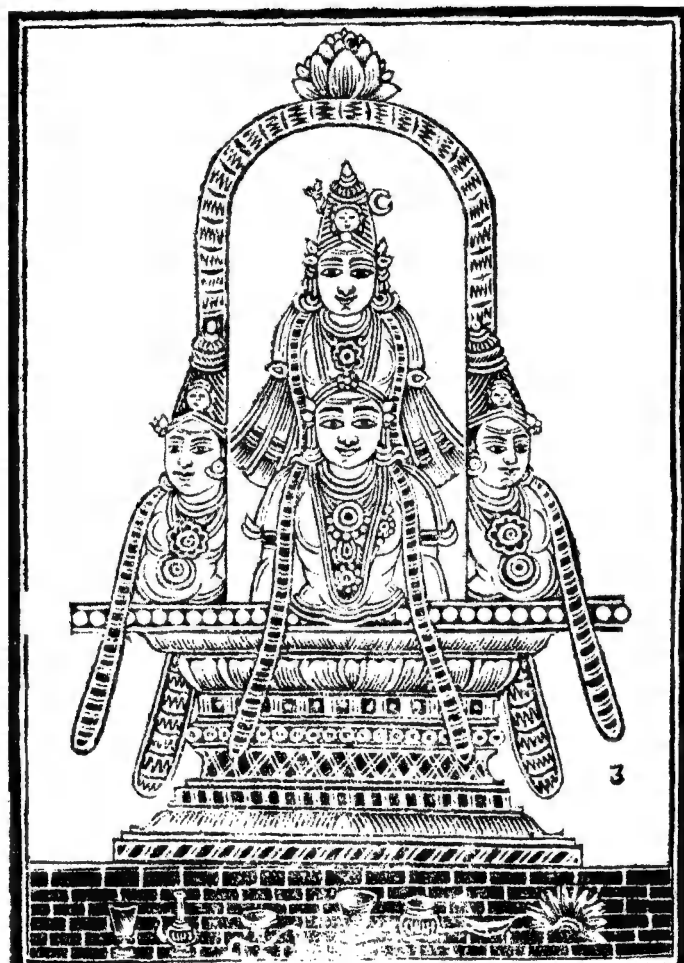
மு ன் று வ து

மு க லி ங் க மூ ள் த் து

மேலிலிங்கப் பிரபாவத்திற் பிரதிபாதித்த சிவலிங்கம், திருமுகக்களைப் பெற்றிருக்கின் முதலிங்கமெனப்பெறும். அதுதான் ஆட்யம், அநாட்யம், ஸுரேட்யம், ஸர்வஸம் என நான்குவகைப்படுமீ. சூட்டியர் ஆயிரத்தொரு லிங்கங்களுடையது. ஸுரேட்யம் துற்றெட்டு லிங்கங்களுடையது. அநாட்ய ஸுரேட்யலிங்கங்கள் திருமுகங்கள்பெறு. ஸர்வஸம் ௫-௪-௩-௨-௧ இவ்வகைய ஐந்து முகபேதங்களைப் பெறும். ஈசானம் தற்புருஷம் வரமம் அகோரம் ஸத்யோஜாதம் முதலிய ஐந்தும், ஈசானமொழிந்த முகங்கள் நான்கும், தற்புருஷ அகோர வாமதேவ முகங்கள் மூன்றும், தற்புருஷ ஸத்யோஜாத முகங்களிரண்டும், தற்புருஷ முகமொன்றும் பெற்றிருக்க நிற்பது ஸர்வஸமமாகும்.

மேற்கூறிய ஸர்வஸமலிங்கம் அல்லது முகலிங்கத்தின் பிரபாவத்தினை மற்றுமொரு வகையால் ஆகமங்கள் கூறும். அதனை யொருவாறு சுருக்கிக் கூறுவாம்.

அநாசிருதர் அநாதர் அநந்தர் லீயோமருபர் லீயாபகரென்னு மூத்திகளைவரும், பராசத்தி கிரியாசத்தி ஞானசத்தி இச்சாசத்தி ஆவிசத்தியொன்னும் ஐகைச சத்திகளைக்கொண்டு, முறையே சிவசாதாக்கியம் கண்மசாதாக்கியம் கர்த்திருசாதாக்கியம் மூர்த்திசாதாக்கியம் அமூர்த்திசாதாக்கியங்களால், அசுத்த பஞ்சகிருத்தியங்களை நடாத்துதலால், இவை அநசிருதருடைய அவதாராரியமென்னுங் கண்மசாதாக்கியருக்குச் சுத்தாசுத்த பஞ்சகிருத்தியங்களின் தொழில்கள் தாமே ஐந்து திருமுகங்களாம். இதில் அநாசிருதர் கார் சமனையாம் பராசத்தியும், உன்மனையாம் பரமூத் தம்முனொன்றி ஆன்மாக்களைத் திருவுளத்தடைத்த சிவையர்.

அநாசிருதராகிய இவர்க்குப் பிரமணனவாகவும், அநாகதர்க்கு விஷ்ணு அளவாகவும், அநந்தர்க்கு உருத்திரனளவாகவும், வியோம நுபர்க்கு மகேச்சரனளவாகவும், வியாபகர்க்குச் சதாசிவனளவாகவும் வியாத்தி. மேற்கூறிய ஐவருள், வியாபகருடைய மூர்த்திபேதமான ஆடகேசுவர் பாதாளாதிபதியாய் ஆங்குள்ளவர்தொழி எழுந்தருளுவர். வியோமநுபருடைய மூர்த்திபேதமான கூர்மாண்டேவராயனர் இருபத்தெட்டுக்கோடிநாகத்திற்குதிபதியாயிருப்பர். அநந்தருடைய மூர்த்திபேதமான காலாகீகந் நுத்திரதேவர் பிரமாண்டத்தை யதிஷ்டித்தெழுந்தருளியிருப்பர். அநாகதருடைய மூர்த்திபேதமான ஆநாரகத்தி அண்டங்களைச் சுமந்து எழுந்தருளியிருக்கும். இவ்வகைச் சகலபுலநாதாரமாய்நின்று இருட்டி-திதி-சங்காரம்-திரோபவம்-அதுக்கிரகம் என்னும்பஞ்சகிருத்தியங்களையும் நடத்துமிடத்துப் பிரம - விஷ்ணு - ருத்திர - மகேச்சர - சதாசிவபேதமே முகலிங்க மெனவும் பெறும். விரிவு சிவாகமங்களுட்காண்க.

ஸித்திரந்த சாராவளி

“ஏகாதிசுகமலிங்கஸஹஸ்ரமாட்யே
த்வஷ்டோத்தரம்லிங்காதம்ஸுரோட்யே
விசேஷதஸ்ஸர்வஸமேஹவத்தர
மாட்யேப்யநாட்யேவிநதேவபூஜ்யே.”

முகலிங்காயநம:

ந ள ன் க ா வ து

ஸு த ர ஸி வ மூ ர் த் தி.

சார்தராயும் சர்வ காததராவாயும் அவ்யயராயும் சர்வஜ்ஞராயும் ஸ்வபரவப்பிரகாசராகியும் அசலராகியும் அமேயராகியும் அநாசியாயும் அதுலராயும் சூஷ்மராயும் மஹானாகியும் சித்தகண்டராகியும்

வியாபியாகியும், முக்தப்பிரியாகியும், அமலாகியும், பாசதனியுடன் கூடியமுன்ன ஸதாபரிவழந்தி சுபாநம்-தற்புருஷம் - வாமம்-அகோரம் ஸத்தியோஜாதம் முதலாகிய ஐந்து திருமுகங்களுட ள்ளியைந்து எழுந்தருளி ஆன்மாக்களின் பாசச்சேதநித்தம் சித்தாந்தமாகிய காரூடம்-வாமம்-பூததந்தாம்-பைரவமீரூபிய ஆகம பேதங்களை சுபாநமொழிந்த நான்கு திருமுகத்தினும், காமிகாதி இருபத்தெட்டாகமங்களை சுபாநமுகத்தினும் அருளிச்செய்தனர். அக்காமிகாதி ஆகமங்களாவன:—காமிகம் - யோகஜம் - சிந்தியம்-காரணம்-அசிதம் - தீப்தம்-சூஷ்ணம்-ஸஹஸ்ரம் - அம்சமான - சுப்ரபேதம்-வியூயம் - நிஸ்வாஸம் - ஸ்வயம்பூதம் - ஆக்ரேயம் - வீரம் - லௌரவம் - மருடம் - விமலம் - ஸந்தாஞாநம்-முகபிம்பம்-ப்ரோத்தேதம்-லளிதம் - சித்தம் - சந்தாநம் - சர்வோத்தமம் - பாரமேச்சுரம் - கிரணம் - வாதுளமென்பன. இவைகளைக்கேட்டோர் ப்ரணவர் - நிர்சலர் - ஹார் - சுதர் - பஸ்மர்-காரணர்-சர்வருத்திரர் - பிரசாபதி-செவர் - சிவர் - அச்சுதர் - சுபார்-சுபாநர்-ஹுதாஸநர்-ஸ்வஸ்க்ஷமர்-வைச்சிவணர் - ப்ரபஞ்சநர் - காலர் - பீமர் - தர்மர் - அம்புஅக்.ர்-ரவி-தாபேஸர் - விக்ரேச்சுவார் - சசி - அநாதிருதார் - பரமேசுர-தசார்ணர் - சைலஜர் - நிதநேசர் - பிரமர் - வியோமர் - ஹுதாஸநர் - தேஜசு - ப்ரஜாபதி - பிராம்ஹணேசர் - நந்திகேசர் - சிவர்-மஹாதேவர் - சர்வாத்மகர் - வீரபத்திரர் - அநந்தர் - பிரஹஸ்பதி-பிரசாந்தர் - ததிசி - சூலி - கவசர் - ஆலயேசர்-லளிதர்-பிந்து-சண்டிகேச்சுவார் - சிவநிஷ்டர் - அசம்வாயர் - சோமர் - ந்ருசிம்ஹர்-ஸ்ரீதேவி - உசநர் - தேவலிபவர் - சம்வர்த்தகர் - சிவர்-மஹாகாளர் முதலியோர். சிவாகமங்களுள் முதலிற்கூறியபத்தும் சிவபேதங்களாம். ஏனைய பதினெட்டும் உருத்திரபேதங்களாம். இச் சிவாகமங்களிருபத்தெட்டும் வகீதராம் முதல் விஸ்வாதீமகம் ஈருபுள்ள இருபத்தெட்டு உட்பிரிவுடையன. அவற்றைக் குமிருந்தத்திவாவநாதிபடலத்துட் காண்க.

கூடிகம்-யோகஜம் - சிந்தியம் - காரணம் - அசிதம் என்னு
மைந்தையும் ஸத்தியோஜாத முகத்தினின்று கௌசிக விரூபியின்
பொருட்டும், தீப்தம்-ருக்ருமம் - சகச்சிரம் : அஞ்சுமான் சுப்பிரபே
தம் என்னு மைந்தையும் வாமதேவமுகத்தினின்று காசிபருஷியின்
பொருட்டும், விஜயம் சிச்சவாசம் சவாயம்புவம் ஆக்கிநேயம் வீரம்
என்னு மைந்தையும் அகோரமுகத்தினின்று பாரத்துவாச விரூபி
யின்பொருட்டும், ரௌரவம் மருடம் விமலம் சந்திரஞானம் முக
விம்பம் என்னு மைந்தையும் தற்புருடமுகத்தினின்று கௌதம
விரூபியின்பொருட்டும், புரோந்தேதம் இலளிதம் சித்தம் சந்தாகம்
சர்கோகத்தம் பாரமேசுவரம் கிரணம் வாதுளம் என்னு மெட்டை
யும், ஈஸாநமுகத்தினின்று அகத்திய விரூபியின்பொருட்டும் அரு
ளிச்செய்தனர் என்பதும் தூல்வழக்கு.

ஆகமமென்னு மொழியில், ஆ என்பது ஞானமும், க என்பது
மோஷமும், ம என்பது மலராசமுமாம். ஆகவே ஆன்மர்க்கட்டு
மலத்தை நாசஞ்செய்து ஞானத்தை யுதிப்பித்து மோஷத்தைக்
கொடுத்தலால் ஆகமமெனப் பெயராயிற்று. வேதமும் ஆகமமும்
சிவபெருமானாலேயே அருளப்பட்டவையாதலின், அவை தம்முட்
சிறிதும் பேதமின்றி யியலுந்தன்மையன.

திரும்பித் திரும்பி.

“வேதமொ டாகம மெய்யா மிறைவனு

லோதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றன்னுக

நாத னருளவை நாடிவிரண் டந்தம்

பேதம் தென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே” — என்றதும்

நிலகண்டபாஷியம்.

“வ்யந்துவேத பரிவாகமயோர்ப்பேதம் நபர்யாமஃவேதோயி
பரிவாகமம்” — வேதசிவாகடிகுக்கட்டுப் பேதங்காண்கின்றிலம். வேத
மேசிவாகமம். — என்றதும்; இப்பெற்றி கோக்கியேயென்ச

ஆகமங்கள். கார்த்திகைய. உபபேதங்கள். திருவங்கம்.

காமிகம்	பார்த்தம்	மூன்று	திருவடி
யோகஜம்	இலக்ஷம்	ஐந்து	கோனக்கால்.
சித்தியம்	இலக்ஷம்	ஆறு	திருவடிவிரல்கள்.
காரணம்	கோடி	ஏழு	கெண்டைக்கால்.
அசிதம்	நியுதம்	நான்கு	முழந்தான்.
சிப்தம்	நியுதம்	ஒன்பது	தொடை.
குத்தம்	பதுமம்	ஒன்று	குய்யம்.
ஸஹஸ்ரம்	சங்கம்	பத்து	கடித்தானம்.
ஆஞ்சுமான்	ஐந்திலக்ஷம்	பன்னிரண்டு	முதுகு.
சுப்பேதம்	மூன்றுகோடி	ஒன்று	கொப்பூழ்.
ஹிஜயம்	மூன்றுகோடி	எட்டு	உதாம்.
நிஸ்வாஸம்	கோடி	எட்டு	நாபி.
ஸ்வயம்பூதம்	ஒன்றரைக்கோடி	மூன்று	மூல.
ஆக்நேயம்	மூப்பதினாயிரம்	ஒன்று	கண்.
வீரம்	நியுதம்	பதின்மூன்று	கழுத்து.
மௌரவம்	எட்டற்புதம்	ஆறு	செவி.
மருதம்	இலக்ஷம்	இரண்டு	திருமுடி.
விமலம்	மூன்றிலக்ஷம்	பதினாறு	கை.
சந்திரஞானம்	மூன்றுகோடி	பதினென்று	மார்பு.
முகவீம்பம்	இலக்ஷம்	பதினாந்து	திருமுகம்.
புரோந்தேதம்	மூன்றிலக்ஷம்	பதினாறு	திருநாக்கு.
இலஸிதம்	எண்ணாயிரம்	மூன்று	கப்போலம்.
ஸத்தம்	ஒன்றரைக்கோடி	நான்கு	நெற்றி.
சந்தானம்	ஆறாயிரம்	ஏழு	குண்டலம்.
சர்வோத்தம்	இரண்டிலக்ஷம்	ஐந்து	உபயத்தம்.
பாசமேசுவரம்	கட-இலக்ஷம்	எழு	ஆம்.
கிரணம்	ஐந்துகோடி	ஒன்பது	இத்திருபாண
வாதுனம்	இலக்ஷம்	பன்னிரண்டு	பரிசுட்டம்.

இவ்வாதமங்கள் சாதாக்கிய மூர்த்தியாகிய இப்பெருமானுக்கு இவ்வாற திருமேனியாகக் கூறப்படும். [திருவை அங்கங்களுக்கெல்லாங் கூட்டியுணர்த்துகொள்க.]

இவர் பழகநிறம் - சடைமூடி - ஐந்து திருமுகம் - பத்துக் கரங்கள் - ஒருதேகம் - இரண்டு திருவடிகள் - வலக்காத்து இச்சைஞாநக் கிரிபை யென்னும் மூவிலைச்சூலமும், பராசத்தி ரூபமாய் மழவும், கர்த்துருபாவமான கட்வங்கமும், வாளும், பீஜாபூசகமும், வச்ரமும், ஜநகபயத்தைப் போக்குவதான அபயமும், இடக்காத்து ரித்திருணமாகிய நாகமும், தூல குக்கும் பூதங்களைநடத்தும் மாயா ரூபமாகியபாசமும், குணமாகிய நீலோற்பலமும், அங்குசமும், சுத்தாசுத்த அத்துவாவைப் பிரவர்த்திக்குங் குணமானதமருகமும், போகத்தைத்தரும் வாதமும், நாதகுணமாகிய மணியும், சங்காரகுணமாகிய அக்கிரியும், திரோநாயி யென்னும் பரிவட்டமும், அருளாகிய சுகந்தமும், பளாயாகிய மாலையும், அறுக்கிரகாங்குரமான சிறுநகையும் பொருந்தித் தியானபூஜாரிமித்தம் சுகனத் திருவுருக்கொண்டெழுந்தருளியிருப்பினும், இவையிற்றிற்கு அப்பாற்பட்டு மிருப்பர். இது கர்மசாநாக்கியத் திருவுருவாதலின், மேற் சிலலிங்க மூர்த்திக்குக் கூறிய அனைத்தும் ஈங்கு மொக்குமென வறிக. இவ்வகைப் பிரபாவங்களையடையது ஸ்தாசிவமூர்த்தமெனப்படும்.

ஆகமம்.

“பத்மாஸநஸ்தம்பஞ்சாஸ்யம் ப்ரதிவக்தரம்நிரிலோசனம்
த்ருக்கரியேச்சாவிராலாஸகம் ஜ்ஞாநசந்தாகலாந்விதம்
தவளேரானவதநம் பீதம்தத்புருஷநாகம்
க்ருஷ்ணகோரமுதோபேதம் ரக்தாபம்வரமதேவகம்
ஸுஸ்ரவேதம்பர்சிமாஸ்யைகம் ஸத்யோஜாதம் ஸமூர்த்தகம்
நாகோபலீ திகம்ஸாந்தம் ஜடாகண்டேந்ருமண்டிதம்
ஸக்த்யஸீஸாலகட்வாங்கம் வரவ்யக்ரகாரம்புஜம்

தகழிணைவாமஹஸ்தேச டமரும்பீஜபூரகம்
நாகாஷஸ்திரலோபஜம் பிப்ராணம்பஞ்சபிக்ஷணா?

ஸதாஸிவநாமம்

ஜந்தாவது

மஹாஸதாசிவமூர்த்தி.

உமாஸுதாயம் பரமேஸ்வரம் ப்ரபும் த்ரிலோசனம் நீலகண்டம் ப்ரபாரந்தம் த்யாத்வாமுநிரகச் சதிபூதயோநிம் ஸமஸ்தஸாக்ஷிம் தமஸ்ப்ராஸ்தாத்"என்னுங் கைவல்யோபநிஷத். தாலும் "நாஸாதா ஸீந்ருஸ வவாஸீத் தமஆஸீத்" என்னுஞ் சுருதிப்பிரமாணத்தாலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டும், படகாரியத்துக்குக் குவிந்தன்போல நிமித்த காரணமான எந்த நிஷ்கள சோதியினால் ஜங்கம ஸ்தாவரா ரூபமான கராசங்களைத் தும் எக்காலத்தும் ஒதப் புரோதரூபமாய் மேல்கீழாகச் சிருட்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, விஞ்ஞானகல பிரளயாகல சகலராகிய மூவகைப்பட்ட ஆன்மாக்களும், மல மாயை கன்மம் விந்து திரோதானசத்தி யென்னும் ஐவகைப் பாசசமூகத்தினின்று நீங்குகின்றனரோ, அத்தகைய பிரணவபிரகாதமந்திரோச்சாரண த்வரிகதமாயும், அநாஹதசிவ சதாசிவ மஹேஸ்வர ரூத்ர விஷ்ணு பிரமாதிகளுக்குந் தேஜஸைக்கொடுப்பதாயும், வியாபிநிக்கு மேற்பட்ட வியோமவென்னுஞ் சமீன யிடத்தை வியாபித்த அநாஹதசிவத்திற்கு மேலானதாய்ப் பரிபூரணமாய் நிஷ்க்ஷமாய் எழுந்தருளிய ஸ்ரீசிவபெருமான், இச்சையாற் சத்திகாரியத் திருவுருக் கொண்டு ஆன்மாக்களை யறுக்கிரங்க்கெவெடுத்த உமாமகேசமுதலிய திருவுருவக்களை யதிஷ்டித்த ஸதாஸிவநாயனார், நிவர்த்தி-பிரதிஷ்டை-வித்தை-சாந்தி-சாந்தியநீதை முதலிய அபரவித்து கிண்கண லும், இந்நிகை - திபிகை - ரோசிகை-மோசிகை - ஊர்த்துவகாமிநி

யென்னும் அபரிநாத கலைகளானும், குக்குமை - அதிக்குமை-மிருதை-அமிருதை-வியாபிரி யென்னும் பரிவிந்து கலைகளானும், வியாபிரி-வியோமருபை - அநந்தை-அநாதை - அநாசிருதை யென்னும் பரிநாத கலாபேதத்தாலும், இருபத்தைந்து திருமுகத்துடன் கூடிய பரசிவாபேகைச்சுற்ற திருவுருவமே மஹாஸ்தாசிவம்.

இச்சதாசிவம் பரசிவ மிரண்டும் தர்மாதர்மி ஸ்வரூபமாதலால், ஸதாஸிவம் பரசிவமூர்த்தியாகவும், பரசிவம் ஸதாஸிவ அந்தர்யாமியாகவுஞ் சிவாகமங்கள் கூறும். அச்சதாஸிவ பரசிவமிரண்டு சேர்ந்தது பாவாகார மென்பர்.

இன்ன மிவற்றின் விரிவெல்லா மெழுதப்புகின், சாஸ்திரசங்கேதமாதலின், அச்சாஸ்திரமூதிர்ச்சி யுடையோர்க்கன்றி ஏனையோர்க்குப் பயனுண்டாகாதது கருதி இவ்வகை நிறுத்தினன். இதன் வித்தாரம் காமிகாதி சிவாகமப் பெருங்கடலுட் காண்க.

மேற்கூறிய இலக்கணமேயன்றி, இப்பெருமான் கணக்கிட முனாததற் கேலாத கரம் சிர முதலிய திருவுறுப்புக்களோடு கலந்த திருமேனியையுடையராகவு மிருப்பர் எனவுங் கொள்க.

திருவிதைப்பா.

“ எண்ணில்பல் கோடி சேவடிமுடிக ளெண்ணில்பல் கோடி துண் டோள்க, ளெண்ணில்பல் கோடி திருவுரு நாம மேர்கொண் முக் கண்முக மியல்பு, மெண்ணில்பல் கோடி யெல்லைக்கப் பாலாய் நின்றைஞ்ஞாற் றந்தண னோத்து, மெண்ணில்பல் கோடி ருணத்தோர் வீழி யிவரநம்மை யாளுடையாரே.”

மஹாஸ்தாசிவாயநம்

ஆ ரு வ து

உ ம ம டே ஹ ச மு ா த் தி.

உலகமாதாவாகிய உபாதேவியார் இறைவன் திருக்குறிப் பின்வண்ணம் பஞ்சகிருத்திய வியற்றி அக்கிரியிலுஷ்ணமும் நீரில் தட்பமும் மலரில் மணமும் மணியிலொளியும்போல அபிநாபாவ மாயிருப்பாள். அக்கருணையுருவாகிய சத்தியே பஞ்சகிருத்திய நிமி த்தமாகக் கிருத்திய பேதத்தால் ஜகைப்பயிம். அவை முறையே பரசத்தி-ஆதிசத்தி-இச்சாசத்தி-ஞானசத்தி - கிரியாசத்தி என்பன வாம். அவற்றுட் பராசத்தி பரமசிவத்தி லாயிரத்தொருகூறுகொண் டது. ஆதிசத்தி பாசத்தியி லாயிரத்தொருகூறுகொண்டது. இச் சாசத்தி ஆதிசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. ஞானசத்தி இச்சாசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. கிரியாசத்தி ஞான சத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. இவற்றுள் ஆதிசத்தி ஆந் மாக்களுக்கு விஷய சுகத்தைப் பொருத்தும். இச்சாசத்தி இருஷ் டியைச் செய்யும். ஞானசத்தி சர்வான்மாக்களுடைய கன்மங்களை யும், அந்தக்கன்மங்களுக்கிடைய தது கரண புவந போகங்களையும், உபாதாநத்திரயங்களினின்று முண்டாக்கும்.

ஸாதுஸாநம்.

“தச்சிவேதுபராஸக்திஸ் ஸஹஸ்ராம்ஸாதஜாயத
தச்சக்தேஸ்ஸதுஸஹஸ்ராம்ஸா தாதிஸக்திஸமுத்பவஃ
அஸ்யாஸ்ஸக்தேஸ்ஸஹஸ்ராம்ஸா திச்சாஸக்திஸமுத்பவஃ
தச்சக்தேஸ்ஸதுஸஹஸ்ராம்ஸாத ஜ்ஞாநஸக்திஸமுத்பவஃ
அஸ்யாஸ்ஸக்தேஸ்ஸஹஸ்ராம்ஸாத க்ரியாஸக்திஸமுத்பவஃ
ஏதாவைஸக்த்யபஞ்ச நிஷ்களத்வேநகீர்த்திதாஃ
ஸிவஸுருஷ்டிரியம்போக்தே ” இதி.

இவ்வகையாகத் தோன்றிய ஐவகைச்சத்திகளில், பின்வரும் பராசத்தியானது பக்குவமலராகிய ஆன்மாக்களைக் கருணையால் அருங்கிரமிக்கும். ஆதிசத்தியானது ஆண்வமலம் பக்குவமாகும்படி செலுத்தும். ஞானசத்தி சத்தர்க்கு ஞானவொளிபாகிச் சர்மசனாநாதி வக்ராவஸ்திமான தேஜோரூபமாம். இப் பஞ்ச சத்திகளின் தசாம்சபேதத்தால் சகனரிஷ்களமாகியபஸதாஸிவரூபமாம். இக்கருத் துப்பற்றியே “சு) திராஸ் சிவந்தாயிநீ நும்” என அருவந்திசீரோ சாரியர் திருவாய்மலர்ந்தனர். “கறைக்கண்டனுக்கு மூத்தவனே” என்றதும் இப்பெற்றினோக்கியே யென்க. நுகாம்கம் என்றதாற் பத்திலொன்று அகநாமாகிய அநாகியமாம்.

ராதாநாகமம்.

“பராஸக்தேர்தஸாம்ஸேந ஸிவஸாதாக்யஸம்பவஃ
பராஸக்தபுத்பவத்வாச்ச ஸாதததவ்ஸாச்சிவஉச்சயதே.”

ராதாநாகமம்.

“கர்மேஸஸ்யஸஹஸ்ராம்ஸாந் மஹேஸஸ்யஸமுத்பவஃ
மஹேஸம்ஸகனம்வித்யாத் ஸ்ருஷ்டிஸ்தி திலயாத்மகஃ
பஞ்சலிம்ஸாதிபேதேந தந்மூர்திபஞ்சலிம்ஸாதிஃ
ஸுத்தேதேவரிஸிவ்கர்தா ப்ரோக்தோநந்தோஸதேயபுரிதி

உமாமஹேசராயாமஃ

ஏழாவது

ஸுசாகாஸந மூர்த்தி.

ஸ்ரீகயிலாயகிரியாகிய வெள்ளிமலையி னுச்சியிற் கோடி சூரி யோதய மாஹர்போன் றொளிவீசும் நவாந்ரமயமான ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில், பக்தாருக்கிரஹ காரணமாக ஹரி பரஹ்மாதி தேவர்

களும், பதினெருகோடி புருத்திரர்களும், இந்திராதி திக்குப்பாஸர்களும், அக்பட்டவசுக்களும் முதலாகிய மூப்பத்துமுன்றுகோடி தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் முரிவர்களும், சாகராதி மஹருஷிகளும், நவசித்தர்களும், கருட காந்தர்வ சித்த வித்தியாதரயுகி கிந்நார் முதலாகிய பதினெண்கணங்களும் ஒவ்வொரு பக்கத்தி லுறைந்து ஹரஹா சிவசிவ கங்காதர சங்கர மஹாதேவாவென்று துதித்து நமஸ்கரிக்கவும், வேதங்கள் கோஷிக்கவும், தும்புரு நாரதர் பாடவும், அரம்பையர் நடிக்கவும், கூட்டத்தைத் திருநந்திதேவர் பொற்பிரம்புகொண்ட டடித்து விலக்கவும், இவ்விட காமியார்த்தங்களைப்பெற வெண்ணினினை வரங்கேட்டுக் கையேற்று நிற்பவும், ஸ்ரீ உமாதேவியாருடன் இரதந சிங்காதனத்தினி னுறைந் திருவோலக்கங்கொண்ட டெழுந்தருளியிருந்து, பத்தியே வடிவமாகவுள்ள பூரீசுடி மஹாருஷி நடிக்கும் நடனத்திற் சிறிது நாழிகை திருக்கண் சாத்திப் பின் அவரவர்கட்குத் தக்கபடி சிவக் கம்பன மந்தஹாஸாதிக்களான குறிப்புடன் அவரவர்கள் விரும்பின வரங்களை யறுக்கிரித்துத் தத்திடங்கலிற் செல்ல ஆஞ்ஞாயித்து விடுத்தனர்.

அதன்பின்னர் அருள்மிகுமகிய அன்னையர் அரியாதனத் திருத்த எழுந்து பணிந்து சித்திபொழுது கைமேற்றுநின்று “எம் பெருமானே! தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதசிவாகமங்களின் உண்மை இத்தகையனவென எளியென் எளிதிலுணரும்படி திருவுளஞ்செய்து திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டும் ” என் றிசைக்க, உம்பர்பெருமான் “உமையே! இரு” எனத் தமது காமபாகத்தி லிருத்தி, ஒரு திருமுகமும் ஆறு திருக்கரங்களுமுடையாய் “நங் காய்! நன்று வினாவீன. இஃதுளக்கே யன்றி ஏனைய அண்டங்க ளிலுமுள்ள அகிலசாசாய்கட்கும் பயனளிக்கும் பயனுள்ளது; அதனை புனக்குக் கூறுவேன்” என்று ஐவகைப் பாசபத்தத்தின்

நிலைமையும், அவை நீங்குமாறும், அவற்றை நகலு னாடையு தன
மையும், வேத சிவாகமாதியின் தோற்றமும், அவை அநாதியென்
றறிவிப்பதற்கு எடுத்துக்காட்டிய வைகரி யாதிய வாக்குகளுக்கு
அதிஷ்டாநமாகவுள்ள சுத்தமாயாலகூண்மும், அம் மாயை பராகத்தி
யாகிய உன்னிடத்துள்ளதும், நீ என் வாமபாகத்தி லமர்ந்ததும்
இவ்வில் வரலாற்றா னென்று திருவாய்மலர்த்தருளினர். இத்த
கைய வேதசிவாகமப் பொருளை உமாபீதவியார்கேட்டு நிற்பத் தாம்
எல்லா ஆஸநத்தினு முயர்ந்த ஸுகாஸனத்திலிருந்து திருவாய்மல
ர்த்தருளியகாரணத்தால், சிவபெருமான் ஸுகாஸநமூர்த்தியெனப்
பெயர்பெற்றனர்.

[] இக் குறியினுட் கூறப்பட்டவள்ள லக்ஷயங்கள் ஞானஞ்சரியர்
மூலமாக அறிந்துகொள்ளற்பாலன.

ஸுகாஸநாமம் :

எ ட் ட ர வ து

உ மெ ச மூ ர் த் தி

பண்டொரு பதும் கற்பத்தில், தான்முகன் வழக்கப்படி பல
கேசம் தீவாசிகளையுள் சிருட்டிசெய்வான் கருதி, ஸநகன்-ஸநந
னன் - ஸநாதனன் - ஸநந்தமாரன் என்னும் நான்கு புத்திரர்களை
யுண்டசெய்து அவர்களைக்கொண்டு உலகவிர்த்தி செய்ய உத்தே
சித்திருப்ப, அப் புதல்வர் நால்வரும் நான்முகன் விருப்பத்திற்
கிணங்காராய நல்லுணர்வுற்றுத் தவச்செயலை நாடினர். அதன்பிறகு
ஸேதந யாதுவழியிலும் சிருட்டிச் செயல் செவ்வைப்படாமை
யால், சித்தத் தினைத்து மெத்தவும் பிரயித்துத் தான் முன்பெற்ற
தகையோடு தாமோதரனைச் சார்ந்து நணமேல் வீழ்ந்து பணிந்து

தனக்குச் சிருட்டித்தொழில் கை வராமையாக மேலுந் தனருன். கமலை கேள்வன் “பிரமணே! உன் கருத்து எம் மிருவராலு முற்ற ருது. பன்னகாபரணன்பாற் கூறின் பதப்படும்.” என்று பிரமணு முகிவரு மூடன்வா, விஷ்ணு வெள்ளிமலையையடைந்து விடை தீர்த்திரால் தமது வருகையை விண்ணப்பிக்கும்படி திருநீதிபேர னா கமஸ்கரித்தல் கூற; அஹர் அவ்வாறே ஆண்டவர் சந்திதிலி ஸ்டைந்து சாற்ற, சங்கரன் “அவச்சொற் தருக” என்று ஆஜ்ஞா யிக்க; திருநந்திதேவர் ஆவர்களைச் செல்லும்படி விடைத்தனர்.

கிட்டாப்படி உட்சென்று தன்னுடையத் தரிசித்து யாவ ரும் சிற்றகயில், திருமால் “பெருமான்! நான் சிருட்டிசெய்ய வெண்ணி எத்தரித்தபொழுது உன் பன்னகாபரணமயின், அக் குறைதன் யதற்றவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, நிக்பெருமான் தனது தீவிழிபால் திருமால் - திசைமுகன்-புதல்வர் சீலன் ஆகிய இவரைச் சாம்பராக்கினர். அக்காலத் தம்விடத் த ஒன்றியாக நின்ற பரமன் தமது வரம்பாகத்திலுள்ள திருத்தொழில் பார்த்த அத்தனின் ழும் அப் பெருமானது சத்தியே உராரேவியாகத் திருவருற்றது. அவ் வுமையம்மையானாத் தமது இடப்புறத்திற் திருத்திருவருமாக ஒரு திருவிளையாடல்செய்து-விஷ்ணு-பிரமன் - நான்கு முகிபர்க்கோ யும் முன்வந்த வண்ணமே படைத்தனர். அவர்கள். அதுபுறம், சிவ பெருமானையும் உண்மையம்மையாகாயும் பணிந்து பாவிச்சிறகையில், பரமயதி பங்கசயநனைப் பார்த்து “நாரண! நமதருனாவிய சத்தி யோடு கூடிநின்றோம் ஆதலின், புண்ணியோற் பன்னகாபரணக் குப் படை ப்புத்தொழில் கைவரும்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருன், அவர்கள் அகமகிழ்ச்சியடைந்து அம்மையையும் அப்பணையும் பணிந்து வலம் வந்து விடைபெற்று அப்பாற்பேரயினர். அதுமுதல் ஆரணன் ஆன் மாகத்தளை யாக்கு மாற்றில் பெற்றனன். அக்காலத்தல் ஆதிநாதன் உமாதேவியாருடன் ஒன்றிநின்றதனால் அகிலமெல்லாம் கிருத்தி யாகு கியுழங்கியுற்றன.

சீவபெருமான் உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் படைத்துக் காத்துத் துடைக்கும் உகையாய் நானாபேதம்பெற்ற தமது திருவருளாகிய சத்திய உமையம்மையாக வாமபாதத்திலிருக்கக்கண்டு வீற்றிருந்தமையின் உமேசுமூர்த்தியென ஒரு திருநாம முற்றனர்.

சிந்திராணம்.

“தந்துழி யீசன் தன்னைத் தனயரு மயனு மாலும்
வந்தனை செய்து போற்ற மாயவன் உதன னோத்தி
நக்தம தருன தாரு நங்கை போ டிழிது சேர்த்தா
முந்தையின் கைதாச் செய்தக முற்றிநிம்போதி யென்றான்.”

உமேசுமூர்த்தி

சீவபெருமான்

ஒன்பதாவது

வோமாவகந்தமூர்த்தி.

சீவபெருமான் பார்ப்பதி சீமதராயத் திருத்தயிலாயகியில் திருவோலக்கங்கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கையில், தேவர்களெக் காரூங் கூடி அம்மலையை யடைந்து ஆண்டு முதற்பெருங் காவலாக வீற்றிருக்கும் திருநீதிநேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச்சுந்தானத்தினுட் சென்று சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துக் கைகட்டி வாய்பொத்திநின்றது, “மஹாதேவனே ! தேவரீர் உமையம்மையானாமணந்தும், எங்களை நெடுநாளாகத் துன்புறுத்தியுள்ளதரபுரியிலாச் செய்யுந் தூரபன்முகைய அகாணச் சங்கரிக்கத்தக்க தேவரீரைப் போன்ற ஒரு புத்திரனைப்பெற்று இன்னும் எங்கள் சங்கடத்தைவழி

த்தினர். வினாவில் இது லைகூடுமாறு அருள்புரியவேண்டும்” என விண்ணப்பித்தனர்.

ஆதிமூர்த்தி அவர்களிடமிருந்து ஆறு திருமுகங்களுடன் வீற்றிருந்து தமது திருமுகங்கடோறும் விளங்கும் அக்கிளிக் கண்களினின்றும் ஆறு நெருப்புப் பொறிகள் பெருந்தோதியமாய் வெப்பத்துடன் வெளிவரும்படி யருள்செய்ய, அப்பொறிகள் பார்முழுவதும் புரந்திடக்கண்டு, பார்ப்பதியார் பாதத்தணிந்த சிலம்புகள் ஒன்றுடனொன்று மோதும்படி வினாவிச் சென்று அந்தப்புர மடைந்தனர். தேவர்கள் சித்தங்கலங்கி மெத்தவும் திகைத்துச் சிறிது ஓடித் திரும்பி அத்தனை நாடி “ஐயனே! தீயோனா ஐயிக்கத்தக்க சிறுவனை விரைந்த எங்கட்குத் சீப்பொறிகளை யருளிச்செய்தால் எவ்வாறு பிழைப்பேம்” என நாடுங்கிக்கூறினர். சிவபெருமான் திருமுகமொன்றுடனிருந்து சீப்பொறிகளைத் தம்பரால்வரத் திருவுள்ளுசெய்தனர். பொறிகளாறும் புராரிமுன்னர்ப்புக, அம்பிகாபதி அங்கந்யையும் லாப்யுடையும் கோக்கி, “இப் பொறிகளை நீங்க விருஷரும் தாங்கிக்கொண்டுபோய்க் காவலையில் விடுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டித் தக்க பலாழற் தந்தனர். மாமீதவன் திருவாணைப்படி அவர்கள் மாறிமாறி பெருந்தூக்கொண்ணிபோய்க் காவலையில் வைத்தனர். தருதியாகிய அக்கம்புகபுக சாவணத்தில் விடுப்ப, பத்துத்திக்குகிலும் விண்முகமொன்று கண்டு காத்துக்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது அக்காவணப்பொய்கையில் ஆறு திருமுகங்களுடனும் பன்னிரு திருப்புயங்களுடனும் அரணே கும்மேசருகத் தோன்றியிருக்க, அமரர் தரிசித்து, அக்குழந்தைக்குப் பாலாட்ட அறுவராகிய கார்ந்திசு நகரத்திரமாதனா யனுப்ப, அறுமுகப்பெருமான் ஆறு மெவர்களாகி அவர்கள் பாவண் மருங்கனர்.

இதற்கு: அந்தப்புரமடைந்த அம்மையார் முககண்களுடன் சிவகாதனத்துட்கார்த்தனர். நம்மவரியார் முன்னெழுத்துசெல்லுகை

யில், திருவடிச் சிலம்பினின்று சிதறிய நவரத்தினங்கள் பார்வதி
வின் சாயை யுற்று, பாமனாழகம்பு பக்கவில் வந்து, கட்டமுரு
கோக்கித் கருப்பமடைய, கவுரிசுண்கெடுங்கோபங்கொண்டி, கருப்
பயவாமல் தாங்குமின் எனச் சபித்தனர். அல் வரிதையர் கருப்பு
வாந்நையால் வருந்துகையில், உடலில் வியர்வையில் இலக்கம்பீர
ருதித்தனர். பின்பொருநாள் பெருமாட்டி வீரப்பின்படி அவர்
கள் வீரவாகு - வீரகேசரி - வீரமகேந்திரன் - வீரமகேசன்-வீரபுர
தரன் - வீரராஜசுன்-வீரமார்த்தாண்டன்-வீரார்த்தன் - வீரதிரன்
என்னும் ஒன்பது புதல்வரை யுதவினர். ஈசன் இமயவுல்லியை
கோக்கி “இந்தலக்ஷத்தொன்பதின்மரும் நமது புத்திரர்கள்” என்று
அவர்களை கோக்கி “எனது மைந்த னேவ்விசெ செய்திருங்கள்” என்
றிசைத்து, அம்மையாருடன் இடபவாகன மேறிச் சாவணப்பொய்
கையைச் சார்ந்து “உமையே! உன் குழந்தையைக் கொண்டுவா”
என, தேவியார் விடையினின்று நிழிந்து விசையுடன் சென்று, ஆறரு
மைந்தனை அம்மை யெடுக்கையில், குழந்தை ஆறதிருமுகமும் பன்
னிருதிருக்கீழும் ஒரே திருமேனியுமாக, இறைவியெடுத்து, உலகா
முலையாதவின் தமது திருமுலைப்பால் வள்ளத்திற் கறந்து திருவ
முது செய்வித்து ஈசனைப் பணிவித்தனர். ஸந்தானம் என்று அப்
பொழுது திருநாமமுற்ற குமரேசனை முன்னவன் மார்பிலணைத்து
முத்தங்கொண்டு உமையுடன் இடபவாகனத்தி லேற்றி, (கார்த்தி
லக நஷத்திர மாகிய மாதர்கட்கும், பராசர புதல்வர்க்கும் திருவ
ருள் புரிந்து) ஏனைய தேவர்களை யவாவரிடத்திறிகேக விடைதந்து,
எம்பெருமானும் விடைபெயறி வெள்ளமலையடைந்து, தேவியாருக்
குந் தமக்கு விடையே ஸ்கந்தரிருக்க வீற்றிருந்தனர். இதனால்
சிவபெருமான் ஸ + உமா + ஸ்கந்தர் = ஸோமாஸகந்தனாய் பெய
ருந்தனர்.

லக்ஷம் விரும்பும், நவவிரும்பு ஸ்கந்தமுர்த்தியைப் பணிந்தனர்.
பிறகு குமாரக்கடவுள் ஸ்கந்தகிரியில் இலக்ஷத்தொன்பது வீசு

டன் கீத்நிருத்த பல திருவிளையாடல்கள் செய்து, ஏகாதசுருத்தி
சர்க்கரைப் பதிகொருபடையாகவும் பராசத்தியை வேற்படையாக
வுவகொண்டு தென்றிசையடைந்து ரூபன்மஞ்ஞயணாத் தெரி
ந்து, தேவர் சிறையை விடுத்து, இச்சை கிரியைகளாகிய நெய்
புரன்மணம்மயம் வள்ளியாய்தியார் இவர்களை மணத் தெழுந்தருளி
யிருந்தனர்.

சுந்தரபுராணம்.

எந்தை சத்திக ஞாயிரொலி மொடுங்குது மெல்லி
முந்து போலவொன் றுகியே கூடிய முறைபோ
லந்த மில்லதோர் மூலிரு வடிவுமொன் றுகி
கந்த னென்றுபோர் பெற்றனன் கவுரிதன் குமான்
என வாரக்குழ லிறைவிக்கும் மெம்பிரான் தனக்கும்
பாண னுகிய குமரவே ணவெறும் பான்மை
ஞால மேலுறு மிரவொடு பகலுக்கு நவொய்
மாலை யானதொன் றழிவின் னைவகுமா றெக்கும்.

ஸோமாஸ்கந்தமூர்த்தயோசு

ப த் த ர வ து

சுந்திரசேகரமூர்த்தி.

பிரமதேவனது * மாகதபுத்திரர்களி லொருவனாகிய நகரப்
பிரசாபதி தான்பெற்ற அகலின்முதலிய நட்சத்திரங்களாகிய இரு
புத்தேழு பெண்களையும், அத்திர்முநீவர் மனைவியாகிய அநதயை
மீன் நகத்தினர் அழகிற்சிறந்தோனாயிருத்தல்கருதி மணம்புணர்த்தி
அவளை கோக்கி “ நீ இப்பெண்கள் யாவரிடத்தும் பாரபக்டமின்றிச

* மாகதபுத்திரர் பதினமர். அவர்கள் ஸப்தருஷிகள் நகர்தன்
கர்த்தமன் தகடன் எனப்படுவர். இந்நான் தகடன் அங்குவுட்பத்தி
வின் றும் ஜனர்த்தவன்

சமனமாக அன்புகொண்டிருக்கவேண்டும்” என்று கூறிப் புதல்வியைச் சந்திரசேகரனுப்பினன். சந்திரன் மாமன துமதிப்படி சிறிது காலம் யாவரிடத்தும் அன்புடையனாயிருந்து, பின்னர்க்கார் திசை உலோகனீ என்னும் மாத நிருவருமே தனதுமனைவியருட்போழருடையாயிருத்தலால், அவ்வீரண்டு மனைவியரிடத்திலேயே அதிக அன்புபாராட்டி ஏனையோரை முகநோக்காளுயினன். அக்கன்னியர் கெடுகாட்பொறுத்துப் பார்த்துச் சிறிதும் மனஞ் சகியாது தமது குறைகளைத் தந்தைபாற்சொல்ல, தந்தையாகிய தஷன், சந்திரனையழைத்துப்பலவகையாகப் புத்திமதிகளைக்கூறிவிடுப்பவும், சந்திரன் அவற்றைத் “தையலார் மயலிற் பட்டோர் தமக்கொரு மதியுண்டாமோ” என்னும் ஆன்றோர் வாசகத்தின்படி, தக்கன்சொல்லியவற்றைச் சிறிதுஞ் சிந்தியாமல் நடப்பதுகண்ட அப் பேதையர் மீண்டித் தந்தைபாற்சென்று “எந்தையே! எமது நாதன் எம்மை முன்போலவே முகநோக்காதிருக்கின்றன” எனக் குறைகூறக் கேட்ட தஷன் வெருண்டு “நாளுக்கொரு கலையாய்க் குறைந்து இறக்கக் கடவன்” என்று சாப்பிட, சந்திரன் அவ்வாறே தஷன் சாப்பத்தால் நாளுக்கோர் கலையாகப் பதிலைந்துதினங்களில் தன் கலையெல்லாமழிந்து, ஒரு கலையோடு மனம்வருந்தி, தனக்குநேர்ந்த துன்பத்தை இந்நிரனிடஞ்சொல்லி யாசிக்க, இந்நிரன் “நீ பிரமதேவனிடஞ்சொல்லிக்கொண்டால், பிரமநேவன் ஒருகால் தன் புதல்வருகிய தஷனிடஞ் சொல்லி, உனக்குச் சாபவிமோசனஞ்செய்தல் கூடும்” என, அவ்வாறே பிரமதேவனை வேண்டிக்கொள்ள,பதுமன் “சந்திர! தக்கனுந் தந்தையென் நென்சொல்லிக் கேளான். யானு மகனென் நவனிடஞ் சொல்சேன். நீ கலையையடைந்து கருணாமூர்த்தியாகிய கண்ணுதலைப் பிரார்த்திக்கின் அவர்உனது குறைதீர்ப்பர்” என, அதுமேற்கொண்டு சந்திரன் திருக்கைவாய்கிரியை யடைந்து திருகார்திதேவர் அநுமதியால் மஹாஸந்திராநத்துட் சென்று அருட்பெருங்கடலாகிய எமது சிவபெருமானைத் தரிசித்து அவ்ஃடாங்க

மஞ்சாயதமாக நமஸ்கரித்துத் தனக்குடேர்ந்த சாபத்தை விண்ணப் பஞ்செய்து யாசிக்க, பார்ப்பதிபாகாராயிப் பாமன் எஞ்சியுள்ள ஒரு கிலையைத் தமது சடைமூடியில்தரித்து “உனது கிலைகளிலொன்று என் மூடியீதிருத்தலால் நானுக்கொரு கிலையாகவளர்ந்தும், தமது சாபத்தால் நானுக்கொரு கிலையாகக் குறைந்தும் இருக்கக்கடவாய். எப்போதும் ஒருகிலை புண்ணைவிட்டு நீங்காது” என அறுக்கிரகித்த னார். இதுகாரணத்தால் எம்பெருமானுக்குச் சந்திரகேசகர் என்ப தோர் திருநாமமெய்தியது.

கந்திபுராணம்.

தீர்ந்தன வன்றியே திங்க டன்னிடை
யார்ந்திடு கிலையினை யங்கை யிற்கொளா
வார்ந்திடு சடைபிசை வயங்கச் சேர்த்தினான்
சார்ந்தில தவ்வழித் தக்கன் சாபமே.
எந்தை யவ்வழி மதியினை நோக்கிநீ யாதுஞ்
சிந்தை செய்திடே லெம்முடிச் சேர்த்திய சிறப்பா
லந்த யில்லையிக் கிலையிவ ணிருந்திடு மதஞ்
வந்து தோன்றுநின் கிலையெலா நாடொறு மரபால்.
நின்ன தோல்கிலை யைந்துமூப் பகலிடை நிரம்பிப்
பின்ன ரவ்வழி தேய்ந்துவந் தோர்கலை பிரியா
தின்ன பான்மையே நிகழுமெக் காலமு மென்றான்
முன்னே யாலிதோ றிருந்தெலா மியற்றிய முதல்வன்.
சந்திரசேகரமூர்த்தயேநம :

ப தி னு ன் று வ து

ரு ஷ ப ா ரு ட மூ ர் த் தி.

ஆகாயவானிகளாகிய இமையொளி, திரிபுரத்தவர்களால் உலு சந்துன்புதுகின் றதாதலின், அவர்களை யடக்கியருளவேண்டுமெனச்

சிவபெருமானிடம் விண்ணப்பஞ்செய்ய, சிவபெருமான் “அவர்கள் மேல் அமர்க்கொலங்கொண் டெழும்படி புத்தத்திற்குரிய கருவிகளைச் சித்தஞ்செய்க” என்று கட்டளையிட்டருள், அமர்அவ்வாறே ஆபத்தஞ்செய்து அரவாபாணனுக்குத் திருகந்திதேவர் மூலமாக அறிவிக்க, ஐயுர் அம்மையாருடன் நாமமேவையாகிய தாவளியமான இடபவாகனத்தின்பேரி லாரோகணித்து, திருக்கயிலாயகிரியினின் நிறங்குகையில், திருமால், முதலாகிய தேவர்கள் கண்களாயத் தரிசித்துச் சிசின்மேற் கைகளைக் குவித்து இறைஞ்சிப் பலவகையாகத் துதித்து மகிழ்ந்தனர். அம்பிகைபாகன் அமராலாக்கிய இரத்ததைக்கண்டு இடபத்தினின்றும் இமயவல்லியுட னிழிந்து, மேருமலையாகிய வில்லுடன் சென்று தேரிலேறி மிதித்தவுடன் அதனச்சுழறிந்தது.

அதுகண்ட அசுரர்கள் அரனிடத்துள்ள அன்பின் மேலீட்டினால் அப்பொழுதே ஒருவெள்ளியவிடை புருவெற்றுத்தாங்கினன். சங்கரனைத் தாங்கிசின்ற சார்க்கன் “என்னையன்றி எம்பெருமானைப்பரிப்போர்யாவர்? என் தவமே தவம்! இறைவன் எனக்களித்த வரமேவாம்!” என இவைபோற்பலரினந்து இம்மார்தனன். பத்திலவியிற் படுவோனாகிய பாம்பதி, மாயவன் மணத்திலுற்ற மமதைபையறிந்து ஓர் திருவிளையாடல் புரிந்தனன். அதனால் அச்சுதன் ஐயனைத் தாங்கமாட்டாமல் இருசெவியிலும் வாயவழியிலும் நாசியிலும் உகிரவெள்ளமொழுக, இருவிழிகளும் பிதுங்க, கால்களை மடித்துக்கொண்டி லிலத்தின்பேரில் விழுந்தனர். அப்பொழுது தேவர்கள் பயந்து “அத்தாசாணம்-அரணே சாணம், முத்தாசாணம்-முதல்வர் சாணம், சித்தா சாணம்-சிவனே சாணம், சித்தா சாணம்-சிமலா சாணம்” எனப் பலவாறு துதித்தனர். கருணாநீதி கமலாகேஸ்வன் விஷயத்தில் மனங்கனிந்து பூமியிலிறங்கினர். நசன்-இறங்கியபின்னர்க் கேசவன் வலிபெற்றோனாய் நிற்க, பிரம்மமேந்திராதி தேவர்கள் திகைத்தனர். சிவபிரான் புன்சிரிப்புக்கொண்டு திரு

மாலா நோக்கிச் “சேடா! யாதுவேண்டின. விரும்பியவற்றைக்கேட்
பின், இப்பொழுதே தருவேம்” என, மாதவன் மனமகிழ்ச்சியுற்று
“தேவநாயகா! தேவரீரது வாமபாகத்தி னின்றும் பிரியாது ஒரு
சத்தியிருக்கவும், அடியேன் விரும்பியபடி என்னையும் ஒரு சத்தியா
கக்கொண்டீர். தொண்டருள்ளத்தில் அவாவியவற்றை எண்ணியால்
பேரும் அருட்கற்பகமாகிய தேவரீருக்குத் திருமண்டல யொன்றிருப்
பினும், பூல்வட்ட யென யானுந் தேவரீரைத்தாங்க வலிபெறவே
ண்டும்” என்று வருந்தி யாழ்த்துநீர்க், அருட்பெருங்கடல் தமது
அடியவருட்சிறந்த திருமாலுக்கு அத்தகைய பெரும்பே நெய்தத்
தக்க அரியவாத்தையும் வலியையும் அதுக்கொடுத்து அரியாகிய
இடபத்தை வாகனமாகக்கொண்டு அதன்பேரி லாரோகணித்தனர்.
[எஞ்சியசரிதையைத் திரிபுர தகரத்திற் கண்டுகொள்க.]

மாலாகிய இடபத்தை வாகனமாகக்கொண்டு அதன்பேரில்
ஆரோகணித்தலிற் சிவபிரானுக்கு நுஷ்பாநுடழர்ந்தி யென்பதோர்
திருநாமம் விளங்குகின்றது.

நுஷ்பாநுடழர்ந்தி.

நுஷ்பாநுடழருடீத்வம் ப்ரஹ்மண்புத்ரதாங்கநக்
தர்மஸ்ஸர்வார்சிதஸ்ஸஸ்வத் வாஹநோமெபவாசிஸம்
தவஜ்ஜேபிமமகோவிந்த தேவமாம்வருஷபத்வஜம்
அஹம்வ்ருஷபகாஹஞ்ச ஸூரியோவேததப்பரோ”

இடபநேக்காண்டம்.

மூரி வெள்ளிமி லேறுவிட் டிழிந்தனன் முதல்வன்
மேரு மால்வண யொருதனி வில்லொடு மேவித்
தேரி னோர்தனி யெடுத்தற மிதித்தலுந் தெறித்துப்
பாரு மச்சமந் நிழிந்தது தேர்த்தடம் பரப்பு.

மகித்தெ மித்தனன் வென்விடை புருக்கொடு மாய
 னெயித்த வப்பரம் பொறுக்கலா னிருதொனை காசி
 விமீத்தெ முந்தன குருதிநீர் விழித்துணை பிதுங்கிப்
 படுத்த வாய்வழி யுயிழ்த்தனன் குருதிநீர்ப் பாவை.
 எந்தை யேயுனக் கபயமந் நெவ்வயிர்த் தொகைக்குந்
 கந்தை யேயுனக் கபயமெத் தலைவர்க்கு முதலா
 மூந்தை யேயுனக் கபயமென் றிரந்தனர் மொழிந்தா
 ரித்து சேகரன் மாயவந் குறித்தன னிரங்கி.
 சத்தி யோர்புடை விருக்கவும் பாணுமோ சத்தி
 யொத்தி டப்புரிந் தருளினை யாதுபா லுடையாய்
 வித்த கத்தனி யேழினை யாயினும் வினையே
 னத்த னித்திற லெறெனத் தாய்குதந் கருள்வாய்..

குஷ்பாருடமூர்த்தயேசுவர :

ப ன் னி ர ண் ட ா வ து

ருஷ்பாந்திகமூர்த்தி.

சிவாக்கிணைப்படி இரண்டாயிரஞ் சதுரயுகங்கொண்ட காலம்
 பிரமனுக் கொருநான்; அத்தகைய நாட்களா லாகிய நூறுவருடம்
 பிரமனுக்குரிய ஆபுட்காலம். அதுவே திருமாலுக்கொருநான். அத்
 தன்மையாகவே திருமாலுக்கு வயது நூறுகழியின் உலகிலுள்ள சர்
 வான்மாக்களுமொழியும். அக்காலத்திற் சமஸ்த லோகங்களும் மகா
 மலானமயமாகும். அச்சமயத்தில் எஞ்சிநின்ற புரம்பொருளாகிய
 சிவபெருமான் தமது சத்தியாகிய உமைமயம்மை தரிசிக்கும்படி திரு
 கடம்புரிந்தருள்வர். இத்தன்மையான டேயுயிர்நாயத் தில் எல்லாத்
 தருமங்களும் அதிதேவதையாக விளங்கும் தருமதேவதை தானு
 யிரக்கவருகே பென்செய்வே நென்றெண்ணி, சிவபிரானைச் சாண

கூடாதால் மாணத்தினைமீங்கி யென்று முயிர்தொண்டிநுப்பேனெனத் தெளிந்து ஓரிடபவடிவேற்று எம்பெருமானையண்டிது “நச்சனே! யானிருவாழைமையும் தேவர்குக்கு அகலமாந்தன்மைமையும் சமான்மில்லாவலியுடைமையும் பெற் றுயிர்தாழ் அடியேனுக்கருளவேண்டும்” எனப் பிரார்த்திக்க: அருட்கடலாகிய அப்பிகாபதி “அஞ்சாதே” என்றபயமளித்த அதன் சிவமேற் றமது அருமைத் திருக்காமாகிய திதித்தொழிற்குரிய அபயாஸதத்தைக்குட்டிப் பின்வருமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளினார்: “நீருமபெய்யாமே! நீ விரும்பியவாநேயவற்றை யடைக: அன்றியும், தருமத்தின் காலசிலையில்தென்று கண்டோருணர மூற்பட்ட கிருதபுகத்தில் நான்கு கால்களும், இரண்டாவதாகிய திரோதாயுகத்தில் மூன்று கால்களும், மூன்றாவதாகிய துவாபாயுகத்தில் இரண்டுகால்களும், நான்காவது கடைப்பட்டதுமாகிய கலியுகத்தில் ஒர் காலுங்கொண்ணேறிப் பூதியில் நடந்து காட்டக்கடவாய். யாம் உண்ணைலிட்டுப் பிரியேம்; நீயே யெமக்கு வாகனமாயிருத்தி” என நனுக்கிரகித்து அதன் உயிர்போலத் தருமதேவதையைத் தனிவிடாமற் சிவபெருமாண்பரிபக்குவமுற்ற பரமபத்தர்கட் கனுக்கிரகஞ் செய்யுத்தோறும் அதனையே வாகனமாக ஆரோக்ஷித் தெழுந்தருளுவர். உறுதிக்காலத்தில் அறவுருவாகிய விடையை அணுகி ஆதரித்தமையால் ருஷியாந்நிகழா தியெனச் சிவபெருமானுக்கோர் திருநாமமெய்தியது.

உபதிசுககாலம்.

சூர லாஞ்சடை யண்ணலைச் சேர்வனே
லீறி லாதென்று முய்க்திடு வேன்னனாத்
தேவியேயறத் தெய்வதஞ் செங்குண
னேறு தாமையா முழிலுருக் கொண்டதே.

ஊதரின சமணர்களின் தசன்முன் நேகியே
சொந்தி யருளின் று பெருமற்றிற் தன்மையை

மன்றி யாற்றல் வழங்கிந் கூர்தியாம்
பேற்றை யெற்குப் பிரானரு னென்னவே.
இறத்தலை யின்மையும்தான் மாய்த்தனைப்
பொறத்திடுந் தன்மையும்தான் பொருவில் வன்மையு
முறைத்திடு மன்யும்வா லுணர்வு நல்கியே
யறத்தனிக் கடவுளுக் கண்ணல் கூறுவான்.
முதலய லிடைகடை மொழிய னீன்றிடுஞ்
சதுர்வித யுகந்தனிந் தருமத் தின்றிற்
மிதுவென னான்குமுன் நிரண்டொன் றுதிய
பதமுறை யூன்றிய படியிற் சேர்மேல்.

ருஷ்யபாந்திகமூர்த்தியேநம :

ப த் த ன மூ ன ரு வ து

பு ஐ ங் க ல ளி த மூ ர் த் தி.

காசிபன் மீனாவியர் பதினமூவரில் கற்பின் மேம்பட்ட கத்
துந் விந்நை பெண்ணுங் காரிகையரிருவர் தாம் அழகிற் பிறந்தவரென
ஒருவரோ டொருவர் வாதிட்டுத் தமது நாதனைவினாவி, அவர் தீர்
மானித்தவண்ணந் தோற்றவன் சிறையிருப்பதாக ஏற்படுத்திக்கொ
ண்டி, முகிவரை யனுவிக்கேட்க, கத்தரு சிறந்தவனென, மற்றவன்
சிறையிலகப்பட்டான். சிறையிலிருக்கும் விந்நை தன்மார்தவனை
நோக்கித் தன்னைவிடம்படிவேண்ட, “தேவலோகத்துள்ள அமிர்த
மனித்தாற் சிறைக்குவேன்” என, விந்நை தன் குமாரனாகிய கரு
டனுக் கறிவிக்க, கருடன் தேவலோகஞ்சேர்ந்து அமுதகலசத்தனை
காத்திருந்த அந்தரத்தவரைச்சயித்துக் கையிற்கொண்டேருகையில்
திருமால் எதிர்த்துச் செருச்செய்து செயிக்கமாட்டாமல் “படியி
கனை! உன்பாக்கிரமத்தை மெச்சினேன், கேண்டிய ஒருவர்த்தனை.

க்கேன்” என, கருடன் சிறித்து “கமலாம்பிகை உன் உலகிமைக்குக்கனித்தேன். நீ விரும்பிய இரண்டிலாவாக்களைக்கேன்” என, வந்திடுஇது தான் சமயமென்றுட்டுவொண்டு “சர்ப்பங்கட் கழுதுட்டாதிருக்கவொருவாரமும், நீ எனக்கு வாகனமாகித் தாய்க் மற்றொருவாரமும் வேண்டும்” என, கருடன் அவ்வாறே யியைந்து அமுதகலசத்தைத் தாயினிடஞ் சேர்த்து, சர்ப்பங்கட் கழுதுட்டாவகையாகக் கூறிச் சிறைவிடுவித்து, சிலலிங்கபூஜைசெய்யப் பெருமான்களித்துப் பிரசன்னமாய்ப் பல வாமளித்து “விட்டுணுகமதடியாரிற்சிறந்தோன், நீ யவனுக்கு வாகனமாகல்பற்றிக் களித்தோம்.” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளக் கருடன் மனம்பூரித்து மாலுக்கு வாகனமாயினன்.

காசிகுண்டம்.

“கலுழ னூற்றிய காமருத் தவத்தின் லியந்து
நிலவு துங்கினம் பிறைமுனி நின்சடைக் கடவு
ளலகி னல்வர மளித்துநம் மடியரிற் சிறந்தோ
னுலகு பூத்தசெந் தாமரை யுந்தியங் கடவுள்.

அங்க வற்குநீ யூர்தியா யடைதுமென் நறைந்த
நீங்கி னல்வர முவந்தனஞ் செல்லெனத் கலுமுன்
வீங்கி னூன்றடம் புயமுளங் குளிர்ப்புற லிழிகீர்
துங்க மெய்யம்மயிர் சிலிர்ப்புறத் தொழுதிவை சொல்வான்.”

கருடன் சிவாச்சனை செய்துபெற்ற உல்கமையால், தன் மாற்றுகத்தாயாகிய கத்தாரு வெண்பாள் பெற்ற கட்டுசெவினைக் கடுங்கோபத்துடன் கொன்று துன்புறுத்தி வருதல்கண்டு, காகங்கள் “காரும் சிவபிராணப்பூசித்து வைகாதேயனுல் மாயாத வாமுறல் வேண்டும்” என்றாலோசித்துக்கொண்டு ன் சிலலிங்கக்குறியைத் தாபித்து, விதிமுறையே சிவாச்சனைசெய்து நோர்நின்று “ஆதிமத் தீயாந்த சிதராகிய அருட்பெருங்கடலே! தேவரீரது பூஜையலத் தாலும், திருமாலுக்கு வாகனமா யிருத்தலாலும், மாற்றுக்தாய்

மமத்தனாதலாலும், கருடன் எங்களைக் கொல்வினான. அவனு
விறவாவண்ணம் அருள்புரியவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.
செவியரான் அச்சர்ப்பங்கட்குத் திருவுள மிங்கித் தம தருமைத்
திருமேனியி லாபரணமாக அவைகளை அழகுதும்படி அணிந்துகொ
ண்டனர். இதுநிக.

பின்னொரு காணத்தில் விஷ்ணு செவதரிசனூர்த்தமாக வந்த
பொழுது அச்சர்ப்பங்கள் அச்சமின்றிக் கருடனை கோங்கி “ ஏன்
கருடா சுகமா” என வினாவின. இதனை உலகத்தா ரோர் வழக்கச்
சொல்லாகக் கூறுகின்றனர். அஃதெற்றக்கெனில் செரியோனாக
சேர்தலினும் பெரியோனாக் கூடுதல் நெறத்தென் றுணர்த்தத்
கொண்டன.

புதுக்கலம் - பாம்பு, வளிதம்-அழகுசெய்தல். இக்காரணத்தால்
இறைவர் புதுக்கலனிதழர்த்தி எனப் பெயரெய்தினர்.

புதுக்கலனிதழர்த்தயோகம்.

ப தி ன ன் க ா வ னு

பு ஐ ங் க த் ர ா லு மு ர் த் தி

திருவரத்து முகிவர்கள் தவமே ஈற்றத்தென்றும், அகர்
பன்னியர் கற்பேயிருத்ததென்றும் கருதிக்-கடவுளர் பெருமானாகிய
கண்ணுதலாய் பரம்பொருளென மதியாது மமதைகொண்டு வாழ்ந்
திருக்குளரில், சிலபெருமான் திகம்பரமாய்ப் பிண்டனாத் திருக்
கோலங்கொண்டும், திருமால் மோகினிவடிவேற்றுஞ் சென்று அம்
முரிபத்தினிகள் கற்பையும் அம்முனிவர்தவத்தைப் பழித்தனர்.
அக்காலத்தில் அரிவையர் முயக்கி வலாவற்றத் தமதிருக்கை காடிய
அவ்வந்தனர் தத்தம்வீதியிற் கற்பழிந்துழலும் காரியையரைப் பார
ந்துத் தமது ஞானத்தால் “ கம் தகத்தையழித்து கமது மனைவியர்

கற்பையொழித்தவன் சிவனே; அவனேவவால் ஆயினமுயா யடைந்த
வன் அச்சதனே ” என்றறிந்து விஷ்ணுருஷங்களைச் சமிகையாக்கி
வேம்புமுதலியவற்றின் பெய்யினால் அபிரோகோஸ்வி செய்து அதி
னின்றெழுந்த பல பொருள்களையும் பரமபதியின்பேரிற் பிரயோ
கிக்க, சிவபிரான் அவற்றை எண்ணியவகையெலாம் உடை, பாதச்
சிலம்பு, ஆபுதம், சிரோமாலை, சேனைமுதலியவாகச் செய்துகொண்
டனர்.

தூதம் பிரயோகித்தவை பிரயோசனப்படாததுகண்ட தாரு
வருமுகவர் யாகாக்கிரியி னின்றெழுந்த சர்ப்பங்களைபுந் சங்கரன்
மேல்விட, அவை அச்சமின்றி அவனி யழியும்பண்ணம் அதிவேக
மாகத் தமது காளி-காளாஸ்திரி-யமன் யமனாதன் என்னும் நான்கு
கச்சப்பற்களிலுள்ள தொலைவழி விஷ்ணு சிந்திக்கொண்டு காத்தா
கண்ண, அ ண்ணல்ஆதிநாளில்விண்ணின் வாகனமாகிய கருடனுக்
கஞ்சித் தம்பால் சரண்புகுந்த சர்ப்பங்களைத் தமகிடலிற் றுங்கியிரு
ந்ததுடன் இப்பாம்புகளையும் ஏற்று “ உமது குலத்தாருடன் ஒன்று
கூடி வாழுங்கள் ” என்று திருவுள்ளஞ்செய்து அப்பாம்புக ளஞ்சும்
படி திருக்கரத்தாற்பற்றிச் செறிதுபொழுது நடித்து, திருக்கரம் திரு
வடி அனா முதலியவிடங்களிற் கங்கணம் - காலனி - அனாநாண்-
கடிருத்திர முதலியவாகப் பிணித்தருளினர்.

[இச்சரித்தத்தின் ஐனைய விஷயங்கள் பிஷாடநம் சார்த்தால
ஹத மிவற்றில் வினக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்குக் கண்டுகொள்க.]

தாருவாத்து முகவர் செலுத்திய சர்ப்பங்களை அச்சுறுத்தி
னணையால், சிவபெருமான் புஜயகாரால ழூர்தியைத் திருநாம
மெய்தினர்.

கத்தபுராணம்

“ ஏந்திய பின்னர் வேன்வி வெரியதற் கிடையே யெண்ணில்
பார்த்தாய் கொழுத்து நியோர் பணியினுற் சேற்றங் கொண்டு

பொந்தன் வவற்றை மாயோன் புள்ளினுக் கருகித் தன்பாற்
சேர்த்தோர் பணிக னோடு செவ்விதற் புனந்தா னெக்தோன்.

புலங்குதராஸமுர்த்தியோகம் ?

ப தி னே ன் தா வ தி

ஸ ந் த் யா ந் ரு த் த மூ ர் த் தி.

தேவர்கள் சிவாக்கினயின்றித் திருப்பாற்கடலை மஹாத
பொழுது அதில் காட்டிய மந்தாமலையாகிய மத்திற்குப் பூட்டப்
பட்ட தாம்பாகிய வாசகி மென்னும் பாம்பு தன் 'தலைவாக்கினப்
பற்றியிர்க்குத் தேவாசார் வலிக்காற்றாமல் வாய்வழி கஞ்சு கக்கி
யது. அவ்விஷம் யாவனாயு மெதிர்க்கத் திருமால் அதனை வெதிந்
த்து உடல் கருகி உம்பார்குமுவுடன் வெள்ளிமலையை யடைந்து சிவ
பிரானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள, அருள்வள்ளல் அதனை
அமுதுசெய்தனர்.

[இதன் விந்தாரம் விஷாபஹரணத்திற் காண்க.]

ஜுகம்திராட்டு.

“பொக்குங்குக் காதரன் காளமயின் றேயொன்றும்

புகலாம விருந்தனனோர் கணப்பொழுது புலவோர்

அங்கவனை யிடைவிடா தருச்சுனைமுன் புரிந்தா

ரத்தினியே காதசியா மடுத்ததிதி யதனிற்

புங்கவர்பா ரணம்புசித்தே பூர்த்திபுற்ற ரதன்மேற்

பொருத்துகிதி தனிவிமவான் பொற்கொடியை வைத்தே

சங்கரன்கு லஞ்சமுற்றி கடித்தனனோர் யாமரு

சதர்மறைந் லதுபிரதோ டம்மெனவே சாற்றும்”

என்னும் பிரமாணத்தின்படியே,

நிபைதகங்கிரமம்.

சிவபெருமான் தேவர் தாய் தொலையும்படி விஷயங்களைச் செய்தால்தான், அதனால் தாமோருநீமைபு மடைத்தாரில்லையா யினும், ஓர் திருவிளையாடல் செய்க்கருதி ஓர் கண்ணப்பொழுது ஒன் றாக் கூறராய். உமாதேவியார் தம்மை புபசரிக்கும்படி - மௌந மாய்ச் சயனித்திருந்தனர். அதுகண்ட அமரர் அரணை வஞ்சித் தனர். அத்திதியை ஆன்றோர் ஏகாதசியென்பர். அற்றையநான் முற் றும் உணவில்லாது அன்றிரவெல்லாம் நித்திரையினின்று நீங்கி மதுகாசாகிய துவாதசியிற் பண்ணவர் பாறணஞ்செய்தனர். அதன் மீறப்பட்ட திதியாகிய திரயோதசியிற் சிவபிரான் மலையாச புத்திரி யாகிய உமாதேவியாரை, சிறுத்திச் சூலத்தைச் சுழற்றி, கையில் தமருகமெக்தி ஓர்ஜாமகாஸம் நிருத்தஞ்செய்தனர். அக்காலத்தையே தேவசிவாகமங்கள் பிரதோஷமெனக் கூறும். இதுபற்றி பரிணைந்து தினங்கட் கோர்முறை வஞ்சு திரயோதசியைப் பிரதோஷமென்ப தன்றி, தினத்தோறு மாலையு மிவவுக்கலக்கும் ஒருசாமப் பொழு ளையும் பிரதோஷகாலமெனவும், வருடத்திற்கோர்முறை செய் தும் மகாசிவராத்திரியை வருடப்பிரதோஷ மெனவுங் கூறுநிப்பர். ஒவ்வொருதினமும் உதயாதி இருபத்தாறேகால் நாழிகைமுதல் இரவு மூன்றேழுக்கால் நாழிகைவரையும் நாழிகை ஏழாண். இதில் ஈஜரிமுக காலத்திற் சம்பவிப்பது பிரதோஷமெனவும், மத்தியான முகூர்த்த மெட்டிலுள் ஏழுகழித்து எஞ்சிய எட்டாவது முகூர்த்த மே பிரதோஷமெனவும் ஆகமங்கள் கூறும். இம்முறைபற்றி மாத ப்பிரதோஷத்தை மாத சிவராத்திரி யென்பர்.

இதுநிற்க. சிவபிரான் நிருத்தஞ்செய்க்கண்ட தேவர் களித்து இருகாலனைபுஞ் சிவமேற்றுவித்து மனதை மகாதேவன்பாற் பதி த்து அரணை யானெனமதித்து ஆகந்தக்கத்தாடினர்; அன்புருகிப் பாடினர்; ஐயனைக் கொண்டாடினர்; அருளாளர் விடைபெற்றுத் தம்நிடைந்ததாடினர். இத்தகைய நிருத்தகாலத்தில் தேவர்கள் தத் தமக்கியைந்த வாச்சியங்களும், நிருமால் நிருத்தங்களும் வாசித்தனர்.

பெருமான் திருக்கயிலாயமியில் உமாதேவியார் முதலான
காண்ப பிரதோஷகாலத்தில் நடனஞ்செய்த அ வசரம் ஸந்த்யாங்கு
த்தமூர்த்தமெனப்பெயர்.

பாஹ்யோத்தாதாண்டம்.

வாக்தேவீத்ருதவல்லீரதமகோவேணும்ததத்பம்மஹி
ஸ்தானோந்நித்கோரமாபகவதிகேயப்ரயோகாஞ்சிதா
லிஷ்ணுஸ்ஸாந்தாமருதங்கவாதாபநிந்தேவாஸ்ஸமந்தாத்ஸதிதா
ஸேவந்தேதமநுப்ரதோஷஸமயேதேவம்மருடாநீபுதிம்.

ஸந்த்யாங்குத்தமூர்த்தமேநம:

ப தி னு ர வ து

ஸ தா ந் ரு த் த மூ ர் த் தி.

சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்குப் பெத்த முத்திகளைத் திரு
வருள் செய்தற்பொருட்டுப் பஞ்சாக்கரமே திருமேணியாகக்கொ
ண்டு பஞ்சகிருத்தியத் திருநடனத்தை யெஞ்ஞான்றும் இயற்றி
யருளாநிற்பார்.

“நோற்றந் துடியதளிற் றேயுந் திதியணமப்பிந்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்காரம்—ஊற்றமாய்
ஊன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோதமுத்தி
கான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு”

‘மாயை தனையுதறி வல்லினையைச் சுடமுமென
சாய மிமுத்தியரு டானெடுத்த—ரேயத்தால்
ஆரந்த வாரிதியி லான்மாவைத் தான்முத்தல்
தானென்றை யார்பாதந் தான்.” என்னும் உண்மைவிளை
கத்தின்படி, பெருமான் மூன்றுதிருக்கரங்களானும் இரண்டித் திரு

வடிவானாலும் பஞ்சகிருத்திய மிஷ்ற்றுகென்றார். எவ்வாறெனில், தம் ரூபமேந்திய கரத்தினால் சிருட்டியும், அமைத்த அஸ்தத்தினால் நிதியும், மழுவிவந்திய கையினால் சங்காரமும், முயல்கள் முதுகினால் நிய திருவடியினால் திரோபவமும், அநவாத கடம்பயிலும் அடித்தா மரையினால் அறுக்கிரகமும் புரிவர் அன்றியும்,

உணாயுணர்வுக் கெட்டா வொருவன்மிகு பஞ்சாக்

கரத்தால் வரைமகடான் பாதி -- பரையிடமாய்க்

காணும் படியே கருணையுருக் கொண்டாடல்

பேணுமவர்க் குண்டோ பிறப்பு. ”—என்றபடியே, ஆன மாக்கள் அநாதியே பங்கித்துள்ள பாசவீக்கம் போக்கி முத்தியடை தற்பொருட்டே, அருள்வடிவாகிய அம்மையார் பத்தாறுக்கிரக கராணமாய், பஞ்சாக்ஷவடிவமாகிய அவ்வாநந்தத் திருநடனத்தை வாம பாகத்தினின்றும் தரிசிப்பார். மேலும்,

“ஆடும் படுகேண்கலைமீயலத்தி லையலே

நாடுந் திருவடியி லேநகரம்—கூடு

மகர முதரம் வளர்தோன் கிரம்

பகருமகம் வாழுமடியப் பார்.”—என்றபடியே, சிவபிரான்

சிருத்தக்கோலங்கொண்டஞான்று திருவடியில் நகரமும், திருவயிற் றில் மகரமும், திருத்தோளில் கிரமும், திருமுகத்தில் வாகாரமும், திருமுடியில் யகரமுமாகக்கொண்டு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷமே திருவுரு வாக நின்று ஆன்மாக்களின்மீதுள்ள கருணையால் ஐவகையான கிருத்தியங்களைப் பியற்றா நிற்பர். இனி இந்நடனம் ஊனநடனம் ரூபநடனம் என இருவகைப்படும். சிவபிரான் திருக்கயிலாயமலை ஸ்ரீ மேருமலை - வடாரண்யம் - திருத்தில்லை - திருவாலவாய் - திரு செல்வேலி - திருக்குற்றாலம் - திருத்தெளிச்சேரி முதலாகக் கூறப் படும் பல விலங்குகளிற் பல காரணங்களாற் பலமுறை பதம்பெயர்த் தாடி விரும்பினும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷமே திருமேனியாகக்கொண்டு பஞ்சகிருத்தியகாரணமாக சிப்போதும் உமையம்மையார் தரிசித்து

சிந்தும்படி திருமால் தருகாததவா பரமதகணங்கள் முதலானவை
சுது தோற்றருவி தொளைக்கருவி காப்புக்கருவி கஞ்சக்கருவி மிடந்
தக்கருவி முதலியவற்றினேனையோடு திருடனஞ் செய்திருத்த
லின், ஸ்தாந்ருத்தமூர்த்தி யெனப் பெயருற்றனர்.

ஸ்தாந்ருத்தமூர்த்தயேகம்:

ப தி னே ம ல வ து

ச ண்ட தா ண்ட வ மூ ர்த தி

புரிவடாரண்யத்தின் மகிமையைச் சிவபிரானுற் சொல்லக்கூ
ட்ட சுந்தமூரீவர், பெருமான் அறுக்கிரகித்தவண்ணந் தாண்டவ
தரிசனத்தை விரும்பி ஆங்கடைந்து தவத்திருந்தனர். அவ்வாரிருக்
கையிற் கண்ணுதல் கைவிரலணியாகியகார்க்கோடகன், திருவிரலில்
விரைத்தைக்கக்க, விடையூர்தி “நம்மை மனத்திற் கருதாது மமதை
யோடு நீசெய்த நிமைக்காகத் திருக்கைலையை நீங்குக” என, நாகம்
கடுங்கிப்பணிய, நாதன் “வடாரண்யத்தலத்திற் பலவாண்டுகளிரு
ந்து அருந்தவம்புரியுந் சுந்தருடன் சண்டராண்டவத்தைத் தரி
சித்துப் பிரகுவருதி” என, கட்செவி கருடனுக்கஞ்சி முறைபிட,
இறைவர் “இத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி ஆண்டொன் னமுத்திரீர்த்தத்தில்
முளைக்க” என, அரவு அவ்வாறே ஆவவன்மடைந்து அருந்தவஞ்
செய்யுந் சுந்தரைக்கண்டு தொழுது தனது வரலாற்றைச்சொல்ல,
சுந்தமூரீவர் மகிழ்ந்து தன்பக்கலிற் றவரியற்றப்பணித்து, பழைய
படி நெடுங்காலத் தவத்திருப்ப, முகிவரைப் புற்றமுடி முடிமேல்
முஞ்சிப்புல் முளைத்தமையால், அவர் முஞ்சிகேசமுநிவ ரொண்டவ
யர் பெற்றனர். இது நிதக:

நிகம்பன் சும்பன் என்னும் நிகாசா ரிருவர் இசயங்களுக்
நினைமையப்பொருத தேவர்கள், பார்வதியாரை நோக்கிப் பலகால்

அருத்தவஞ்செய்ய, இதைவிடுமையவர் முன்னோன்றி: "அமரோகீத்களவாலிய அடைவே அவர்களை யழிப்பேன்" என் தருணிச் செய்து மலிச்சாரில் யடைந்து தவவடிவேற்று வசித்திருக்கையில், சண்டன் முண்டன் என்னுந் தானவரிருவர் சரம்பலியைச்சார்ந்து, "தார்குழலோ! தனித்திருப்பானேன்; சாற்றற்கரிய வலிவுடைய சம்பனிடஞ்சேர்க" எனச் சொல்ல, அம்பிகை: "அருத்தவமஃந்தம் யான் ஓடவரோ மனையாடேன். அனாக்கணத் தகலுயின்" என் நறைய, அவர்கள் சம்பாசாரன்பால், தேவியின் பொலியை வியந்து செப்பி, அவனேவலாற் சில படைபுடன் மீட்டுஞ்சென் நலுத்தும் வாராமை சோக்கி வலிதிற் கைபற்றி யீர்க்கக்கருதுகையில், விமலை வெருளி கொள்ள, அம்மையார் தோனிவிருத்து அனேகஞ்சேனையும் ஒரு சத்தியும் அவதரித்து, அவ்விருவனாயுஞ்சேனையுடன் சங்கரித்தனர். "சண்டனையு முண்டனையுஞ் சங்கரித்தமையாற் சாமுண்டியை ணப் பெயர்பெற்றத தாணியோர் தொழ வாழுதி" என அச்சத்திற் கருளினர். அவற்றையறிந்த சிசும்பன்-சம்பன் என்போர் அனேக அசரனுடன் ஆர்ப்பரித்து வந்து அம்மையை யெதிர்த்து அஸ்திரமாரி கொரிய, உமா தேவியார் தமதுடவினின்ற ணப்தமாதர்களையுஞ் செவனியனையும் உதிப்பித்து புத்தத்திற் கணுப்பி அவர்களால் அசரச் சேனையை யழிப்பித்து, தாமே முதலில் சிசும்பனை யும் பிறகு சம்பனையு மாய்த்தனர்.

ஆற்ற லுடைய அவ் விரண்டசார்த்து மினைய ளாகிய குரோதி யென்பவன் பெற்ற இ ததபீசன் தன் துடற் சோரியில் ஒருதனி தனாமேல் விரூர்தால் அத்துவி தண்ணப்போலத் தானவ னுமாதவரம்பெற்றனன். அவன்இச்செய்தியறிந்து இமைப்பொழுதி லெதிர்த்தனன். அக்கிருதனுடன் ணப்தமாதர்கள் சமர்செய்கையில் உதிரத்தனிகெட்டு ஒவ்வொர் உருவேற்றதுகண்டோடிவந்து உமையம்மையோ மனையா, தேவியார் இன மிகத் திருத்தோனினின்ற வ் வள்ளி தோன்றினள். "பெண்ணே யான்! இரத்தபீசனைக் சங்கரித்

கையில் உதிர்த்துவிடுவதென்றும் பூமியில்விழாமல் உன் கைக்கபாலத் தேத்தி புண்ணக்கடவாய்” என்று பணித்து, அவ னுதிர்பானரு செய்துவர, இறைவியார் இரத்தபீசனை இமைப்பிலழித்து இமைய வரை அவரவர் நாட்டிற் கேச கிசைத்து, காளியைக் களிப்பித்து அவளுக்குச் சண்டி யென்று பெயரும் தெய்வீகமும் சிவபெருமா னிடம் நிருத்தஞ்செய்து அவர் பக்கலில் வசித்தனும் ஆகிய இவற்றை அங்கீகரித்து, ஸப்தமாதர்கட்கருள்செய்து, அந்தர்த்தானமாயினர். காளி அசுர குத்ரிமருந்திய ஆற்றலாலும், இறைவியாரிடம் பெற்ற வரத்தாலு மிறுமாந்து மாயிசம் நினை முதலியவற்றைப் புசித்து, மோகினி இடாகினி பசாச பூதங்கள் புடைகுழ ஒரு வனத்தி லிருந்து மற்றொரு வனத்திற்குப்போய் உலக முழுவது முலவி வடாரணயத் தருவல்வந்து யாவரையும் துன்புறுத்தி வாழ்ந்திருந் தனர். இஃதிவ்வாறிருக்க.

ஒருநாள் திருவாலங்காடி சென்ற நாடமுநிலருக்குக் காளி யின் தீச்செயல்னைக் கார்க்கோடக முரிவர் கூற, நாதர் கேட் டிச் செல்லுமளவில், காளி விழுங்க வர, அவர்காந்து சென்று விண்ணவைக்கண்டு விஷயத்தை வாய்விண்டனர். திருமால் சிவ பிரான் பால் திருவிண்ணப்பஞ்செய்ய, இறைவர் “இப்பொழுதே அக்காளியின் வன்மை குன்ற வடவனமைடைவோம்” என்று கூறி, சந்தமுரிவர் கார்க்கோடக முரிவர்கட்குக் கருணைசெய்யக் கருதி ஆலவனமைத்தனர்.

மாத்தவன் வயிரவடிவிகொண்டமையின், உடன்வந்த பூத கணங்களுடன் காளியின்சேனை எதிர்த்து ஆற்றாது, காளிக்கையை, அவன் அமர்க்கோலக்கொண்டவந்து ஐயனைக்கண்டு பயந்து “நிரு த்த புத்தஞ்செய்வோம்” என நிகழ்த்த, முன்னேணிகைந்து முஞ்சி கேச கார்க்கோடகர்கட்குத் தரிசணத் தந்து திரு நடனத்திற்குத் தேவருடன் வந்தனர். அக்காலத்து அமார் அவரவர்கட் கிசைந்

பல வாத்தியங்களை வாசித்தனர். அநவரதம் - அற்புதம் - இளந்
ரம் - கருணை - குற்சை - சார்தம் - சிருங்காரம் - பயம் - பெரு
நகை - வீரியமென்னும் நவரசங்களும் அபியமும் விளங்க வாத்தி
யங்கட் கொப்பப் பாண்டரங்கமாகிய சண்டதாண்டவத்தைக் காளி
புடன் செய்கையில், கருணரீதியின் துருச்செவியி லிருந்த குண்
டலமானது கிருத்தவேகத்தால் நிலத்தில் நழுவு, அதை இறைவனோ
திருவடியொன்றினு வெடுத்துத்தரித்துத் திருத்தாண்டவஞ்செய்து
காளியைத் தோல்வியடைபச்செய்தனர். அவன்செயலற்று நாணிப்
பணிந்தான். அருள்வள்ளல் “ ஈண்டோர் சத்தியாயிருத்தி” என
அறுக்கிரகித்து இருமுரிவரும் எண்ணில்லா அடியார்களும் தமது
தாண்டவக்கோலத்தைச் சர்வகாலமுந் தரிசிக்கும்படி ஆண்டு வீற்
றிருக்கின்றனர்.

இக்காரணத்தா லிறைவர் சண்டதாண்டவமூர்த்தி மெனப்
பெய ரெய்தினர்.

திருவாலங்காட்டுப் பூரணம்.

“ இன்சுனை பொழியுஞ்சாய லபிரய நிலங்கச் செவ்வாய்
புன்சிறு முறுவல் பூப்பப் புரணவா னந்தம் பூரித்
தன்புறு மலையோ ருள்ள மயர்தா வியங்கட் கேற்பு
வின்பதி நடனங் காளி யோடான் விளைத்த வேலை.

மடிதரு மூலக மென்ன வயங்கரு ணல்கி மெல்ல
வடிபெயர்த் தாடல் செய்ய வருகுறுங் காளி நோக்கி
யொடிவுறு நாணின் மேவி யொளிமுக மினைஞ்சி யொல்கி
உடிவுறு பாலை போலச் செயலற மயங்கி நின்றான்.”

சண்டதாண்டவமூர்த்தயேநம:

பதினெட்டாவது கங்காதரமூர்த்தி.

திருக்கயிலாயகிரிக் கருகிலுள்ள ஒரு சிங்காரவனத்தில் சிவ பிரான் உலாவுகையில் உமாதேவியார் ஒன்றமுளையாது ஒரு விளையாடல் கருதிப்பின்வந்து தமது திருக்காங்க ளிரண்டினாலும் பெருமானது திருவிழிகளைமூடினர். அதனால் அளவில்லாத அண்டகோடி களிலுள்ள ஆன்மாக்களெல்லாம் அல்லலுற் றழுங்கும்படி அந்தகாரம் நிறைந்தது. தினகரன் வெயிலுந் திங்களின் நிலவுந் தீயின் சுடரும் தேவர் ஒளியுந் மற்றெங்குமுள்ள பிரகாசமு மிழந்து உலக முழுவதும் பேசிருண்மையாயிற்று.

சிவபிரான் திருவிழியொளியால் எல்லாச்சோதியும் இயங்கும் தன்மையால், கங்காளானது கண்களைக் கீழி கையால்மூடிய கண்மொன்றில் உயிர்த்தகு ஊழி பல கழிதல் கருதி, கருணை மூர்த்தி மன் னுயிர்த்தொகைகட்கின் னருள் புரியத் தன் னுளமதனிலுன்னின னாகி, நெற்றியினுப்பண் நீள்விழிதோன்றலித் து, அன்னதுகொண் டெவகின் இன்னலெலில்க்கி நீங்காநிலைய நினைந்த பேசிருளேத் தீர்த்து, திங்கள்-செஞ்சுடர்-சீ-முதலாய சுடர்கட்கொளிசெய்தனர். எண்ணிநீந்த ஆன்மாக்கள் தத்தும் உண்ணினைந்த பெருங்களிப்பால் உமைபாகளைவழுத்தின. இத்திருச்செய்கையை இறைவி யறிந்து சித்தமதனில் மெத்தப் பிரவித்து எசன் னுணைவிழிமூடிய இருகர த்ஸையும் இமைப்பொழுதிவெடுத்தனர். அவ்வாறெடுக்கையில் அம்மையாருக்கேற்ற அச்சத்தால் விரல்கள் பத்திலும் வியர்வுதோன்ற, வியலேகண்டு கைவிதிர்க்க, பத்துவிரலிலிருந்து பிறந்தவை பத்துக் கங்கைகளாகிப் பெருகிச் சத்தசமுத்திரங்கட்கும் வழிகொண்டன. துறு ஆவிரங்கோடி முதலிய கணக்கில்லாத முகமுற்று மூதுலக முழுவதும் மூடிப் பரவக்கண்டு மோசம் வந்ததென்று இர்திரன் பிரமன் விண்டுமூவரும் திருக்கயிலாயகிரியில் திருநீந்தி தேவர்

விடைபெற்றுத் திருச்சங்கிதானத்தினுட் சென்று திரியம்பதீனச்
சேலித்து “தேவதேவா! ஏதோவொரு வெள்ளம். எங்கும் பெருகி
எல்லையில்லாதிரைந்து யானையுமுழிய அண்டமுழுவதும் நவந்தது.
அதனை யடக்கி அடியெங்கொழும் அவலத்தையும் அளிக்க வேண்
கிம்” என்றறைய, பன்னகாபரணன் பார்வதி விரலிற் பத்துக் கங்
கைகள் உற்பவித்ததையுணர்ந்தி உலகைச்சூழ்ந்த அவ்வெள்ளத்தை
யுள்ளி யகழத்துத் தமதுகூசடைக் கற்றறையிலோர் மயிர் முனையில்
தரித்தனர். அதுகண்டமூலரும் அரணவணங்கி “அருள்வெள்ள
மே! அவனி முழுவது மழிக்கும்படி வந்த அவ்வெள்ளம் அன்னை

*இஃ சிவவாழிருக்கையில், வைணவரி லொருசாரார் “ திரு
மால் திரிவிக்கிரமாவதாரங்கொண்டு, மாவலிபால் மூடிமணன் ஏற்று
ஆகாயத்திற் றனதமைய சீட்டியபொழுது, பிரமன் கங்காசலத்தால்
அபிடேகித்தான்” எனவும், மற்றொருசாரார் “வாமனாவதாரங்
கொண்ட லிஷ்ணுமூர்த்தியின் அங்குஷ்டத்தினின்றுக் கங்கை அல
தரித்தது” எனவும் கூறி, “அத்தகைய கங்கையைச் சிவபிரானணி
ந்தனர்” எனவும், கர்ணபரம்பரையில் வழங்கி, ருசின் றனர். அங்கவ
யொவ்வா: எவ்வாறெனில்,

தேசிக-கண்ணனார்-பிருகு முதலிய முகிலோக்டர் சாபத்தாற்
பத்துப் பிறவியடைந்த பதுமநாபன் (மச்சம் - கூர்மம் - வராகம் -
நாகிம்ஹம் - வாமனமாகிய) ஐந்து அவதாரங்களில், கண் - ஒடி -
கொம்பு - தேரால்-முதுகத்தண்டு இவற்றைப்பறிக்கொடுத்து)யுயரூல்
தன் உக்கப்பெற்றும், மற்றைநகவதாரங்களில் மஹாதேவனை யருச்
சித்து வரங்கப்பெற்றும், தான் பெற்ற சாபப்படி தசாவதாரங்களுந்
செய்தொழிந்தனர் எனச் சிவபுராணங்கள் விளங்கக்கூறும். [இச்
சரிதங்க ா முறையே மச்சாரி - வராகநாரி-கூர்மாரி-வயிம்ஹக்கம்-
கவராமமூர்த்தங்கரிற் கண்டுகொள்க, கண்டு விரிவு கருதிவிடுத
தாம்.]இது சீர்க.

யார திருநீலி சின்னம் ஜனத்தையெல்லாம், தேவரீர் செஞ்சடை
மீதிற் றேந்தியதானும் புனிதமாகப் பொருந்துதலானும் எங்கள்
நகரத்திலிருந்த அதிற் கிறிது அருளவேண்டும் என்று பிரார்த்தி
க்க, இவ்வரவர் சடையிலிருந்த ஒரு கவசகரீர் கிறிது கிறிதுவாகி
மூவர் கவசரீர் நல்லி உடன் செல்லப் பணித்தனர். எம்பெருமா
ளது விடைபெற்று இந்திரன் அமராவதி நகருக்கும், பிரமன்மலை
வதி பட்டணத்திற்கும், வீஷ்ணுவைகுத்த பதவிக்குக் கவசகரீரைக்
கொண்டு சேர்ந்தனர்.

ஈண்டுக் குறளுற வேற்று, மாகவிச்சக்கரவர்த்திபால் யாசித்து
மூலமணம் பெற்று, வையகமும் வானகமும்மாயோன் அனத்தபொ
ழுது, அவ்வாமனனது அடிஅங்குஷ்டம் மே லண்டகடாக முகட்
டிற் பட்டி, அண்டகடாகம் பிரந்து, அங்குள்ள ஆகாயகங்கை அலணி
தேவொழுதியென்றும், அது கங்காத் தாரத்தின்கழியே, மானவ
சேச மூலமாய்ச் சென்று மேற்கடலிற் கங்கமமாயிற்று என்றும்,
செவ்வறஸ்டம் துயேயம்சத்தில் பூநீ நந்தியெம்பெருமான் இரீமவா
ணக்குப் பூநீலாக விசெஷத்ததக் காட்டுகிற கட்டத்திற் கூறப்பட்
டுளது.

ஸிவபுஷ்பம் நுதிபாங்கி.

அந்நாலிச்சாரதோலிஷ்டேஸ்பாததோசிரகதாசா
கங்காத்வாராத்நீச்யப்திம்ஸங்கதாமானவாந்திகம்.

அவ்வாறன்றி, அவ்வண்ணவர் கூறும் விஷ்ணு டாதோதக
கவசகரீரைச் சிவபிரான் அணிந்தது மில்லை. கமலகேள்வன்காலி
னின்னுறுக்கலை ஜனத்ததுமில்லை. அங்குக் கங்கோற்பவராகக் கா
ன முமிஸ்லை பெண்பவை நன்கு விளங்குகின்றன. அல்லது அவர்

தேரியாரது திருவியல் வியர்வினா லுண்டாடிப் கங்கை உய்க
த்குத யழிக்கும்படி இகூர்து வருகையில், அதன் வீது ருன்றலிம்
ன் தமது வேணியிலன்றித் தாரணத்தினால் ஐயனுக்குக் கங்காதர
முர்த்தி பெண்படுதார் அபிதான மெய்தியது.

கிருவாககம்

மலமகன் பொருபாகம் வைத்தலுமே மற் றொருத்தி
சலமுத்தா லவன்றிப்பிற் பாடிமது வெண்ணை
சலமுத்தா லவன்றிப்பிற் பாய்க்கிலுளற் றாணிபெயல்லாம்
பிலமுத்தித புகப்பாய்க்து பெருங்கோளு ளாழிவா.

கங்காதாமுர்த்தியோகம்

பத்தொன்பதாவது

கங்காவிஸர்ஜநமுர்த்தி

அவ்யாததாரகரை யாசுபுரந்த சகரண னன்னுஞ் சகரவர்த்தி
லிவித்த அசுவமேஜ பூரணிய அமரேசன்கண்டு மணமுப்பாருதூசித்
தன் வாழவுக் கிளம்பத்தே தோறு ின்றத னைந்துவஞ்சினயாற்
பற்றி, பாதலத்திற் களித்தவம்புரிபுக் கபிலமுசிவர்பங்கலிற் கட்டிப்

கன் அனுமானிக்கும் வகையே அத்திரிலிங்கியமன் தாளிற் கங்கை
ஜனித்திருப்பினும், அது அத்திருமாவின் சிவமேவையே விழுந்து
அவருடலின் வழியேயுழிந்து தரையையடைந்து ஊடர்க்கட்கவோடி
யிருக்க வேண்டியேயன்றி, சிவபெருமான் தம்மால் கர்பவங்கி ிரி
த்தமாய் மூதுகென்புபறிக்கப்பட்ட வாமனனது பாதுகாதகத்தைச்
சிரமேந் கொண்டாபென்பது வேதாகம விருத்தமாகவே விளங்கும்
வசமனுவதாய்தின் சரிதமும், அதனைச் சங்கரிக்கவந்தழி கங்கா
முர்த்தியின் கண்படும் பின்னர் வருமிடத்திற்கண்டிணர்க

போயினன். அம்மன்னவன் மக்கள் அறுபதுவயசுடைய தந்தை கட்டிப்படி தாணிமுழுதுந்தேடிக்காணாது, பாராத்தேரண்பிப் பாதலமடைந்து அசியதவசியாகிய கபிலர் பக்கலிற் கட்டிய பரி யைக்கண்டு இக்கன்வனே நமதுபுரவியைக்கவர்த்து காவலன் யாகத் தைப் போக்கக் கருதியவனென்று கனன்று அவர் துன்புற வைத் தனர். அதனால் முரிவர் முனிந்து விழிக்க, விழித்தியினர் சகரபுத் திசர் அறுபதினாயிரவருஞ்சாம்பர யழித்தனர். அச்செய்தியவருடன் போந்த துதுவர் சொல்லத்தெரிந்த அரசன் தன் பெளத்திரனாகிய அஞ்சுமாளை மறைத்து “என் புதல்வரிற்பிணும் எடுத்த யாகத்தை விடலாமோ?” என அஞ்சுமான்பாதலஞ்சென்று கபிலர்முன்னுள்ள சாம்பர் மலைபைக் கண்ணுற்று நடுங்கி, முரிவர் முன்வந்து குதிரை யைக்கேட்க, முரிவர் மனமகிழ்வுற்றுப் புரவியைக் கொடுக்கப் பெற்று, பூவுலகடைந்து பிதாமகன்பால் கிடுத்து அவ் யாகத்தை முடிப்பித்தான். அவன் சந்தியி லொருவனான பரேதன்பண்ணைக் காலத்தில், தன் மூதாதையர் முரிவன் முனிவால் முடிந்து சாம்ப ராய் நரகத்தில் முழுகியுள்ளாரென்று தெரிந்து, அவர்களைச் சுவர்க்க மடைவிக்கருதிப் பதுமனை நோக்கிப் பதினாயிரவருடன் தவம் புரிந்துனன். பரேதன்பண்ணிய பெருந்தவத்திற்குக் களித்த பிரமன் பிரசன்னனாகி “ஆகாயகங்கை அவர்கள் அஸ்தியிற்பட்டாற் சுவர்க்க மடைவர். அஃது அவனிமில் வரில் அதன் வேகத்தையாற்றுதல் அரனுக்கு அமையுமன்றி ஏனையோருக்கேலாதாகலின், சிவபிரானை நோக்கித் தவஞ்செய்க” எனச்சாற்றி மறைய, பரேதன் பதினாயிர வருடன் தவம்புரிந்து பரமனருள்பெற்று, கங்கையைக் கருதி ஐயா யிரவருடம் அருந்தவம்புரிவையிற் கங்கை பெண்வடிவாக வந்த “என் வேக மதிமாதலின் என்னைத்தாங்கும்படி நசுவீன சோக்கி இன்னுந் தவஞ்செய்க” என்றிசைப்பு; இறைவனை நோக்கி இரண் டாயிரத்தைனுது வருடம் மீண்டுந் தவஞ்செய்தலும் எம்பிரான் காட்சிதா, கங்கை பெண்வடிவாகவந்துகடறியதை விண்ணப்பித்து

“காக்கிறேன்” என்று கண்ணுதல் கொடுத்த வந்ததைப்பெற்று திரும்பவும் கங்கையைக் கருதி இரண்டாயிரத் தைன்னூறு வருடங் தவயிழைத்தான். கங்கை அப்பொழுது திரிலோகமும் அச்சமுற்று அலறும்படி ஆரவாரித்துக்கொண்டு வந்து தோன்றினள். அவ்வாறு உந்த கங்கையைச் சிந்தாமத் சிவபெருமான் சடைநுணியி லணிக் தனர்.

பரோதன் கங்கையைக் காணும்ற் கலங்கிநிற்பதுகண்டு, கருணா மூர்த்தி “நமது சடையிலிருக்கின்றனள் ; அஞ்சற்க” என்று திரு வாய்மலர்ந்து சிதுதிவிலை விட, கங்கை நாதன் சடையிலிருந்து நதி ஆறு நண்ணி நாளிலத் திறங்கினள். இவ்வாறு வந்த கங்கை முன் பரோதன் படர்கையில் இறந்தோனான் சதியிற்சேர்க்க லிரைந்து செல்லுங் கங்கையின் வேகத்தால், ஐந்துமுறி வர்வேள்விச்சாலையழிய அவர்கொபித்து அஞ்சிரை உள்ளங்கையிலேற் றுட்கொண்டனர். அரசன்கங்கையைக் காணாமல் ஐந்துமுறிவரைப் பணிந்து முன்நட ந்தவற்றை மொழியஅவர்மனமிங்கிச் செவிவழி விட்டமையால் ஜாக்கலியெனப் பெயர்பெற்று, இறந்துகிடந்த சகார்களுடலுதிர்ந்த சாம்பரிற் படிய அவர்கள் நற்கதியடைந்தனர்.

பரோதனற் கொண்டுவரப் படுதலின் கங்கைக்குப் பரீர்தி யெனவும் ஒருபெயர் வழங்காநிற்கும். மேற் கங்காதரத்திற் கூறிய வண்ணம்சிவப்பிரசாதத்தினுற் பிரமன் தனது மனோவதி நகரிற் குக் கொண்டுபோன கங்கை பரோதன் வேண்டுகோளால் பூமியில் வந்தபொழுது, உலகமழியாமற் சிவபிரான் தமது சடையிலேற்று, அவன் பிரார்த்தனைக்கிரங்கி அதிலோர் துளி விடுத்தனர் ஆதலின் கங்காலிஸர்ஐநமுத்தியெம நாமமெய்தினர்.

இராமாயணம்.

கங்காயாபதநராஜக் ப்ருதிவீநஸூறிஷ்யதே
தாம்வைதாரயிதும்வீநாந்யம்பஸ்யாயிஸூலிநீ

சக்ஷஸ்ரீவாசிமாந்லோகாந்லோகாந்நர் துமர்ஜாஹி
தேவாநாமச்சைஸ்ருத்வாஸர்வலோகமதேஹாவாஃ
ஸஷமித்யப்ரவீத்ஸர்வாந்புநஸ்சேதமுவாசஹ

புவமஸ்கந்தீழம்.

கர்ச்சதாரயிதாவேகம்பதிஷ்யெனயிமஹீதலே-பஜீத:
தாயிஷ்யதிதேவேகம்ருத்ராஸ்த்வாத்மாஸரீரிணம்
யஸ்மிந்ததமிதம்ப்ரோதம்விஸ்வம்ஸாஹவதந்துஷா.

ஸிஷ்யணு. ப்ராணம்.

ஸரோபேர்ஜடாகவாபாத்ஸாவிக்ஷ்ராத்ராஸ்திபரீகராத்
ப்லாவயித்வாதிவம்நிந்யேயாடாபாந்ஸகராத்மஜாந்.

ஸ்காந்தி. ப்ராணம். சக்ஷஸரீவாசிமாந்.

இயம்கர்வபராக்ராத்ராஸரோந்ருபரிமொஸலிநா
ஜடாகோஹலியாசக்ரோஸாசலிஸ்ரஜிதா.

கந்தி. ப்ராணம்.

“அந்நதி மூன்று தன்னி லயனகர் புதுத்த கங்கை
தன்னருந் திறலின் பிக்க பஜீதன் தவத்தான் மீளப்
பின்னரு மிமையா முக்கட் பெருந்தகை முடிமேற் றுக்ளி
யிந்நில வரைப்பிற் செல்ல விறையதில் விநித்தகல் செய்தான்”

கங்காவிஸ்ஜநமர்த்தியேநம:

இருபதாவது

திரிபுராந்தக மூர்த்தி.

தூரகாசான் பெற்ற தனயராகிய தாரகாஷ்டன் கமலாஷ்டன்
வித்யுன்மாலி யென்னு மூவரும், பிரமணீ கோக்கிப் பெருங்காலந்
தவம்புரிகையில், பதுமன் அவர்கட்குமுன் தோன்றக்கண்டு பணி

ந்துலின்று பலவகையாகத் துதித்து “ அண்ணலே ! அடியேங்கட் கழியாகா மருள்வேண்டும்” என, மலரோன் “ கவித்தரே ! மடியா திருப்போர் வைபுகத்தில்லை, கற்பகாலங்கழியின் யானும்இரு திராதி தேவர்களும் இறப்போம். ஈசனே யிறவாதவன். ஆதலின் அறீங்க மேம்பாடாவது மோகமா வதுவேண்டிற்றநுதம்” என, தானவர் “ பொன் - வெள்ளி-இரும்பினுலமைந்த மதில்கள் பொருந்திய மூப் புரம் பூமி-அந்தா-சுவர்க்கமென்னும் சூவுலகங்களிலும் வேண்டும். அவை ஆயிரவருடத்திற்கொருமுறை விரும்பிய இடத்திற்குப் பெ யாவேண்டும். அப்புரமூன்றும் ஒன்றுபட்டபொழுது சிவபெருமா னே ஒரு கணையாலழித்தாலன்றி வேறொருவராலு மழியாவாம் வேண்டும்” எனக்கேட்க, பிகாமகன் அவ்வாறே பிரசாதித்துத்தன் துலகு சார்ந்தனன்.

நாரகாஷன் முதலாயினர் அளவில்லாத அவுணர் சேனையை புடையவராய், மயன் என்னுந் தானவத்தச்சனை வருவித்துத் தங் கள் விருப்பின்படி பூமியி லிருப்பு மதிலும், அந்தரத்தில் வெள்ளி மதிலும், சுவர்க்கத்திற் பொன்மதிலுமாக, பல வன்புபழுதிறைந்த மூப்புரம் கிருவிக்கச்செய்து, தமக்குவேண்டிய தொன்றுமின்றி, சிவலிங்க பூசனை முதலியவற்றைக் குறைவறச்செய்து வாழ்க்திருப் பினும், தமது அசாகுலத்தியற்கை குன்றாதவராய் வைகுந்த முத லிய தேவநகரங்களையும், உலகிலுள்ள பல பதிகளையும், திரிபுரத் தோடு சென்று சிதைத்துவருதலாற் சினந்த இத்திரை கேள்வன் இத்திரன்முதலிய இமையவரை புடன்கொண்டுபோ யெதிர்த்துத் துன்புற்றுச் சபியாமல், தேவர் குழுவுடன் திரும்பி மேருமலையின் வடபாலிற் பலகாலந் தவஞ்செய்ய, பாம்பதி இடபாருடராய்க் காட்சித்தனர். தேவர்கள் நமஸ்கரித்துத் திரிபுரத்தவர்திமையை விண்ணப்பஞ்செய்ய, சிவபிரான் “ அவர்கள்மதடியாதலின் அவர் களைச் செருத்தல் அடாது” என்றருளி அந்தர்த்தானமாயினர்

கூர்ந்து தேவர்களே அஞ்சாதீர்களென்று புத்தவழி கொண்டு, நாரதமுனிவர் சீடராக வுடன்வரத் திரிபுரமடைந்து பிடகாகமம் பிரசங்கித்து, அவரை மருட்டிப் பவுத்தராக்கினர். அம்மாயையிலகப்படுதார் மூவரே யாதலின் திருமால் ஸ்ரீனையோரைப் பார்த்து “நீங்கள் அம் மூவரையும் பாராதீர்கள். அவர்கள் இழிதொழில் பூண்டோர்” என்று கூறி, நாரதருடன் மேருமலை யடைந்து தேவகூட்டத்துடன் சிவபிரானைச் சிந்தித்துத் தவத்திருந்தனர். பெருமான் அஃ தறிந்து அருள்வடிவாவிய திருநந்திதேவரை விளித்து “தேவர்கள் பாற் சென்று திரிபுரத்தவரைச் செயிக்க இரதமுதலிய யுத்தசூரிகளைச் சித்தஞ்செய்யக் கட்டளையிகு ” என, நந்தியெம் பெருமான் மேருமலை சேரீந்து அவ்வாறே அமரர்கட்கு ஆஞ்ஞாபித்துச் செல்ல, தேவர்கள் கனிகூர்ந்தனர்.

மந்தரகேசரி மலைகள் அச்சாகவும், சந்திர சூரியர் சக்ரமாலையும், இருதுக்கள் சந்தியாகவும், பதினான்கு லோகங்கள் பதினான்கு தட்டிகளாகவும், ஆகாயம் ஆதனமாகவும், உதயாஸ்த கிரிகள் கொடிஞ்சியாகவும், நதிகளும் நதங்களும் நாட்டிவ்கொடியாகவும், சூரதிரங்கள் நல்ல விதானமாகவும், மோட்சலோகம் மேல்நிரியாகவும், மகங்கள் சட்டமாகவும், நாள் முதலிய காலத்திரயங்கள் (கடுப்பாசிய) எண்ணெயூற்றும் இடுக்குமாமாகவும், அக்டடப் பவதங்கள் துணுகவும், எட்டுத் திக்கணங்கள் இடையிற் றாங்கவும், சத்தசமுத்திரம் திரைச்சிலையாகவும், ஞானேந்திய கண்மேந்திடங்கள் கலன்களாகவும், கலைகள் முனையாகவும், புராணம் - வேதாய்கம் - சாஸ்திரம் - மறுக்கள் மணியாகவும், மருத்துக்கள் படியாகவு மமைந்த திவ்வியமான ஒரு தேரைச் செய்து, வேதங்கள் நான்கையும் நான்கு குதிரைகளாய்ப் பூட்டி, யிரமனைத் தேர்ச்சாநியரய் நிறுத்தி, ப்ராணவமே குதிரை தூண்டுங் கோலாய்க்கொண்டு, கய்கை அதிதிமுதலிய தேவர்களுகயன் நாற்புறமுஞ் சாமரை விரட்டவும், தூம்புரு நாரக

ரிஸ்பாடவு மமைத்து, அரம்பை முதலிய கணிகையர் நடிக்கவுஞ் சமைத்து, மேருமலையை வில்லாகவும், வாசகியை நாணியாகவும் சிய மித்து, திருமால் பாணமும், சாச்சுவதி வில்லிக்கட்டிய மணியும், அக்கினிதேவன் அம்பின் கடர்காயும், வாயு அம்பிற்கட்டிய இரகுமாயேற்படுத்தித் திருக்கலியாகிரியை யடைந்து திருநந்திதேவரைப் பணிந்து “அமரர் அமர்க்கருவிகளையமைத்துக் கொண்டடைந்தன ரென்று அருள்வள்ளல் சந்திரியில் அறிவிக்கவேண்டும்” எனப் பிரார்த்தனை செய்தனர்.

அவர் சென்று விண்ணப்பிக்க, இறைவர் தேவியாருடன் இட பாருடராய் இரதத்தை யடைந்து இமையவர் எண்ணத்தின்படி அதிற் காலூன்ற அதனச்சு முரிந்தது. அச்சுதன் அக்கணமே விடை வடிவாகி எம்பிரானே யேற்றுத் தாங்கமாட்டாமல் தரை மேல்விழ, சிவபெருமான் திருவருண்மேலீட்டாவிறங்கினர். பிரமன் ஸ்ரீ லிங்காயக்கடவுளைப் பூசித்தனன். அவாருநால் அவ்விரதம் முன்போலாக அதன்மேற் பெருமான் அம்மையாருடன் ஆரோ கணித்தனர். மூத்தபிள்ளையார் - இளையபிள்ளையார் - திருமால்-இந் திரன் முதலான தேவர்கள் தத்தம் வாகனங்களைவிவரிப்பவும், முப் பத்து முக்கோடி தேவர்களும் எப்பக்கத்திலுந் குழந்துவரவும், ஸ்பந்தருஷிக ளாசீர்வதிக்கவும், திருநந்திதேவர் பொற்பிரம்புகொ ண்டி முன்செல்லவும், பாஹுகம்பன்-வாணன்-சங்குகண்ணன் முதலிய சிவகணநாதர்கள் வாச்சியிசைக்கவும் சிவபெருமான் இரதாருட ராய்த் திரிபுரத்தைச் சாத்கால சந்தர்ப்புடைய நஷத்திரத்திற் சமீபித் தனர்.

அமரர்கள் அப்பொழுது ஐயனைப் பணிந்து “அண்ணலே! வில்லைவளைத்துக் கணைவிடவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, சிவ பெருமான் தமது திருக்கரத்தின்கீழ் மேருமலையாகிய வில்லையெடு த்து விளைத்து, வாசகியாகிய நாணைற்றினர். [அகில் அம்புதுட்டித்

தரிபுராந்தகமூர்த்தி.

கக

திரிபுரத்தை யழிப்பின், அந்தரர் அந்தரில்லாத அகந்தைபுறுவாரத
வின், அங்வாநின்றி இடப்பால் வீற்றிருக்கும் இமயவல்லியைக்
கடைக்கணிந்து, பிறகு புன்னகைசெய்யப் புரமூன்றந் தீப்பற்றிச்
சாம்பராயின, பெருந்தவராயிருந்து சிவனடியே சித்தித்துவந்தமூவ
ரும், யாதொரு தீமைபுவின்றிப் பெருமான்பால்வந்து பணிய, கண்
ணுதல் அவர்களைத் துவாரபாலநராச அருளி, தேவர்களை அவரவ
ரிடத்திற் கணுப்பித் திருக்கலைமலைக்கெழுந்தருளினர். அமரர் துயர்
கிடம்படிமூப்புரத்தைச் சிரித்தெரித்தலின், சிவபிரான் தரிபுராந்தக
மூர்த்தியெனத் திருநாமமுற்றனர்.

யஜுஸ்ஸம்ஸிதை - மருதி.

தேவநாமஸ்ராரணந்திஸ்ரீபுர ஆஸநய ஸ்மையவ மாதாஜதா
தஹரிணீதா தேவாஜேதம் நாராக்நுவந்தா உபஸதைவாஜி கேஷந்
தஸ் மாதா ஹாய்யஸ்சவம் வேதயஸ்ரீநாபஸ்தாவை மஹாபுரம்
ஜயந்தி திஸிவதூக்ஸமஸ்குர்வதாந்ரி மகேக்ஸேமக்ஸால்யம் விஷ்
ணுந்தேயநந்தேப்ருவந்ரு இமாமஸிந்தபதி ருத்ரஇத்யப்ருவந் ருத்
ரோவைக்ருக்ஸேஸ்யதலிதி.

மழிந்தஸ்துதி.

திதஷோஸ்தேகாயம்தரிபுரத்ருணமாடம்பரவி திர்விதேயை
கீடம்த்யோநகலுபலதந்த்ராப்பபுதிய.

ந்ருஸிம்ஹ ப்ராஹ்ம.

ததேஷமாசக்ரபுகௌஸுரீயசந்த்ரௌ தூங்கமா
வேதாஸ்தேதோவிரிஞ்சிப்சஜ்யாஸேகேதா தூர்திராட்
விரதாஸ்த்ரமிந்திராஜீஸிஇத்யாடம்பரபூர்வகம்
த்ருணவத்ஸம்ஹருதாரீஸபுராணித்ரிணிலீலயா
தரிபுராந்தகமூர்த்ததேயநம.

இருபத்தொன்றாவது

கல்யாணஸூந்தரமுர்த்தி.

திருக்கை லாயகிரியிற் சகல தேவர்களும் நிறைந்திருக்கும்படி நவரத்திய மண்டபத்திற் சிவபெருமான் திருவொலக்கங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், எம்மண்ணையார் சிங்காதனத்தை விட்டுத் துணுக்குற்தெழுந்திருந்து இறைவரது இருசரணாவிர்த்தங்களையும் பணிந்து கைகடப்பிசின்று “தேவரீரைப்பணியாத தக்கன் மகனென்பதஞலாய தாண்டாயனியென்று சாற்றும் பெயரை மாற்றத்தயை செய்யவேண்டும்” எனப் பிரார்த்திக்க, அரவாபரணர் “மாதே ! மலையரயன் உன்னை மகனாகப் பெறத் தவஞ் செய்கின்றான். அவன்பாற் குழந்தையாகுக. உன்னை யாம் வந்து மணப்போம்” என, அம்மையார் அவ்வாறே இமாசலத்திலுள்ள தாமரைத்தடாகத்தில் மலர்த்தவிசின்கண் மூவாண்டிள்ள மதலைவடிவேற்று சிற்ப, மலைமன்னன் கண்டு மகிழ்த்தெடுத்திப்போய் மனைவியாகிய மேலைகையிற் கொடுப்ப, அவள் பாண்டி வளர்த்தனன். அம்மையார் ஐந்துவயதடைந்து அருள்மேலிட்டால் அத்தனாகிய பர்வதராஜனுக்கு கறிவித்து அவன நாமதிபெற்று மலைச்சாலிற் பரணசலை செய்வித்துச் சிவபெருமானை பிராகங்கித் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர்.

அக்காலத்திற் சிவபிரான் தம்நிடஞ்சேர்ந்து மணமொடுக்கும் வண்ணம் வினாவிய ஸகட்கன்-ஸகந்தனன் - ஸகாதனன் - ஸகற்குமாரன் என்னும் கால்வருக்கும், பதி பசு பாச லக்ஷணங்களைப் போதிக்க, அவர்கள் “அடியேங்கள் மனம் விரிந்திருப்பது அசலும்வகையருள் புரிக” என, “அப்பொருள் இவ்வாறிருப்பது” என்று ஒன்று முரையாது முரீவர்போல் யோகத்திலிருந்தனராகலின், உலகமுழுவதும் மாதர் முயக்கற்றுப் பிரமன் படைப்புத் தவறுற்றது கண்ட தேவர் அதனை விலக்குவான் கருதி, மன்மதனைவிடுத்து மலர்க்கண்ண செலுத்தி யோகினையழிக்கச் செய்து, சிண்டிலர் கெற்றிவிழிகையத்

திருப்பூ, மதன்ன சாம்பராயினன். அருகிருந்த இரதி பரமணியப்பர் துயப் புலம்பி வேண்ட, பெருமான் “உமையை மணந்தபின் உன் கணவனை புதவுவோம்.” என, இரதி இமாலமுற்றிருந்தன்.

சிவபெருமான் முகிலர்கட் கருளி, இமயமலை யடைந்து எம் மன்னையாது கடுத்தவத்தைக்கண்டுகளித்து வேதியவடிவுகொண்டு “யாது கருதித்தவஞ்செய்கின்றனை?” என, உமையம்மை “சங்கரன் என்னை மணஞ்செய்யத் தவஞ்செய்கின்றேன்” என, “பெண்ணே! என்னை மணஞ்செய்துகொள்” என, இறைவி கோபித்து “கொடியோனே! அகன்றுபோக” என்று கூற, விமலர் விடையேறிக் காட்சிதர, அம்பிகை அண்ணலைக்கண்டு அச்சத்துடன் கைகடப்பி “தேவரீரை அறியாமற்குறிய அபசாரத்தை மன்னிக்கவேண்டாம்” என, ஐயர் “அவை யெம்மைத் துதித்தனவாகக் கொண்டோம்; தவமொழிக. விரைவில் மணம்புரிதும்” எனமறுமாற்றங்குறிமறைத் தருளினர். பார்வதியார் நிகழ்த்துகூற பர்வதராஜன் கேட்டுக்களிப்புற்றிருந்தான். சங்கரர்கயிலைசார்ந்து ஸப்தரூபிகளை வருவித்துமலை யாயன் மகளை மணம்பேசுக” என, மாதவர் இமோற்கிரியுற்று மன்னனைக்கண்டு மகாதேவன் மனக்கருத்தினைப்ப, அவனவ்கேரிக்க ஆதனை அரண்பாலறைந்து அவரவரிடஞ் சேர்ந்தனர். இமோற்கிரி ராஜன் விச்சவகன்மஞல் நகர் புனைவித்து விசேஷாலங்காரஞ் செய்து “பங்குணியுத்திரத்தினம் உத்தமத்தினமாதலின், உமையை மணஞ்செய்க” என விண்ணப்பித்தனன். பெருமான் திருகந்திதேவனை விளித்து “தேவர்கள் முதலானாந் தருக” என, கந்தி தேவர்கிந்தித்தவனவில், கோடியுருத்திரர்கள் - நூற்றுவருத்திரர்கள் - கீழண்டகடாகத்துள்ள காலாக்கினி யுருத்திரர் - கூர்மாண்டர் கூடகேசரர் - திருமால் - பிரமன் - இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலர்கள் நவக்கிரகங்கள் - நவசித்தர்கள் - அஷ்டவசுக்கள் - ஸப்தரூபிகள் - யுகா, கிந்திர கருட கார்த்தவர முதலிய கணங்கள் - வேதாகமசாஸ்

திரங்கள்-புகாதி காலபேதங்கள் முதலிய யாவரும் குழுவிவந்து திருவாயில்படைந்து நந்தியெம்பெருமானைப் பணிந்தனர். பிரமன் பல ரத்நாபத்னங்களை முன்னவைத்து அணிபும்படிவேண்டி, பெருமான் 'அணிந்தாம்' என்று அவற்றைப் பரிசித்து அராக்கவேண்டி பொற் பணியாகத்தோற்றுவித்து இடபவாகனத்திலாரோகணித்துத்தேவர் கள் மலர்மாரி பெய்யவும், ஸ்ரீ கணேசர் - ஸ்கந்தர் - வீரபத்திரர்- கயிரவர் தத்தம் வாகனங்களில் வரவும், ஸ்பத்தருஷிகளாரேவதிக்க வும், பராகம்பன் ஆயிரம்வாய்களாற் சங்கத்தொனி செய்யவும், வானாகுரன் சிவார்ச்சனைசெய்த ஆயிரங்கரங்ளாற் குடமுழடிக்க வும், கணத்தலைவர்கள் பலவாத்தியங்களை முழக்கவும், திருநந்தி தேவர் பொற்பிரம்மபெந்தித் தேவமுனிவர் கூட்டத்தை விலக்கிக்கொ ண்டிமுன்செல்லவும், இந்நிரன்களாஞ்சியேந்தவும், ஈசானன் அடைப் பைதாங்கவும், வாயு ஆலவட்டம் பணிமாறவும், அக்கினி தூபமேந் தவும், வருணன் பூரணகும்பமெடுக்கவும், நிருதி தர்ப்பணமேந்தவும், குபேரன் நவநிதிகளளிந்தவும், யமன் கஞ்சகத்தெயுழில் புரியவும், நாகராஜர்கள் மாணிக்கத்தீபமேந்தவும், வேதங்கள் திருவடிபையச சுமக்கவும், கங்கை காவிரி முதலிய நதிக்கண்ணியர் சாமரையிரட் டவும், குண்டோதான் குடைபிடிக்கவும், பிரமலிஷ்ணுக்கள் இரு புறம் கைகுவித்துவரவும், ஸ்ரீசுந்தரேசப்பெருமான் திருவெண்ணீ ற்றப்பெட்டிகுமுற் திருப்பள்ளித் தாமமு மெடுத்துக் காட்டவு மமைந்த சர்வாவல்காரத்துடன் இமாசலமடைந்து, திருவீதியிற் கண்ட மாதர்கள் காதல்கொள்ளும்படி திருவுலாப்போந்து, பர்வத ராஜன் மனையழைத்து, திருமால் கைலாசுகொடுக்க இடபவாக னத்தினின்றுவரோகணித்தனர்.

பர்வதராஜன் பாசியாகிய மேனை அநேகமாங்கல்யமாதர் புடை குழி ஆலின்பால்கொணர்ந்து ஐயனது திருவுடித்தாமரையை விள க்கி நானத்துடன் உட்சென்றான். மன்றத்தெய்குகளை மலரோன்

செய்தனன். சிவபெருமான் இரத்தினங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தனர், அவரவர் தங்கட்குத் தக்க ஆதனத்திருந்தனர்.

[அப்பொழுது யாவரும் ஆண்டுக் கூடிநின்றதால், வடதிசை தாழ்த்துகண்டு, அத்தன் அகஸ்தியமுநிலைவா ரோக்கி 4 கீர் ஒருவ ரே எமக்கொத்தவர்; நீர் தென்றிசையிலிருப்பின் உலகஞ் சமஸ்த யிருக்கும்; உமக்குத் திருமணக்கோலங் காட்டுதாம்” என, அகஸ்தி யர் ஆணையைக்கடவாராய இமாசலமகன்று வழியில் மாயைசெய்த க் கொளஞ்சனைச் சபித்து, வழிவிடாது நின்ற விர்த்தத்தை யடக்கி, வாதாவி லில்வலுணா மாய்த்து, குற்றலத்தள்ள திருமாயைப் பெரு மான்வடிவாக்கிப் பொதியமலை சேர்ந்து சிவத்தியானத்திருந்து பின்னொருகாலத்தில் திருமணக்கோலத்தைத் திருவருளால் தரி சித்தனர். இதுநிற்க. அகஸ்திய ரகன்றபின் உலகு உயர்வு தாம் வின்றி யிருத்தது.]

ஆம்மையார் பலவகையாகிய ஆடையாபரணங்களை யலங்க ரிக்கப் பெற்றவராய் அகேசுக் தோழியர் புடைகுழ, புராரியைவந்து பணிய, மாதேவன் “மாதே! பக்கலிலிரு” என, இருவரும் வகாச னத்திருந்தனர். மேனை யருகிருக்கப் பரவதாராஜன் பாமன் பாதத் தைப் பூசித்து, பார்ப்பதி கையைப் பாமேசுரன் திருக்காத்தித் கொடுத்தனன். சிவபெருமான் திருமாய்கல்யாத்தரித்து மண வினை முடித்தனர். இரதி தன் கணவனைப்பெற அது ததியிற் சன்னகூ லைப் பணிய, அண்ணல் தமதெண்ணத்தில், காமனைக் கருத், அவன் முன் தோன்றினன். முன்னேன் “உன் மனைவிக் குமட்டிற் உருக்கொண்டு அகிலத்திற்கெல்லாம் ஆருபியாயிருத்தி” என் றருளிச்செய்து உக்கிருந்து தேவியாருடன் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து தேவர்களை விடைகொடுத்தனுப்பி வீற்றிருந்தனர்.

பார்ப்பதியார்களை மணஞ்செய்ய, சிவபெருமான் ஏழுந்தருளிய திருத்தொலமே கல்யாணஸூக்தரமெனப்படும்.

கல்யாணஸூக்தரமுத்தியேகம:

இருபத்திரண்டாவது

அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தி.

திருக்கலிலாய கிரியிற் பத்தாறுதராஹ காரணமாகச் சிவ பிரகான் திருவோலக்கமூற்றிருந்தனர். திருமால்-பிரமன்-இந்திராதி திக்ருப்பாலகர் - அஷ்டாவசக்கன்-ஸப்தருஷிகள்-நவசித்தர்கள் - கிந் ௯௪ கிம்புருஷ யக்ஷ கித்யாதாதி அஷ்டாதசகணங்கள் - துவாத் ஸந்திதர்மாதலியகரங்கள்-இன்னும் இமையவர் யாவரும் செபிரா ணைத் தரிசிக்கும்படி திருக்கலிலாயகிரியை யடைந்து, ஆங்கு முதற் பெருங்காவலாயுள்ள திருக்கதிதேவனாப்பணிந்து, அவர் திருவருள் பெற்றவராய் முறைமுறையே அவர்வெப்ப மகாசந்திரானத்தினுட் சென்று இருகண்களாக எம்பெருமானையும் இறைவியாரையும் தரி சித்து அஷ்டாங்க யஞ்சாங்கமாகப் பணிந்து இருவரையும் பிரதக்ஷி ணஞ்செய்து தமது குறைகளைச்செல்லியாகித்து, அவ்விருவராலும் அறுக்கிரமித்த வரங்களைப்பெற்றுவருகையில், குஷிசிரேஷ்டர் களிலொருவராகிய ப்ருங்கிருஷியானவர் பார்வதி தேவியாரைப் பணியாமற் செவபெருமானே மாத்திரம் பணிந்து பலவகையாகப் பாடிப்புதமுற்று நிற்பது கண்ட இமையவல்லி, இம்முசிவன்யாவன்? எம்மைச் சிறிதும் மதித்திலன்? என்று முனிந்து, சக்தியாகிய தன் னுடைய கருவுள்ள உதிரமாம்சங்களை அவருடலிற் சிறிதுமின்றி ஆக் ஶாணித்துக்கொள்ள, அவர் செவகருவுள்ள என்மையும் நரம்பை யுமே உட்கொண்ட தோற்பதுமைபோலத் தன்னாடிநின்று தம் மைப் பிரார்த்தித்தது கண்ட தானுமணத்தரியாசாதி ஓர்காஸ்யுதவ, ப்ருங்கிருஷி களித்து மூன்று காதுடன் முன்னின்று கடத்தாடிப் பலவகையாகப் பாடிச்சென்றனர்.

கவுரியம்மையார், கனவருத்தமுற்றுக் கடுகியெழுத்து கனவ ராகிய கண்ணுதலை நமஸ்கரித்து “எம்பெருமானே! எனியேன் தவ மிழைக்க எண்ணினேன். ஏழையேற்கு இன்னருள்புரியவேண்டும்”

என்று விண்ணப்பித்து விடைபெற்றுத் திருக்கயிலையை நீங்கி ஐக் காக்கடவுள் அழகுக்கடவுள் ஸப்தமாதர் முதலானார் தம்மைப் புடைசூழ்ந்து சீர்க, ஓர் மலைச்சாரலில், எழுத்துணரின் மேல்நின்ற எண்ணற்கு மருந்தவத்தை எண்ணில்லாக்கால மியற்றினர்.

சிவபெருமான் உமாதேவியார்தவத்திற்காகித் திருவருள்புரி யத் திருவுணங்கொண்டு இடபவாகனாடராய், சமஸ்த தேவர்களுந் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரவும், சர்வவாத்தியங்களுமொலிக்கவும், வேதங்கள் கோஷிக்கவும், மலைச்சாரலையடைந்து எமதண்ணயாகிய ஈச்சவரியின் தவச்செயல்க்கண்டு சந்தோஷித்துக்காட்சிதர, தேவி யார் திருக்கண்களாற் றரிசித்து விழியினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பந் திர்த் அடிபற்ற மாம்போசை சாவட்டாங்கமாகத் தரைமேல்விழுந்து பணிந்தனர். மாதேவர் மனக்களிப்புமிக்கவராய் “மாதே! யாதுவரும் வேண்டும்?” என வினாவ, மலைமகள் மணவாளனைவணங்கி. “வள்ளலே! தேவரீர்வேறும் அடியென் வேறுமாகவிருப்பதில் விருப்பப் பறன். வாமபாகத்தில் அடியான் கலந்திருக்கவேண்டும்” என, சிவ பெருமான் அவ்வாறே தமது திருமேனியில் வாமபாகத்தை அம் மையாருக் கருள்செய்து இடபாருடாகித் தேவியாருடன் திருக் கயிலையகிரியை யடைந்தனர். பாதி சரீரம் வாமபாகத்திற் பார்வதி யாரும், பாதி சரீரம் வலப்பாகத்திற் சிவபெருமானுமாக வீற்றிருக்க ஞ் திருக்கோலமே அர்த்தநாரீசுவரமெனப்படும்.

காந்தி. பூரணம்.

உண்மையான தானும வேறன்மை யுருவி னிடத்துத் தெளிப்பான்பெறல் இமைய மயிலை யொருபாதி வடிவி னிறுவி னார்த்தத் து-
மணிய வணசற் திரிருல மய வரத மிவைதவங்கி
ஈமைய முய்யக் கொண்டருளு காரி பாகன் திருவுருவம்.

அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தயேகமே

இருபத்துமூன்றுவது கஜயுத்தமுர்த்தி.

கிராமேகம்போன்ற கரிய சீர்த்தையுடைய கயாசுரனை னும் யானைவடிவேற்ற, அசுரன் மேருபர்வதத்தின்மேல், பிரமதேவனை சோக்கி அருமையாகிய பெருந்தகம் அநேககாலஞ்செய்தனன். கயாசுரன் செய்த கடுந்தவத்திற்களிகூர்ந்த கமலயோனி அவன் கண்கட்டுப் பிரத்தியட்சமாகி “அசுரேச! நீயவால்யவாம் யாது? அறைக” என, அசுரன் அருந்தவநீங்கி அடிமலர்பரவி “ஐயனே! இறப்பில்லாத தீர்க்காயுவும் வல்லமையும் வெற்றியும் அடையும்படி அடியேனுக்கு அணுகூலிக்கவேண்டும்” என வேண்ட, பிரமன் சிறுநகைசெய்து “விரும்பியவாறே வடிநீந்தேனாயினும், அந்நிவண்ணனை யெதிர்ப்பாயாகில் அப்பொழுதே நீ பெற்றபேறுழியும்” என்றருளி அந்தர்த்தானமாயினன்.

கயாசுரன் களிகொண்டு, சதுமுகன் தனக்குத்தந்தவர்த்தைச் சிந்தினைசெய்து, செவன்பேரிற் செருச்செயச்செல்லாமல் மற்றைய வானவரை வஞ்சித்து வம்பிழுத்து வலியபோர்புரிந்து உலகத்துள்ளானா ஒழிப்போமென் றுறுசிகொண்டு உடனே துண்ணெனைச் சென்று உம்பருலகுற்று, மகபதியை யெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து வருத்தினன் புலமகைசகனவன் போர்புரிய வரற்குறையப் புறமுதுகிட்டோட, அவன் வாகனமாகிய ஐராவதத்தின் வாலப்பற்றிப் பன்முறை சுழற்றி யெறிந்து, காமதேனு கற்பகவிருட்சம் சங்கநீதி பத்மநிதிமுதலிய வளங்களை யுடைய அமராவதி நகரை யழித்து, அக்கினி யமன் நீருதிமுதலிய அட்டதிக்குப்பாலகரைச் செய்து, தனது குலத்தவர்களாயுள்ள தானவர்களை யுஞ் சாடி, இராக் கதரை ஓழிசித்து, மண்ணுலகெங்கும் வதிந்து மானவர்களை மாய்த்து விஷம்போல வின்ங்கக்கண்ட அருந்தவர் சிலர் அம்பிகாபதியமர்ந்த அவிமுத்தமாகிய கரையை மடைந்தனர். கயாசுரன் கடுஞ்

கிணங்கொண்டு தொடர்ந்து பின்வா, சங்கரா சம்போவென்னுஞ் சிவத்தியானத்துடன், மகாபீதவனே யானென்று மணிகண்ணிகையிய அருகிருக்கும் ஆலயத்துடைந்து அரண்முகத்தினின்று, “அருட்பெருங்கடலே! ஆபத்திற் புணையே! ஆகந்தவெள்ளமே! அடியேங்க ளடைக்கலம் யானே புருவாக எய்தும் இராக்கத விறைவஞல் இறவாவண்ணம் எங்களைக் காத்து இன்னருள் புரியவேண்டும்” என்றி ரந்தனர். தான் தூத்திக்கொண்டுவந்த மாறுடர் மணிகண்ணிகைச் சந்தியில் வருந்தி வாய்விண்டு வழத்துவதுகேட்டு, கயங்கான் ஆலயத்திருவாயிலே யடைந்து அவர்களைஞ்சம்படி இடிபோற்கர்ச்சித்துப் பயமுறுத்த, மாந்தர்கள் மணிகண்டரைத் தழுவிக் கொண்டனர். அவ்வாபரணர் “அஞ்சுதீர்கள்” என்றபயங்கூறி, அண்டகடர்க முட்டிம் முடிபுடன் ஆயிரங்கொடி யருளுதைய மாயினுற்போல, அகரரு முசிவரு மஞ்சிக கண்பொத்த உக்கிரப்பெருவடி வற்றுக் கயங்கான் முன்வா, கயன் தன்புலவந்தவர் தானுவென் றுணர்ந்துழி தனக் குள்ள விறுமாப்பாற் சதுமுகன் வந்தருகையிற் சாற்றிய வசனத் தை மறந்து எதிருறத் தலைப்பட்டனன்.

சுங்கரன் கடவாமுகாக்கினியும் அஞ்சுத்தக்க தீம்பொறியை லீழி வழி இதறி, திருவடியா லுதைத்துத்தள்ள, கயங்கான்கவிழ்ந்து பதைத்துப் பார்மெல்விழ, திருவடி மற்ருன்றூற் சாத்தையிதித் தத் தொடையிலுன்றித் திருநகங்காற் பிளந்து நான்கு கால்க ளும் இருபக்கங்கனிப்பொருந்தவும், உதிராஞ்சிந்தவும், ஒலமிட்டழ வும், அசாரஞவத்துதித்த யானைவடிவாகிய கயங்கான்தோலையெய யம்மைய ழஞ்சம்படி உரித்திழுக்க, சுச்சுரனது இணையிலாத் தோதி புருவைத் தரிசித்த சார் முதலுனார் கண்ணொளிமழுங்கித் தன்புற் றனர். கண்ணுதல் கருணைசெம்பும்படி களிற்றாரியை உடலின்மேல் உத்தரியமாகப் போர்த்தனர். அமரர் களித்து ஆனந்தக் கூத்தாழம் விசைசிவருவித்தனர். சிவபெருமான் மணிகண்ணிகை யடைந்தனர். கயங்காண்க்குதிய பரிசுனர் களித்துப் புறம்போந்தனர். கசிவர

ணர் முதலான காசினியோர் கடவுட்புகை காணம் வழாடியதற்கி
ளளித்து காழந்தனர்.

கயாசரனாகிய யானையைத் தேவ மாணவர் துயர் தீர்த்தற்பொ
ருடெப் போர்புரிந்து சங்கரித்தமையால், கருணாநிதிக்குக் கலையுத்த
ஐந்தி யென்பதோர் பெயர்வழங்குமின்றது

கந்தபுராணம்- ததீசியுத்தரப்படலம்.

மதித்து வேழமாந் தானவன் வருதலும் வடவை
புதித்த வன்னியு மச்சுற வெரிவிழித் தொருதன்
கதித்த தானவொடு தன்னவே கயாசரன் கலிழந்து
பதைத்து விழ்நலு மிதித்தனன் கிரத்தையோர் பதத்தால்.

ஒருப தத்தினைக் கவாணுறு கிருக்கரத் துதிகால்
வெரிசி னுடப்பினந் தீரிரு தான்புடை மேலுக்
குருதி கக்கியே யோலிட வவுணர்தங் குலத்துக்
கரிபு ரித்தனன் கண்ணின் றம்மையுங் கலங்க.

ஐயன் பிக்கதன் கதிரினைக் குருதி நீரருத்
மையல் யானைவன் றோலமேற் கொண்டனன் மறைத்தான்
செய்ய கோளொடு கரிபகோ ளிருவருஞ் செறிந்து
வெய்ய பாணுலி னடுக்கறக் கவர்ந்துமே வியபோல்.¹²

கலையுத்தமூர்த்தயோகம்

**இருபத்துநான்காவது
ஜவராபக்தமூர்த்தி.**

திவப்பிரசாதம்பெற்ற மாபெலிச் சக்கிரவர்த்தியின் கருணாக
புரியல் கைகளைபுடைய வானாசான் சுப்பிரதீபிகை வென்பவனை
மணந்து கருமதைநாதிக்கரையிற் சிவலிங்கக்குறிகள் காணொன்றிற்
காவியமாக அருச்சுனை செய்துவருகையில், ஒருநாள்- சிவபெருமான்

பிரத்யக்ஷமாகி “என்ன வரம்பேண்டும்” என்று வினாவு, லாணன் மகிழ்ந்து, “அடிகளே! அக்கிசி மதிலும், அவனிமுழுவதும் அரசு புரியும் ஆற்றலும், அழிபாமைபும், தேவரீரது அடித்தாமசையில் அன்பும் அவாலினேன்” என, அரசவாபரணர் அவ்வாறே அதுக்கிர கித்து அந்தர்த்தானமாயினர். வாணசுரன் வைபவமுழுதுங்கையகப் படுத்தி, சோணிதபுரியில் அரசுசெய்த வாழ்த்தவருகையில், ஒரு நாள் கருணரீதியைத் தரிசிக்கக் கயிலாய மடைந்தனன். அதுசம யம் அருள்வன்னல் நடிக்குந் ததியா யிருந்தவின், தனது ஆயிரங் கைகளாலுங் குடமுழவு வாசிக்க, மாதுபங்கன் களித்து “யாது வரம்பேண்டும் ஒதுக” என, அசுரன் அண்ணலே! அடியேன் திருக்கயிலாயசிரியில் வந்து திருகந்திதேவர் பிரம்படிபட்டுச் சலி யாமல், கஜரூக வண்முக பார்வதி சமேதராய்த் தேவரீர் அநவாதம் அடியேன் மாளிகையிற் காட்சிகொடுத்து வீற்றிருக்கவேண்டும்” எனக் கழற, பெருமான் “அவ்வாறேபாகுக” வென்று சோணிதபுர முற்று வாணன்மாளிகையில் வாழ்ந்திருந்தனர்.

இவ்வாறிருக்கிறபொழுது வாணன், இந்திரன்முதலிய வெண் டிசைக் கிறைவர்-திசைமுகன்-திருமால்முதலிய தேவர் குழுவுடன் எதிர்க்குப் போர்செய, ஒருவரு மாற்றாமல் ஒடிப்போனமையால் மமதைமிக்கவரூய் மகாதேவனை நண்ணி “அண்ணலே! அடியே னுடன் அமர்ச்செய்வோர் அக்கிலத்தில்லாமையால், தோள்கள் தின வுற்றன. சிறிது செருச்செய்யத் திருவுள்ளங் கொள்ளவேண்டும்” என, சிவபிரான் புன்சிரிப்புகொண்டு, சிறிது மஞ்சராமல் இவ்வாறு கூறியதை யெண்ணி “கண்ணன் துவாரகையில் விரும்புவந்து உன் தோள்கினவு தீர்த்து அவற்றை விரைவிற் சங்கரிப்பான்” என, வாணன் “இருபதுதாம் எதிர்த்தோடிய இக்கிருஷ்ணனு னன்னைச் செலிக்கவல்லவன்?” உன, உலகநாதன் “உனக்குத் தொற்றின் உபமஞ்ஞமுசிவனிடம் திணைபெற்று இடைவிடாது எம்மையருளி த்து உன்னைவிட மேலாகிய உரைத்தற்கரிய வலிபெற்றுள்ளான்”

என், “அச்சம் எப்பொழுது வரும்” என, “உன் மகன்மேல் பழி வரும்; உன் மயூரத்துவஜம் துணியும்; அதனே போரெய்துக் காலம்” என் றறைய, வண்ணத் தன்மாளிகை சேர்ந்துவசித்திருந்தான்.

நூதகா வண்ண மகள் உடைநெய் பெண்பவள் துயிலுகையில், வண்ணப்பொத்திரஞ்சிய அகிருத்தன் கலந்ததாகக் கனவுகண்டு களிப்பித்த க் காணாமல் மோகாக்கிர சித்த முடையவளாய், சித்திர வேலை பெண்ணுந் தோழி எழுதிக்காட்டிய சித்திரப்படங்களால் அம் மன்னவனைக் குறிப்பித்து அத்தோழியால் துவாரகையிற் சயனித்திருந்த அகிருத்தனை மஞ்சத்துடன் வருவித்து நெஞ்சங்களித்து இன்பம் துகர்ந்திருந்தாள். உடைநெய் சிறிதுநாளிற் கருப்பவ் கொண்டான். தோழியாலவ் துணர்ந்த வண்ண அகிருத்தனைச் சிறையிட்டான். அதற்காக உடைநெய் மனம் வருந்தினான். வண்ண மாளிகையிலுள்ள மயூரத்துவஜம் அன்று ஒடிந்தது. அவற்றை யெல்லாம் அறிந்த காரதமுரிவர் துவாரகை சென்று கண்ணனுடன் கூறினர். கனவுருத்தமுற்ற கண்ணன் எண்ணிலாத சேனையை இமைப்பொழுதிற் கூட்டிக்கொண்டு போர்க்காலமாய்ச் சோணித புத்ததை யுடைந்தான்.

முதல் வாயிலில் மூத்தபிள்ளையார் வீற்றிருக்கக்கண்டு களி வர்க்கம்-பாறுணவு-பலகாவகைகள் இவற்றை நிவேதித்து ஐங் காக்குரிசிலை அகமகிழ்ச்செய்து, இரண்டாம்வாயிலில் இளையபிள்ளையார் அழகுநகுலியிருக்கக்கண்டு யலவகையாகப் பூசித்து விடைபெற்று, மூன்றாவதில் வசித்திருக்கும் உமாதேவியாணாக் கண்டு பணிந்து உட்செல்லுகையில், செவ்வெருமான் முன்னொரு காலத்தில் மைகாகிரியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த திருமாலுக்கு “யானே வதிந்தாலும் நீ ஜெயிக்கக்கடவாய்” என்று கொடுத்த வாதத்தைப் பதவாக்கும்படி தனது பிரகமாவிய வில்லை ஏத்தி மீட்டக் கண்டிசுவ காமங்களைப்பாடி “எளியேனைக் காத்தருளவேண்டும்” என்று வண

ங்க, நிமவர் “நீ யெம்மை வென்றன்றோ வாணனை யெதிர்க்கலாம்”
என வினோதமாகக் கூறினர்

சூர்வாண்டங்களைபும் கண்ணத்திற் சாம்பு லாக்கும் சங்கரா !
புன்னகையாற் புரம்பொடித்த புண்ணியா ! துறும்பொன்றால் தேவா
செருக்கைத் தொலைத்தோய் ! கருப்புலில்லைக் கணமொன்றிற் காய்
ந்த கண்ணுதலே ! மறவியின் மமதை மாய்த்த மலாடியாய் ! உத்தி
வந்தோன் கிரங்கொய்த உகிருடையாய் ! மச்சம்-கூர்மம்-வாகம்-
நாரசிங்கம்-வாமனவடிவங்களாக வந்த என்னு வலிமாய்த்து, கண்-
ஒடு-கொம்பு-தோல் - என்பு இகற்றைக் கொண்ட இறைவா ! தக்க
னைத் தடிந்தோய் ! சாணம் சாணம். உற்றிப் பார்த்தால் ஒழிபும்
எனக்கு ஓராபுதமும் எடுக்கவேண்டுமோ ? அம்பும்-வாகனமும்-அடி
மையும்-மனைவியுமாக வுள்ள என்னையும் எதிர்க்கலாகுமோ ? என்று
பலவகையாகத் தோத்திரஞ்செய்து பணிந்த பன்னகையனைப் பர
மன் பார்த்து “விண்டுவே ! எம்மைக் கண்டு எட்டுணையும் மூச்சு
வேண்டாம். உனது வருகையை வாணனுக்கு முன்னரே உரைத்
துள்ளோம். அவனைச் செய்து வெற்றிமால தரிக்கக்கடவாய். நீ
யெம்மோடெதிர்த்தால் முருகன் விளையாட்டுப்போல கிளைப்போம்.
தேவர்கள் வேடிக்கை பார்க்கும்படியா யிருவருஞ் சிறிதுநேரம்
செருச்செய்வோம். பகைமையாக யுத்தஞ்செய்யேம்: பயப்படவே
ண்டாம் ” என்று பலவகையாகத் தேற்றி, கண்ணுதல் கையிலேந்
திய பிநாகம் என்னும் வில்லை வளைத்து நானேற்ற, நாமனை “நாத
னே ! நாயேனைக்காக்க ” வென்றுதனது சாரங்கம் என்னும்வில்லை
நானேற்றினன்.

பிவனமலையுடன் நீலமலை யெதிர்த்தாற்போல நின்று இருவ
ருஞ் செய்து நானொலி திரிலோகத்திலிருந்த தேவர் - மாணவர்-
நாகர்களைச் செலிபெடுத்தியது. உலக நலங்கியது. தாமோதான்
சங்கரனைமீண்டும் வணங்கி, சம்பு என்று தியானித்து அருச்சுனை

யாந் தூர் கணைய விடுத்தனன். இருவருஞ் சமர்தொடங்கிச் செளி
ந்த அஸ்திரவருஷங்களை அளவிட்டுச் சொல்ல ஆயிர காலகாலைய
கூடுகிடேனுக்கும் சூழாதென்றால், யானே அதை அளவுபடுத்திச்
சொல்லவல்லவன். யுகந்தகாலத்திற் சந்தமேகங்களும் ஒன்றுகூடி
வருவித்ததன்மையாயிருந்தது. இதுகண்ட இமையவர் எம்பெருமா
னது திருவுள்ளக்குறிப்பு இவ்வென் றணாமல், இன்றவரேஎதிர்த்
தனர். இளியென்ன வியாதங்க செய்தமோவென் றெண்ணித்
தினகத்திருந்தனர். இத்தகைய கீழம்போர் எண்ணில்காலஞ் செய்
கையில், கண்ணன் கண்ணுதலைப் பணித்த “அண்ணலே ! அமர்
புரிய இனி ஆற்றலில்லேன்” என் றடிபணிய, அடியார்க் களுகூட
சாகிய அம்பிகாபதி அச்சமரில் அச்சதனுக்குச் செயமளித்து * அப்
பாற்பட்டனர்.

* அண்ணல் கண்ணனுடன் அம ராக்குகையில் அஞ்சினார்
போல அகன்றது அதிசயமன்று. “விஷ்வருகேஷாயி னம்வ்ருத்யன்
ஸம் தேசத்துமசாம்பிரதம்” என்றபடியே நச்சுரமா யிருப்பினும்
தன் னகையால் வளர்த்துத் தானே சங்கரித்தல் தகவ்தெனக் கருதி,
“தோன்தினவு திரவேண்டம்” என்ற வரணனுக்கும், மைநாகமலை
யிற் றவஞ்செய்த விண்டிவுக்கும், திருவாய் மணிக் தருளியவற்றை
கிறைவேற்ற லீலாமாத்திரையாய் அடியர்ப்பதிக்கமகிலும் அருள்
வள்ள லாதலின், அச்சதன்ஜெயமுறநடித்துக்காட்டியதன் றி உள்ள
படியே துடிபதன்று.

அவ்வாறு நடிக்காவிலில் விண்டு தன்னினோக்கித் தவஞ்செய்
தபொழுது மருடாபிஷேகஞ்செய்ததுத் தானே பெதிர்ப்பினுஞ்
செயிக்கும்படிகொடுத்தவரம் அவலமாகும். அன்றியும் சிவப்பிரசாத
மரைய தன துவல்லமையைத்தற்செயலாகக்கருதி இறுமாந்தவாணன்
சண்ணின் பெதிர்த்த கோது: அதனில் அவன்தோன்கள் சங்கடிக்
கப்பா. இது நிந்த.

ருமால் சிவபெருமானது கருணையை வியந்து சிந்தையால், உண்ணா நடுக்கொழுகொண்டு ஆரவாரித்து ஆழதங்களைத் தாங்கிய அநேகமாகிய அஞ்ஞாந் சேனையுடன் அமர்க்கொல்கொண் டெதிர் க்க இருதிநத்தவருக்கும் பெரும்போர் நிகழ்ந்தது. இச்சமரில்கிருஷ்ணமூர்த்திக்குச் சிவாறுக்கிரக மேலிட்டால் வலியிருந் திருத்தவின் வாணன் புயங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கண்டிக்கையில், நம்பர் “நம்மை உர்ச்சித்த இருகாங்கு விரகக்” என, யாதவசிரோஷ்டன் மாதபாக னால் வாய்மலர்ந்தருளியவண்ணம் ஏனையகாங்களை யிமைப்பிற்சங்கரித்தான். பிறகு சிவபெருமான் “உண்ண! உன் தோளிலிருந்த தினவு நீங்கியதா?” என்று வினாவு, உண்ண “அடியேன் அநியாமைபா

அவதார கோலமல்லாத ஆதிலிஷ்டனுலே தன்ருடுசண்டை செய்தற்கஞ்சி, பிறகுமுநிவன் மனைவிபூல் அடைக்கலம் புக்க அஞ்ஞாநைக்கொல்ல ஸ்திரீதூத்தி தேடிக்கொண்டு முநிவர் முனிந்து சபிக்கப் பத்துப் பிறனிகள் அடைந்ததையும், சிவகணத்தலைவருள் ஒருவருகிய ருங்குரண்ணுக்குந் திருமாலுக்கும் நிகழ்ந்தபுத்தத்தில் “ருங்குரண்ண கணேசேந பிந்நஸ்தேகேரஸஸ்யம்” என்னும்ஸ்காந்தபுராணத்தின்படி, அவருந் சிகையையறுத்துவிடப்பட்டதையும், ததீசமுநிவருடன் சண்டைசெய்கையிற்சக்கரத்தின்குர்வாய்மழுங்கி அவருடலினின் றுதித்த அளவிலல்லா விஷ்ணுமூர்த்திகளைக் கண்டு மூர்ச்சித்தனரெனக்கடறும் பாத்தம் ஸ்காந்த புராணங்களையும், அவர் மைந்தர்களிற் பிரமணைச் சிவங்கொய்கையிலும், மதனணைச் சாம்பர கக்குகையிலும் என்னசெய்தனரென்பதையும், தஷ்யாகத்திற்சங்கடப்பட்டதையும், இந்நிதான் செல்லுருக்கொண்டு அகரோந்தியலில்லின் காணக்கூறிக் கிழுந்ததையும், எண்ணியார்ப்பேரமாக. இத்தியாதி சிவாயத்தால், பகவாநவமதியுண்ட திருமாலின் கரிய ரோமமாகிய கண்ணனுக்கஞ்சிச் சிவபிரான் ஓடினா் என்பதைப் பூர்வபகைஞ் சிவயது, அவ்வாறு கடித்துக் காட்டினான்று நித்தாந்தமக்குக

லதைநீத்ததைப் பொறுத்தருளவேண்டும்” என வேண்டினன். சிவாக்கினேப்படி வாணன் தன்மகள் உடைவையை அநீருத்தனுக்கு மணம் புணர்த்திக் கண்ணனோடு துவாரகாபுரிக் கணுப்பீலிட்டு, சிவப்பிரகா தத்தாற் பழையடி ஆயிரம் அத்தங்களும் அமையப்பெற்றுத் திருக்கயிலாயகிரியிற் குடமுழா வெடுக்கும் பாக்கியம்பெற்றான்.

சிவபிரானுந் திருமாலும் வாணன் மாளிகையில் விநோதபுத்தஞ் செய்கையில் “படர் குறிப்பொடு வெம்பினி படைத்தெதிர் விடுப்பார்” என்றபடி சிவபிரான்பேரில் கண்ணன் பிரயோகித்த தீதள சூத்ததைத் தணிக்கும்படி “மூன்று சிங்கர காலு கொடுங்க னல் முதிர்விழி யொன்பதுடன் - ரோன்றி யெம்படை பூத பசாசு கள் சுற்றி யுறக்கடுவே - கான்று கொளும்புகை யோடனல் வீசிய காலுற வேயுலக - மீன்றவன் மூன்னுல கெங்கு நடுங்க லெழுந்தது பாசு பதம்” என்றபடியே சிவபெருமான் ஏவிய உஷ்ணசுரமானது மூன்று சிரம் - நான்கு கரம் - ஒன்பது விழி - மூன்று கால்களுடன் சென்று கண்ணன் விடுத்த தீதளசூத்ததைக் கணத்தில் மாய்த்தது. தீராச்சுரமுற்றோர் அத்திருவுருவத்தைப் பணியின், சூரியன் முன்பணிபோல விலகிச் சுகமுறுவர். விஷ்ணுவிடுத்த சூத்தின்வீறு போக்கினமையால் சிவபிரான் ஜ்வராபக்க ஸுரத்தியெனப் பெயருற்றனர்.

பாகவதம் - ஐஸ்வரீகந்தம்.

தோஸ்ஸநஸம் த்வயாதத்தம் வரம்பாராயமேபவத்
தாராலோக்யம்பாதித்யோத்தாரம் கலேபேதவத்ருதேஸமம்,
கண்டேத்யகிர்வருதைநீதோர்பிர் யுபுத்ஸுர் திக்கஜாகஹே
அப்யயாஞ்ஞர்ணயந்நீநீநீபிதாஸ்தேவிபாதுத்ருவ:
கச்ச்ருத்வாபகவாந்ஞுத்த: கேதுஸ்தேபஜ்யதேயதா,
தீவத்தர்பக்னோபவேந்முட ஸம்புகேமத்ஸமேகதே

இத்படித்த: கும திர்ஹருஷ்ட: ஸ்வக்ருஹம்ப்ராவிஸர்க்ருப—
சித்சேதபகவாஹு-ஹிஸ்ராகாஇவவாஸ்பதே:.

விஷ்ணுபுராணம்.

பாணேபிப்ரதிபத்யாத மைத்ரேயாஹத்ரிஸாகணம்
தேவபாஹுஸஹஸ்ரேண நிர்விண்னேஸம்யாஹவம்விநா
கஸ்நிந்மமைஷோபாஹுநாம் ஸாபல்யஜநகாரண:
பலிஷ்யதிவிநாபுத்தம் பாராயமமகிம்புணை:
ஸங்கர:—மபூரத்வஜபங்கஸ்தே யதாபாணபலிஷ்யதி
பிரிதாஸரிஜநாநந்தம் ப்ராபஸ்யஸேதவ்மத்ததாரணம்.

உமாஸம்ஸுரிதை.

ஸ்ரீதேவி—தவத்தோலிவிஷ்டபாவஸ்து விஷ்ணேஸம்ப்ரதிபத்
நதமேதத்தயாவிந்தோ க்ருபயாவதஸுவ்ரத [யதே
ஸ்ருணுதேவிப்ரவக்ஷ்யாமி விஷ்ணோதிக்யதரம்ப்ரதி
புராகதாசித்தேவேஸரி பரமாநந்தகாநநே
கீடாஸக்தேமயிபுரா ஸிஸ்வமேதநாயகம்,
உபத்ருஷ்டம்ஸதா துஷ்டைர்வேதவாதபஹிஷ்க்ருதை:
ஸ்வாஹாஸ்வதாவஷ்டகார ரஹிதேகர்மவ்ரஜிதே
ப்ரஹ்மணஜ்ஞாதத்ருத்தாந்த: கார்யஸேஷவம்சிந்தயத்
சக்ரபாணிஸமாஹுய ரத்நவமிஹாஸநேஸாம்பே
அபிஷேச்யவாந்தத்வா ப்ரணாமமகரவம்பிரியே
ஸ்ருஷ்டிஸ்திவிநாஸாநாம் கர்த்ருத்வமகுதோபயம்
ஸர்வஜ்ஞதாவிவித்திஞ்ச தத்தவாஹ்ஸிவிஷ்ணவே
மத்தோதிசோபவந்ராஜா பவலிஷ்டேஸமாஹாப்ரபோ
இதிதத்தவர:பூர்வம் லாரணஸ்யாம்ஹநிபுரா
இதிற்ஞாத்வாகவிப்ராஹ மேநிரேப்யதிகம்ஹர்ஓ.

ஜீவராபக்ருஷ்ணர்ந்தியோம.

இருபத்தைந்தாவது

சார்த் தூலஹரமூர்த்தி.

சமஸ்த்லோக காரண பூதராகிய பாமேசுவரன் கட்டளைப்படி திருமால் மோகினியுருவேற்றுத் தாருவநமுசிவர் தவத்தையழித்தும் பெருமானே பிஷாடந்த கிருவுருக்கொண்டு அம்முசிபத்தினிகளின் கம்பையொழித்தும் நகரிற்புறம்போந்தபோது, பெருமான் பக்கவீற் சேர்ந்த திருமால் பெண்ணுருக்கினர். அப்பொழுது அயன் முதலிய அமர் ஆண்டடைந்து வணங்கினர். அவற்றையெல்லாம் நன்குணர்ந்துள்ள தாருவநமுசிவர் ஓர் வேள்விசெய் தானையழிப்போமென்று அபிசாரவேளாம் மியற்ற, அவ்வக்கினியில் நினைத்தற்குமரியவருவும் இடிமுழக்கணைய வெடிபடு தொனியும், பெரிய வாயும், வளைவாகிய பற்களும், உட்கைவாய்ந்த நகமும், தீப்பொறி சிந்துந் சிவந்தவழியும் அஞ்சாமைபுமுடைய புலியொன்று அடிகரித்த கோபத்துடன் தோன்றியது. முசிவர் வல்லியத்தை நோக்கி முக்கணனை முடிக்க என விடுக்க, அது விடைபூர்த்தியைத் தேடி விசைந்துவருகையில், உலகினர் அச்சறவோடி வரும் உழுவையை உம்பர் பெருமான் எதிர்சென்றுபற்றிச் சங்கரித்துத் தமதருமைத்திருமேனியில் அதன் சருமத்தை யாடையாக உணர்த்தனர்.

வல்லியம் வலியிழந்து வஸ்திரமானபின், எவற்றையுமழிக்கும் இணையிலாக் கணிசமென்று, எரியிலிருந்து பிறக்க, அந்தணர் ஐயன்மேல்விடுப்ப, அஃது எதிர்வா, சங்கான்றந்து கெக்கையிற் பற்றி இக்கொருபடையாயிருவென விசைத்தனன், மீண்டும் ஓர் மான் உற்பவித்தது. அதனை மகாதேவன்மேற்போக்க அது சா சாமெல்லா மழியும்படி இரைச்சலிட்டு அந்தாமார்க்கமா யெழுந்து வரக்கண்ட அரன் அதனெலியால் உயிர்கள்வருந்தாது கிருபைபுரிந்து இடக்காத் தேற்று' என்டிருத்தினிவிசை' எனப்பணித்தனர்.

அதன்மேல் சர்ப்பங்கள் பிறந்தன; அவற்றைச் செலுத்தி, சம்புகள்
 எத்திற்பணியாக அப்பணிகளை யணிந்தனர். பூதவெள்ளம் தோன்
 றின. ஆதிநாதன்மேல் வலினர். மாதுயாகர் வருகென விரிந்து
 “கமது சேனையாய் காளுமிருத்திர்” என கண்கருளினர். ஒரு வெண்
 டிலை உலகழியச்சிரித்துத்தோன்றக்கண்டு சிவபிரான்மேற்பியோடு
 க்கு சிவபிரான் திருக்காதத்தாற் பத்திச்சிரமீதணிந்தனர். இவற்றைக்
 கண்டமுசிவர் முனிவுற்று, முன்னவன்மேல் மந்திரங்களைவிட அவை
 அடிபடுவேற்று இடியென முழங்கி யெதிரவா, எம்பிரான்காத்திற்ப
 பற்றி “என் கன்னத்தில் முழங்குக” எனக்கட்டையிட்டனர். தாரு
 வந்தோர் தரியாக் கோபத் தழலால் மீண்டும் யாக்குசெய்ய முய
 லகன் பிறந்தான். முசிவர் முயலகளையும் ஹோமாக்கினியையும்
 “உமை கேள்வனை யுயிர் செருக்க” என வோதியனுப்பினர். தேர்
 வாக்கண்ட நின்மலர் கெருப்பைக் கையிற் றாங்கி, சிசாசனாகிய
 முயலகனை நிலத்திலவீழக் காலாற்றள்ளியவன்முதுகின்மேல் தமது
 முண்டகத்தாளுன்றி நின்றனர். வேறொன்றுஞ் செய்யமாட்டாத
 வெதியர் பல சாபமிட அவை தாணுவினிடஞ் செல்லாமைகண்டு
 துமொறியின்றனர். முயலகன் முதுகை யசைக்க முக்கணர் நடிக்கக்
 கண்ட நான்முகன் முதலானார் “அசகா சங்கா சம்பு” எனத் தொ
 முவாருந் துதிப்பாருங் களிப்பாருங் கைகுவிப்பாரும் பாடுவாரும்
 ஆடுவாருமாயினர்.

சிவபெருமான் தம்மைப் பணியாத தாருவா முசிவருக்குஞ் சா
 த்தை யறுக்கித்தானர். அதனால் அந்தணர் அறிவுகூர்ந்து “ஐய
 னே! அடியேங்க ளறிவாமையாத் பலவகையாகத் தேவரீரை பல
 மதித்தோம். அவற்றை மண்ணிக்கவேண்டும் அருட்டெருங்கடலே?”
 என்று பன்முறை பணிந்து உடல் நடுங்க உரை குழற உரோமம்புள
 கிப்ப. உள்ள முருக ஆகந்தவெள்ளம் பெருக வேண்டினர். சிவபெரு
 மான் “ஸ்ரீகிரே! கைகெடுதலையக் கைக்கொண்டு நற்றவம்புரிந்து

நானிலத்திருத்திர்” என நிறுவியருளி, திருக்கைலையையடைந்து திருமால் பிரமன் முதலானாரைத் தத்தமிட்டுச் செல்ல விடுத்தனர். இதன் முற்பட்ட சரிதத்தைப் பிஷாடமூர்த்தத்திற் காண்க.

சுண்டுத் தாருவந் முரிவாச்செய்த அபிசாரவேள்வியில்தோன்றி அவர்கள் ஏவலின்படி வந்த புலியைச் சங்கரித்து உடையாகப் போர்த்த கோலமே சார்த்து லஹாமூர்த்த மெனப்படும்.

சுந்தரபாணம் சுந்தகம்

“திதில் மாதர்கள் கற்புழித்தவனைச்செருத்திடுவோமென மாத முற்கொண் மகம்புரிந்ததின் வந்து வந்துபிற் றந்திடுங் காது வெம்புலி பாசு நவ்வி கடும்ப ணித்திரள் பூதர்கள் மோது வெண்டலை திண்டி. மற்றடி முயல கன்றனை யேவிரார். வேங்கை தன்னையுரித்து. துத்தனன் மிக்க சாரதர் தானையாய்ப் பாங்கு றம்படி யோதி னொருந் பாத வண்கம லத்தினு லெங்கு றம்படி முயல கன்றனை யீடி னொடுமி துத்தனன் வாய்க் குங்கவி னுற்ற மோனியின் மற்றையாவு மணிந்தனன்.”

சார்த்து லஹாமூர்த்தயே நம:

இருபத்தாருவது

பாசுபதமூர்த்தி.

சுந்திர வமிசத்து மன்னரில், பாண்டிபுத்திரரான பஞ்சவர்கட் கும், திரிதராட்டிரன் மக்கள் துற்றுவர்கட்குந் தொடர்ந்த பாரதபுத் தத்தில், பதின்மூன்றாத்தின்போரில் பல்லாயிரவரான சுஞ்சத்த வர்களைப்பார்த்தன்கொன்று திரும்புமுன், அநேக அரசருடன் அமர் செய்து அவர்களை அபயெயப்படுத்திவரும் அபிமம்பு வென்னும் அருச்சுனன் சுதனைச் சயத்திரதன் சங்கரித்தான். அதனைப் பாடி, வீடுசேர்ந்தறிந்த பற்குணன் படைத்துத் துடித்து வேர்க்கைக் களைத்

தது கோபித்துப் பற்களைக் கடித்து பீசை துடிக்கத் தோனைப் புடைத்து “என் மகனைக்கொன்றவனை நாளைச் சமரில் காசஞ்செய்ய வேனாகில் நான் எரியில் வீழ்ந்திறப்பேன்” எனச்சபதஞ்செய்தனன்.

அப்பொழுது அருச்சுன்னனுக்குச் சாரதியாயும் அருக்துணையாயும் மைத்துனனாயு முள்ள கண்ணன் அவனைப் புறத்தேகொண்டுபோய்த் தேற்றி “காலையிலிருந்து கிடம்பசியாக விருத்தலின் சுண்ணென் கணிகளையேனும் புசித்துக் களையாறுக” என; அருச்சுனன் “அடியேன் அரணை அருச்சித்தனறி அருந்தேன்” என, திருவண்ணன் “என்னையெபெருமானாக எண்ணி யருச்சிக்க” என இயைந்து, அவ்வகத்திலிருந்த அநேக மலர்களைக்கொண்டருச்சித்து அவருக் கிடைத்த பழவர்க்கங்களைப் பசியையாற்றி, அன்றெல்லாம் அயர்ந்திருத்தலின் அவ் வரண்யத்திலேயே கண்ணுநங்கினன். கண்ணன் அவனுடையபாதுகாக்க அமரர்சிலை ஆண்டமைத்துப் புத்திர சோகத்தாலே துயிலுஞ் சவ்வியசாலியின் கனவில் தோன்றினன். நான் காரணனைநமஸ்கரித்தனன். மதுகுதனன் “மைத்துனா! துரோணர் முதலானார்காப்பினும் நாளைப் போரிற்சிந்துமன்னனைச் சிரமழிக்கும்படி திருக்கயிலைசென்று செவிரான் திருவருள்பெற்றுத்தினகான் உதிக்குமுன்னர்த் திரும்புதும்” என, அருச்சுன்னனும் கனவிலேயே சம்மதித் தெழுந்தனன்.

கண்ணன் அருச்சுன்னன்னும் இரண்டு நகுமலைகள், கயிலையாகிய வெண்மலையை நண்ணி, பார்வதியாகிய பஞ்சமலையைப் பாகமாகக்கொண்ட பரமேஸ்வரனென்னும் பவனமலையைக்கண்டு பணியுங் படி அப் பருப்பதமடைந்து முதற்பெருங் காவலாகியநந்தி பெயம்பெருமானது களின் சரணங்களை நமஸ்கரித்து அவாறுசைந்து பெற்றுத் திருச்சந்திரியினுட்கேர்ந்து தேவ முநிகணங்கட்கிடையே சிங்காதனத்திற் செவியூர்புத்திரியாருடன் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானைத் தரிசித்து, பன்முறைநிலமேற் பணிந்து சின்று ஸகடப்பி,

“சித்தனே சீமலனே சிகழ்நின் னுமனே

அத்தனே யடியவர்க் கெளிய வண்ணனே

பித்தனே யாதியந் தங்கள் பேசொண

முத்தனே யுயிர்தொறு முலாய முன்பனே”—எனப் பல
வாறுகத்துதித்துக்கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பஞ்சொரியும் கரநாரணர்
களை நோக்கி, நம்பர் “இவ்விரவில் விரைவாக ஈண்டடைந்தது
யாதுகாரணம்?” என வினாவ, கிருஷ்ணர்சுனர் “தேவதேவா! தேவ
ரீர் முன்திருவருள்செய்த பாசுபதத்தால் நிவாதகவசர் காலகேயர்
களை வதைத்தோம். அதன் முஷ்டிநிலை தலைப்பட அறுக்கிரகிச்சுவே
ண்டும்” என மேலண்ட, அமலர் அவ்வாறே தடாகத்திலிருந்த பாசு
பதத்தை இருவாராவெடுத்துவரச்செய்து, முஷ்டிநிலை (நனவினும்மற
வாவண்ணம்) முற்றுப்பெற வுணர்த்தினர். அருச்சுனன் அன்றிரவில்
கண்ணனை அருச்சித்த கடிமலர்யாவும் அண்ணல்மேனியி லமர்ந்தி
டக்கண்டு அந்ந்த பரவசரூய வணங்கி நின்றனன். கண்ணன் கருதி
வந்தது கைகூடியதென்று களித்துக் கைகூப்பினின்றனன்

கண்ணுதல் உளமகிழ்ச்சியுடன் “பாரதப்போரிற் செயமுண்
டாகக்கடவது” என ஆசீர்வதித்து விடையறிக்க, விடையூர்தியின்
திருவருள் பெற்ற இருவரும் இறைவரது திருவடியைப் பணிந்து
அரிதிற்புறம்போந்து ஆலயத்தைவலம்வந்து திருக்கலைசைய நீக்கித்
தம் திருக்கை சார்ந்தனர். அருச்சுனன் இவ்வாறுசொற்புணங்கண்டு
துண்ணென விழித்து அப்பருத்தானியில் அவ்வத்திரமிருத்தலின்
உண்மையெனத் தெளிந்துகொண்டனன். சுயோதனன் யுத்தியும்,
துரோணன் வல்லபமும், பலமன்னர் பராக் கிராமமும், மாயன் வஞ்ச
னையா லொழிந்தன. அருச்சுனன் தனக்குச் சிவபிரான் பிசுபதித்த
பாசுபதக்கணையாற் சிந்துதொதுபதியாகியசெயத்திரதன் சிவனைக்

கொய்து சபதத்தை நிறைவேற்றினன். கிருஷ்ணமூர்த்தியும் அருச்சுனனும் அவாவியவண்ணம் அவர்கட்கு அஸ்திரமருளிய அவசரம். பாசபதமூர்த்தமெனப் பகரப்படும்.

பாசபதமூர்த்தயோகம்

இருபத்தேழாவது

க ள் க ள் மூ ர் த் தி.

ஒருநாள் சிவாலயத்துள்ள திருவிளக்கொன்று சுடர்மழுங்கு கையில், சிவபெருமான் தேவியாணைப்பார்த்து “பெண்ணே! இத் திருவிளக்கின் திரியைத்துண்டுபோவார் திரிலோகமும் அரசசெய்வார்” என்றனர். அப்பொழுது ஓ ரெலி அத்தீபத்திலிருந்த நெய்யைக் குடித்ததால் அஃ தைசந்து திரி ணுண்டப்பெற்றது. இறையியார் எம் பெருமானே நோக்கி “இப்பொழுது இதனைத் துண்டிய இவ் வெலிக்கு இன்னருள் புரியவேண்டும்” என, அண்ணல் “அவ்வாறே அளித்தனம்” என்றருளினர்.

அது மாவலியென்னும் பெயருடன் அசரகுலத்திற்கேன்றி, அவனி முழுவதையும் அரசுபுரிந்தது. தானகர்க்குமாம் வலி மிகுதல் கண்டு வானவர்கோன் மனம்பொறாறாய் எண்ணில்லாச் சேனைபுட னெதிர்த்துப் போர்செய்து புரமுதுகிட்டோடி, திருமால்பாற் கூறி னன். அதுசமயத்தில் திதியென்பவள் விண்டிவை வேண்டி “என் மைந்தனை வரவேண்டும்” என வரங்கேட்க, அரசுவினை துயில் வோன் அவளுக்கு “அவ்வாறே யாகுக” வென்று வரமளித்து, அயிராணி கேள்வினை நோக்கி “அமரர் பெரும! அஞ்சற்க. அவனை அடர்ப்போம்” என்றருளிக் காசிபமுரிவருக்கும் திதிக்கும் மைந்த னாக வானுருதுதாரஞ் செய்தனர்.

மாவலி அசுரனுயிருப்பினும் யாகதருமங்களைச் செய்தும், அவரவா விரும்பிய தரணங்களை அபரிமிதமாக அளித்தும், நற்செயலி லேயிருந்தான். வாமனவடிவங்கொண்ட மாயவன் மாவலி மாணிகையை யண்டய நிருதரிருபன் கண்டு, எதிர்சென் றழைத்துச் சொ டச் உபசாரங்களுஞ்செய்து, தக்க ஆதனத்தமர்த்தி “வேதிய! பாது கருதி வந்தனை கூறுக” என, வாமனன் “மகவான் - மல ரான்-மலர்தலையுலகத்து மன்னர் முதலானார் மணங்கரிக்க அளிக்க வல்ல வள்ளலாகாரென்று உள்ளத்திற் கொண் டின்பா லுற்றேன்” என, மாவலி “மறையோனே! ரதம் - கஜம்-தூதம்-பொன்-பொ ருன்-பொக்கிஷம் முதலிய எதுவேண்டினும் இமைப்பிற் றருவேன். இயம்புக” என, அந்தணன் “அரசு! அவற்றையெல்லாம் அவா லினே ணல்லேன். னனதடியால் முவடிமண் வேண்டினேன்” என, மாவலி “முவடிமண் எற்றக்குப் பயன்படும்” என, மாணி “தவஞ் செய்திருப்பேன்” என்றனர்.

அப்பொழுது அருகிருந்த அசுரருருவாகிய சுக்கிரன் “அரசே! இவனோர் பார்ப்பனச் சிறுவனென் றெண்ணற்க. திருமா லாதலின் தீமை விளையும்” எனச் செப்பினன். மாவலி “மாலே யென்பால் மறையவனாகி முவடிமண் யாசித்தானென்று அரும்புகழிருக்குமாத லின் அதனாலிளைபுள் சஞ்சலம் பெரிதன்று” என்று சுக்கிரன் சொல்லிக்கடந்து மும்முறை நீர் சொரிந்து தானாவார்த்தனன். அதுபெற்ற அச்சுதன் அஷ்ணமே திரிலிங்கமாவதாரங்கொண்டு அண்டகடாக மூடுருவ நின்று ஓடியாந் பூலோகத்தையும் மற்றோ ரடியால் தேவலோகத்தையும் அனந்து மூன்றாவது அடிக்கு இட மின்மையால் மாவலியின் சிரமே ஓர்ன்றி அவனைப் பாதலிலேகத் தயிழ்த்தி அதனால் அகந்தைகொண்டு ஆர்ப்பரித்து அவனிமாங் களை அழிக்க முயன்றனர்.

அதுசண்ட அமர் அரைக்கணமும் தாழாது, அழிவினாவாகச்
சென்று, அம்பிகைபாகர் வீற்றிருக்கும் வெள்ளிமலையை யடைந்து,
நந்திபகவான் நளினபாதங்களைப் போற்றி உள்ளே செல்ல உத்தர
வுபெற்று, சந்நிதானத்தைச் சார்ந்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து
கைகளைச் சிமேற் குவித்து “சம்பு! சங்கரா! சச்சிதானந்தா!
ஜகதாஷ்டகா! சாணம்! சாணம்!!” என்று பேரினாச்சலையத்தோ
த்திரஞ்செய்ய, எல்லா மறிந்த எம்பெருமான் ஓர் விளையாடலாக
ஒன்று மறியார்போன்று “உம்பர்களே! உங்களுக் குற்ற துயர்
யாது? ஒதுமின்” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். வானவர் “மகா
தேவா! மாவலிபால் மாயவன் வாமனவடிவாய்ச் சென்று மண் யாசி
த்து வானுற்றோங்கி மாவலியை மாய்த்து, மமதையால் வைவகத்
தை வதைக்கின்றனன். அவனை வினாவி வடக்காவியில் அமர் அர்
தணர் முதலானார் அரைக்கணத்தில் அழிவது சாதம்” என முறை
யிட, அருள்வள்ளல் அகிலத்திலுள்ள அனைவர்க்குமுற்ற ஆபத்தை
அகற்றும்படி அக்கணமே அவ் வாமனன் முன்னடைந்து, மயக்க
மொழிய வார்த்தைகள் சில வாய்மலர்ந்தருளியும் * பிருகுமுகிவன்
சாப்பபடி விண்டி கருப்பாசயமுற்ற பாசனீக்க முகிர்ச்சியால், கே
ளாமல், இறுமார்கிருப்பதுகேக்கி, இறைவர் இனையில்லாச் சினங்
கொண்டு வச்சிதண்டமொன்று திருக்கையி லேற்று வாமனன்
மார்பிலடித்தனர். வாயுவேகத்தார் சாய்ந்த மேருமலைபோல வாம
னன் தரைமேற் சாய்ந்தனன். அப்பொழுது அவனது தோலையுரித்
துக் கஞ்சகமாகத் தரித்து, முதுகென்பைப் பிடுங்கித் தண்டாகக்
கையிற்கொண்டு கடவுளர் துயரொழித்துக் கயிலையடைந்தனர்.

அச்சுதன் அகந்தையகன்று, பண்டைய உணர்வெய்திப் பாம
னைப் பாலி, தேவமுநிவர்கட்கு வாமனபுராண மோதி வையுந்தஞ்
சேர்ந்தனன். மாவலி நந்தி பெற்றனன். சிவபிரான் வாமனனது
முதுகென்பைக் கொண்ட கோலமே கங்காமூர்த்தமெனப்படும்.

த்வம்விஸ்வஹர்த்தாதவநாஸ்திஹர்த்தா
த்வம்விஸ்வநாதாதவநாஸ்திநாத்

ஆதித்யபுராணம்.

“கல்பாந்தேஸ்யிதந்நீலீக்ரமமஹாகங்காஸபத்தஸ்புரச்
சேஷஸ்ஸூத்ரமதோந்ருவீரஹாகரப்ரோதாதிகோலாயிஷத்
விஸ்வகாரணவஸம்விஹாரமுதிதெனயெளமதஸ்யகூர்மாவபுள
கர்ஷத்திவரதாங்கதோஸ்யதுஸ்தாம்மோஹம்மஹாபரவம்.”

உபதேசகூல்-டம்.

“பற்றினன்வயிர்த்தண்டம் பகிரண்டமதிரவோச்சிச்
சுற்றின னுருமுக்காலத்தொழித்தனன் துளவமார்பி
னெற்றினனென்றலோடிமெறிபடுசண்டவாபு
முற்றநலிற்றுவிழுமுரிவெங்கிரியிற்சாய்ந்தான்.
சுருநிறக்கமஞ்ஞன்மேகக்கர்தஞ்ஞரித்துவாங்கித்
திருநிறத்தமையக்காளகஞ்சுந்மெண்ணச்சேர்த்தி
வெரிநுறப்பிடுக்குமென்புதண்டெனவெடுத்தக்கொண்டான்
மருமலர்த்துளவமாயோளுணவமயக்கந்தீர்த்தான்.”

காஞ்சிபுராணம்

“குறளாயணபிழவழிமண்கொண்டெருகெழுவுண்கு
நிறலானன் துமாவலியைச்சினைறயிற்படுத்துவிய்த்தான
யிறவேசவட்டிவெகிரெஹம்பையெழிந்கங்காளப்படையென்ன
வறவோர்வழுத்தக்கைக்கொண்டவங்கணான் நிருவுருவம்.”

கங்காளமூர்த்தயோகம்

இருபத்தெட்டாவது

கேசவார்த்தமூர்த்தி.

திருமால் முன்னொருகாலத்திற் சிவபிரானை நோக்கிக் கடுந்தவ
ஞ்செய்தனர். அரவாபரணர் அச்சதன் செய்யும் அருந்தவத்திற்கு
அகமகிழ்ந்து அவருக்குப் பிரசன்னமாய் “விண்ணுவே! தேவாசுர்க
ளாலே தீர்த்தற்கரிய வல்லமையும், எத்தகையினராயிருப்பினும் அ
வர்கள் யாவரையும் மயக்கத்தக்க மாயையும் உனக்குக் கடாக்ஷித்
தோம் மாயன் என்றினியுன்பெயர் வழங்குக. நீயே எனது இடப்
புறமாவாய்.” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினர்.

திருநாவுக்கரசுகவாமிதம். (16)வாபம்.

‘எரியலாலுருவயில்லையே நலாலே நலில்லக்
கரியலாற்போர்வையில்லைக்காண்டரு சோதியார்க்குப்
பிரிவிலாவமரர்குழப்பெருந்தகைப்பிரானென்றேத்தும்
அரியலாற்றேவியில்லையுனையாறஞர்க்கே.’ — எனவும்,

இரட்டைப்பல்லவர்

“வருக்கைத்தடம்பொழிலாமாதையயர்க்குமாசொன்றில்லா
முருக்கொத்தமேனியழகியநாதர்க்குமச்சாவத்
திருக்கைக்கமலஅரஞர்க்கரிதிருத்தேவியன்றேநல்
அரிக்குப்பொருளுணாயிர்கெடுவீர் நும்மறிவின்மையே.” — எனவும்

காசிசூலம்.

“ஆற்றல்வடிவாட்டடங்கையவுணராலுமகல்லிசம்புதணிபூக்கு
மமராலு, மாற்றரிதாபெய்வுயிர்க்குமயக்கஞ்செய்யுமானபுனைக்களி
த்தனமெம்மிடப்பாளியே, யூற்றிருந்தூநறவொழுநுந் துளவத்தாரோ
புனைவிகழந்தோ ரெமையிகழந்தோ ரென்ன போதி, யேற்றையிருந்
கொடிவயர்த்த செக்கர் வேணியிறைவனுயர் தடங்கயிலை யெய்தினு

னே.”—எனவும், வரும் பிரமாணங்களாற் சிவசத்திகளுள்ளே விஷ்ணுமூர்த்தியும் ஒன்றென்பது பெறப்பட்டது.

அத்தகைய பேற்றினையடைந்த அச்சுதன் சிவபிரானாது திருவுள்ளக் குறிப்பின்படி பராசத்தியேயாவன்; பாரியாகையிற்பார்வதியும் ஆணுருவாகையில் விஷ்ணுவும் குரோதமுற்றற் காளியும் புத்தமுனையிலே துர்க்கையுமாக விளங்குவன்.

ஆகம ஸாஸ்திரம்.

ஏகைவஸக்தியரமேஸ்வரஸ்ய ப்ரயோஜனார்த்தாயச துர்விதாபூத்
போகேயவாரீபுருஷேஷு விஷ்ணுக்ரோதேசகாளீஸமரோசதுர்கா.

ஒருகாலத்தில் உமையம்மையார் சிவபெருமானேனோக்கி விரதங்களுட் சிறந்த சோமவாரவிரதத்தை ஆச்சரியித்து வசிஷ்ட ராதிமுனிவர்கட்கு அன்னமளிக்கையில், இறைவியாரது தவச்செயலைக் காணவிரும்பிய எம்பெருமான், விஷ்ணுமூர்த்தி பாரியாகிப் பின்வர, தாம் விருத்தவேதிய வடிவேற்று எழுந்தருளி, விமலயின் விரதத்தைச் சோதித்து, பெருமான் தமதநிலவடிவும், திருமால் முதலிற் பார்ப்பதி யுருவும் பின்னர்த் தனது நிஜவடிவுக்காட்டத் தரிசித்துக் களித்தனரெனவும் ஓர் சரித முளது.

ஸைஸபுராணம்.

போபோகிரீந்தாதநயே யதந்யாஸார்தம்தவாஜிரம்
ப்ராப்தமந்நார்திநம்மாஸ்வை வித்திப்ராஹ்மணபுங்கவம்.
அதாலோக்யமஹாதேவ விஸ்மயோத்புல்ஸைலோசநா
இமிதந்தேவிலவலிதௌ ஸேயமித்யாஹபார்வதி
அதேவ்விதஜ்ஜோகைத்யாநிர் நாரீருபம்விதமாயதத்
ஸ்வரூபந்தர்ஸயாமாஸ பார்வத்யாஸந்நிதௌஹரி
நீலநீரதஸுங்காஸு புண்டரீகதனேகஷணம்

ஆம்பிகைபோன்ற அத்தகைய அழகியவருவை அச்சுதர் எவ்
வாறடைந்தனரென்ற பரியாலோசிக்கும்படித்தில், அகிலலோகத்
திலுந் திறந்த திரிபுரஸூந்தரி என்னுங் காரணப்பெயர் வாய்ந்த
எமது தாயாகிய கவுரியைக் கருதிக் காலம் பல கடுத்தவஞ்செய்து
கைகூப்பிப் பணிந்து ஈச்சவரியாணப்போன்ற திவ்ய வடிவை அவ்
வம்மையார் திருவருளினாலே யடைந்தனர் எனக் கொள்க.

ஆநந்தலஹரி.

ஹரிஸ்த்வாமாராத்யப்ராணதஜநஸௌபாச்யஜநமீம்
புராநாபூத்வாபுரரிபுமபிஷேஷாபமநயத்-ஸ்மரோபித்வாம்நத்வா-

ஸௌந்தர்யலஹரி.

ஸமுத்பூதஸ்துலஸ்தநபாமுரார்சாருஹஸிதம்
கடாஷேஷந்தர்பாக்திசநகடம்பத்யுதிவபு
ஹாஸ்யத்வத்ப்ராந்திம்ஜநநிஜ்யநாதஸ்ஸமதுலே
பவத்யாயேபக்தாஃபரிணதிரமீஷாமியமுமே.

நண்டெடுத்துத்தாட்டிய இங்ஙனைய பலவேறுக்கனால், திரு
ல் சிவசத்தியே யென்பது பெறப்பட்டது. புருஷபாகம் வலப்
புறமெனவும் பெண்பாக மிடப்புறமெனவும் கூறப்படும் நியாயத்
தால், சிவபிரானது வாமபாகத்தைத் திருமால் சிவார்ச்சனை செய்து
பெற்றுக்கொண்டனர். அச் சிவகேசவரிருவரும் ஒருவடிவாய் (அர்
த்தநாரீசுவரர்போல) வலப்புறம் செந்நிறமாய் மழு அபயமும், இடப்
புறம் பசுமையாய்ச் சக்ரவாதமூர் தாங்கி ஒரு திருமேனியுடன்
எகபீடத்திற் சமானமாக எழுந்தருளியிருப்பர். அத் திருவுருவத்
தைச் சங்கராநாயணரெனச் சற்றும் பேதமின்றி ஒருமூர்த்தியாய்
உபாசனார்ச்சனைகள் புரிந்து நற்கதியற்றோராகிய கண்ணுவாரதி
முகிவார்கட்டு எண்ணில்ல. இத்தகைய இலக்கணமாகக் கேசவ
னைப் பாதியாக வுடைத்தாயிருத்தலின் பெருமான் கேசவார்த்த
மூர்த்தியெனத் திருநாம மெய்தினர்.

சிவபராக் கிரமம்.

இத்திருவருவம் ஹரிதராம் என்னும் சேஷத்தித்திப்பிரசித்
தமாக விளங்கும்

நீநஸய்மோத்தர ப்ராஸம்.

ஹரிஸ்ரங்காயோர்நாஸ்தி யுவயோர்பேதசுஸ்வ
யேபேதபுத்யாபாய்மந்தி தேதூராயுவயோர்ஹ-இத்யாதி-
நிவாரிதும்மஹாபம்ஹௌ ஹரிஸ்ரங்காஸுபிணௌ
யுவாமேகாக்ருதிம்பராய ஸாரலோசனகேசௌ
ஸ்தாதல்யமசிராதத்னா வைகணைவவரம்ம
இதிதஸ்யவசம்நூத்கா கர்தும்தஸ்யமநோதம்
பர்யதாம்ஸர் தேகாநாம் தாவேகாக்ருதிமாபதஃ
தஸ்யமாத்தரிஹாஸேஷத்ஸமிதிததப்பாதிதம்புலி

பத்னேரார்த்திநூநை.

“இடமால்வலந்தாணிடப்பாறுழாய்வலப்பாலொண்கொன்றை
வடமாலிடந்துகிரேல்வலமாழியிடம்வலமா
ணிடமால்கரிதால்வலஞ்சேதிவனுக்கெழினலஞ்சேர்
குடமாலிடம்வலம்கொக்களாயாமெங்கள் கடத்தணுக்கே.”

கேசவார்த்தமூர்த்தயேநமஃ

இருபத்தொன்பதாவது

பி சூ ட ந மூ ர த தி.

தேவதாருக முகிஷர் சிவபக்தியில்லாராகி, யாகமே முத்தி
பயக்கவல்ல நற்கருமமென்று சித்தித்து விழைவுடன் எண்ணில்லா
வேள்வியுரிவாராயினர். பார்த்தவலகில் நிகழும் பலவற்றையுமறிந்த
பரம்பதி அதனை யுணர்ந்து, திருமாலைத் தம்பால்வாத் திருவுள்ளஞ்
செய்ய, கமலகேசன் கண்ணுதல் கருத்தறிந்து கவிலையகிசிலைய

வடைந்து; திருந்திதேவா விடைபெற்றுத் திருச்சந்திரானத்தினுட் சென்று சிவபெருமானைப் பணிந்து நீங்க, விடையூர்தி விரும்புடைய விண்ணவைக் கைப்பற்றி யெழுந்து வெள்ளரிமலையை விலகி வெளியிவந்து “மாதவ! நுன்றொருகால் நீ கொண்ட மோகினியருவையின் டெய்துக.” என, பன்னகசயனன் பணிமேற்கொண்ட டனியினை யா யப்பொழுதே யாயினன். மாவெண்ணும் பெயருக்கேற்பத்தமது திருவுருவைக்கண்டு மாவெய்தும்படி அம்பிகாபதியும் அவ்வரிவைக் கேற்ற ஆடவசிரோஷ்டராய் வடிவேற்று, கபாலமுஞ் சூழ முகையைத் பற்றித் திகம்பரராய்ப் பிஷாடநத் திருக்கோலங்கொண்டு, முகிவர வாசமாகிய தாருவனத்தை மோகினிப்பெண்ணுடன் கண்ணினர்

அச்சமயத் தருந்தவத்திருந்த அந்தணர்குழாம் அரிவையைக் கண்டு அறிவழிந்து தவநெறி தவறி அவநெறிகொண்டு காமவிரூபப் மேலிட்டாற் பின்றொடர்ந்து, விளக்கைக்கண்ட விட்டில்போலத் துன்புறுவாராயினர். இத்தகைய மாயையியற்றும் கவிதந்து மாயனாகிய மோகினியை மகாதேவன் பிரிந்து, கையிற்கொண்ட பரிகலத்தி லையேற்றார்போல முகிவர வீதியிற் சென்று பண்ணொசையோடு உள்ளாளக்கீதம் பாட முகிபன்னியர் கேட்டு, அவ்வினிய வேகையுடன் பாடுகொணைக் காணவிரும்பி வீதிவாயிலில் வந்து பெருமானது பிஷாடநத் திருக்கோலத்தைத் தரிசித்துக்காமத்துயரிற் கட்டுண்டு வருக்தினர். அரிவையார் சிலர் ஐயனையணையும்படி பிரார்த்தித்தனர்; பெண்கள் சிலர் பிச்சையிட்டனர்; கன்னியர் சிலர் காமநோயாற் கலையலிழ்ந்தனர்; மாதர்கள் சிலர் வலி வழுந்தினர்; கங்கையர் சிலர் நாணமழிந்தனர்; எம்பெருமானது திருவிளையாடலால் மாமாயா சால் வித்ததேபோல் அம் மாதரிடம் ஈந்தபித் தெண்ணுயிரம் புதல்வர் அக்காலத் துதித்தனர்

அப்பிள்ளைகள் பிஷாடநமூர்த்தியைப் பணிய, புராசி “நீவிர் எம்மைநோக்கித் தவஞ்செய்க.” என விடுத்து, நகரின் புறம்போந்த

ளர், முநியனா மோகிக்கச்செய்த மோகினிமுதல்வனை யடைய,பின் வந்த பெருந்தவத்தினர் தத்தம்பெண்டினை யவாலிச்சேன்று கண்டு கம் மனைவிமாரும் இத் திகம்பரனாவ் நாண் வளை முதலியவற்றைக் கழிந்தனர்போலுமென்று கருதி “நாமொரு பெண்ணை நவமழிந்து காமபாசத்தாற் கட்டுண்டோம். நம்பன்னியர் ஒருவன் மாயத் தாற் கற்பிழந்தனர்.” என்று பேசிக் கிலேசித்து, தமது தவநிலையை மாயனாவ் மாய்த்ததும், தம் பன்னியர் கற்பை யழித்ததும், சங்கரனின் பென்று தமது ஞானத்தாலுணர்ந்து “பெருந்தவ மழியினும் பிராயசித்தஞ்செய்யலாம் ; கற்பழிந்ததே ; கற்பகாலுங் காசினி யோர் கிந்திப்பரே.” எனக் கழறி, பிஷாடாநர் பின்செல்லும் பெண்டினாக் கூலி, “யாவர்பின், செல்கின்றீர்? கற்பழிந்தவர் கடுத்தழல் மூழ்கிக் காயத்தை யொழித்தல் கடூன், அன்றேல் உம தூனாயடை மின் ” என்றனர். காரிகைமாரர் கணவர் கழறிய மந்தறத்தைக் கருத்துட்கொண்டு கண்ணுதலைப்பிரியக் காலெழாது பின்னொருருகையில், கருணாமூர்த்தியின் திருவருளால், ஒருவாறு மனத்திரும்பி உம்பர் பெருமா னுருவை யுட்கொண்டு ஊர் சேர்ந்தனர்.

சிவபெருமான் திருத்தெளிச்சேரி யென்னும் நகரிலீங்கினர் முநியர் சிவபிரானைக் கொல்லவேண்டுமென்றுட்கொண்டு அபிசார வேள்வியெய்து அதனாற் றேண்டிய புலி நாகம் முயலகன் முதலிய வற்றைப் பிரயோகிக்க, அத்தன் அவற்றைச் சங்கரித்தும் உடை முதலியவாகத் திருமேனியிலணிந்துந் துன்புறுது திருமாலுடன் கயிலைசார்ந்து கமலிகைவனை விடைகொடுத் தனுப்பி எழுந்தருளி யிருந்தனர். (அவர்கள்செய்த அபிசார வேள்வியைப்பற்றிய விவரங் களைச் சார்த்தாலுறாமூர்த்தத்திற் காண்க.)

நூருவக முநியர் தவத்தையும், அவர் மனைவியர் கற்பையும் அழிக்கும்படி பெருமான் திகம்பரராய்ப் பிரமகபாவத் தாங்கிப் பவியேற்கச் சென்றோகாலமே பிஷாடாநமூர்த்தமெனப் பெயர் பெறும்.

நாருவநகீடாவினாகம்.

வாவிஷ்டலைகம்.

வாவிஷ்டரை நோக்கி சுர்வாவாக்சியம்.

விஷ்டணுர்சமாயயாப்ரதம் பார்யாபூம்மஸூந்தர்.

தயாஸஹமஹாகீடாந் க்ருத்வாவேஷ்டுதிகம்பரம்.

காந்திபுராணம்.

“அடியிற் குறித்த பாதுகையு மசைந்த நடைபு மிசையிடறும்
வடிவீற் சிறப்ப நடந்தருளி முழை யேந்தி மருங்கணைத்த [டிப்
தொடியிற் பொலிதோண் முனிமகளிர் சுரமங் கையரை மயவ்யூட்
படியிட் டெழுதாப் பேரழகாற் பவிதேர் பகவன் நிருபுருவம்”.

பிஷாடநமூர்த்தயேநமஃ

முப்பதாவது

விறும் ஹக் ந மூர்த்தி.

ஹிரண்யகசிபனென்னு மியற்பெயருடைய ஒருவன் அசுர
குலத்திற்றேன்றி, தமது குலகுருவாகிய வெள்ளியை விளித்து
“ஆசிரியனே! யாரை வணங்கித் தவஞ்செய்தால் அடைதற்கரிய
வரம்பெற்று, வரம்பில்லாக்காலம்வலிமிருந்துவாழலாம்”எனவினவ,
சுக்கிரன் “அரசு! அவ்வாபரணையன்றி யத்தகைய வரத்தை யளிப்
போர் யாவர்?” என்று, அப்பரமனைப்பணியும் பலமுறைகளையும்
பயிற்றித் தனதுகுசார, ஹிரண்யகசிபு செவிரானது நிருவடினை
இதயத்திலிருத்தி எண்ணில்லாக் கால மியற்றிய தவத்திற் கிறைவர்
மகிழ்ந்து “யாது வேண்டுவது?” என, அசுரன் அண்ணலே! பிறு
திரிமுதலிய ஐம்பூதங்கள் - ஆபுதக்கருவிகள் - வானவர் - மாதுடர்-
பற்கை - விலங்கு முதலிய பிரானிகள் இவை யொன்றனாலும் இர

விலும் பகலிலும் இரவாவரம் வேண்டிம்” என் நேற்ப, எம்பிரான்
“அவ்வாறேயாகுக.” என வரமருளினர்.

தூண் பெற்ற வரத்தினுற் திருக்கெய்திய தானவன், நால்
வகைச் சேனையையுங் கடல்போற் கூட்டிக் காசினி முழுதினுக்குங்
காவலனானான். தேவரம்பையர் சித்தமாதர் இயக்கஸ்திரீகள் முதலா
னானாச் சாமனாயிரட்டப்பணித்து, இந்திரன் முதலிய வெண்டிசைக்
காவலர் வந்து நாடொறும் வணங்கிப் பணிப்பனபுரிய வமைத்து,
பிரமன் தன்பெயரைக்கேட்டுந் தொறுநிலுக்கும்படி, கருடர்-கார்தரு
வர்-சித்தர்-வித்தியாதர் முதலானார் சித்தந் திசைக்கச் செங்கோல்
செலுத்தினன். அக்காலத்தில் அவனாக்கினையா லினைவரும் (ஹிரண்
யாயநம:) எனக் கூறவேண்டுவதெயன்றி வேறொருவரையுங் புய
னரிக்கப்படாது. இதனைப்பொருத இமையவர் விண்மூர்த்தியைக்
கண்டு விளம்ப, சார்ங்கன் தனதொரு கூற்றை அவனது தவப்புதல்
வனாக ஜநிப்பித்தனன். அப்புதல்வன் ஐந்துவதடையப் பள்ளியில்
விட்டுப்படிப்பிக்க எத்தனிக்கையில், உத்திரவீன்படி உபாத்தியாயர்
(ஹிரண்யாயநம:) என்று போதிக்க, சிறுவனாகிய பிரஹ்மாதன்
(ஸ்ரீநாராயணநம:) என, ஐயர் அரசனுக்கு அறிவிக்க, அசுரன்
பலவகைத்தண்டஞ்செய்தும் பயனுருமையால் “நீ கூற்றின்றபரம்
பொருள் யாண்டினது.” எனக்கேட்க, பிதாவை நோக்கிப் பிரஹ
்மாதன் “இறைவனெங்குமுன்” எனக் கூறினன்.

நாகவத்புராணம்.

“சாணிலு முளனோர் பெற்றி யணுவின்ச் சதக்கூ றிட்ட
கோணிலு முளன்மா மேருக் குன்றிலு முளனிந் தின்ற
தூணிலு முளனி சொன்ன சொல்லினு முளனிச் செய்தி
காணுதி விரைவி னென்ற னன்மெனக் கருகன் சொன்னான்.”

தேட்ட ஹிரண்யகஸ்பு தோபவர்களுக்கையில், நாராயணன்
சைவடிவஞ் சிங்கவடிவுக்கடிய நரசிங்கமாகத் துணைப்பிணித்துனான்

ண்டு செவ்வியவர்த அவனுடனாகும்பேராவற்றி, அத்தானவத் தலைவனைத் தன்மடியிலிருத்தி, நகங்கனாள் மார்பைப்பிளந்துருடையப்பிடுங்கி மலையாயனரிந்துஇராப்பகலுக்கிடையாகிய சாயங்காலப்பொழுதில் மேலிட்டு, ஒருதாளியுதிராமுங் கீழ்விழாமற் கையிலேற்றம் வாய்மைத்தும் பருகி உயிர்மாய்த்தனர். (அவனைச் சங்கரித்தகாலத் தையே இரணியகேளையென்பர்.) திருமகன்கொழுநன் அகாணுதிர மருந்திய வெறியாள் அவனிமாக்களை வசரி வாயிற்பெய்து, செருக்குற்றசெயல்கண்டஞ்சிய தேவர் ஒருநொடியிலுலகமழிபுமென வுட்கொண்டோடிச் சென்று, திருக்கலையை யடைந்து திருநந்திதேவராத் சிவபிரானுக்குரைப்ப, பாமசிவன் “பயப்படாதீர்கள்” என்று பகர்ந்து, இரு ரொழும் இணையில்லாச்சிறகும் கூரிய நகமுமுடைய எட்டுக்காலும் நெடிய வாலும் பேரிசைச்சலும் கடுங்கோபமுந் கொண்ட சரபத்திருவுருவுடன் நாகிங்கத்தை நண்ணி இடி முழக்கு போலிரைந்து உதிரவெள்ள மூற்றெத்தோடச் சிங்கச்சிரசையும் கைகளையும் கறித்துத்தள்ளி மேலுட்கார்த்துசிங்கத்தின் சுருமத்தை யுரித்துத் திருமேனிமேற் போர்வையாகக்கொண்டு வெள்ளி மலையை யடைந்தனர். விண்டு பண்டையவுணர்வு தோன்ற, பாமனைப் பூசித்து நாகிங்கபுராண் மோதி வைகுந்தமுற்றனர்.

நாகிங்கத்தின் சித்ததை யறுத்துத் தலைமாலையி லணிந்த நாகவும் சரிதமுளது. இரணியகசிபினைச்சங்கரித்த நாகிங்கத்தின் இறுமாப்பைச் சரபருபமேற்று நாகஞ்செய்தமையாற் சிவபெருமான் விம்ஹக்நமூர்த்தியெனப் பெயருற்றனர்.

ருக்வேதம்.—அந்நம்மருக்வேஸாபாயருஷிபந்தவே.

ஸ்ருதி.—தைத்திரீயகம்.

ஹரிக்ரதவந்தம துயந்திதேவா: விஸ்வஸ்யேஸாந்ருஷ்யம்மதிக்ரம்;

ஸ்காந்தபுராணம்.

ஹரிம்ஹாந்தராரம்பம்விஸ்வஸ்யேராகமீஸ்வரம்
அப்யாந்திஸுரஸ்ஸர்வே நமோவாக்யஸ்ஸஹாத்ருதம்.

காபரிதண்டம்.

புராஹிசன்யகரரிபுதைத்யபாஜம்மஹாபலம்
ஹத்வாதத்ருதிராபாந பாமத்தம்யாசிதஃஸுஹை
ருத்ரஃபரபருபேண நரவீம்ஹமபீடயத்.

நீருஸிம்ஷேஹாநீராபுராணம்

ததோந்ருஹிம்ஹமாஸோக்யசக்த்ரம்யகநஸாஹஸஃ
தந்ந்ருஹிம்ஹபரிசோயாவந் நகைஸ்ரேத் தம்ஸமுத்யதஃ! இத்யாதி
ஹவம்ஸுரூலசக்ரௌதௌ மஹாரண்ஸமுதத்ருதௌ
விஸோக்யலிபுதாஸ்ஸர்வே மஹாபயமுபாயபு! இத்யாதி!
ந்ருஹிம்ஹஸாபௌத்ருஷ்ட்வா ததோப்ரஹ்மஸுஹாஸஸஹ
துஷ்டரரிபரமபீதஃ கௌக்ருதாஜ்ஜிவிததஃ

ஸ்காந்தபுராணம்.

ஸாலிபுதாயஸுரப்ருந்தகமொஹிமசயா
ஸீலாயமாநசாணம்புஜபல்லவாய
தேஹாவலேபயரிபூதந்ருஹிம்ஹம்மஹை
ஸீலாயசாயஸாபாக்ருதயேக்மோஸ்து.

ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்.

ருஷ்யஃ—கதம்தேவஃ ஸர்வஜகத் ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகாரஃ
ஸாபாக்யம்மஹாகோமவீக்ருதம்ருபமாஸ்திதஃ
ஸூதஃ—ஸ்ருணுவத்ருஷ்யஸ்ஸர்வே - இத்யாதி
ஹத்வாதுக்த்வாபகவாந்ஸவீடம்நரகேஸரீ -
ஆபாசமேககரணைஸமாப்யாத்யம்திகம்ஹரி

தத்ஸுடையத்தவாந்விஷ்ணுஜீவிதம்ஸ்வாபாரதத்
தத்வக்த்ரம்தஸ்யக்ருத்திருசஹ்ருத்வாஸரபவிக்ரஹம்
அதேந்தரியத்வமகமத்வீரபத்ரஹ்ருத்தவம்

காஞ்சிப்பிராணம்.

“நன்னா லிரண்டு திருவடிபு நனின் வாறு முகமிரண்டுங்
கொண்ணாநிறகுமுருத்திரமுக்கொடும்போர்ப்புமெதிர்த்தோற்றச்
செந்நீர் பருகிச் செருக்குநா மடங்க லாவி செகுத்துரிகொண்
டொண்ணர் குலங்கண்முழுதழித்தவுடையான்சாபத்திருவுருவம்.”

விம்மல்கர்மூர்த்தயேநமம்

முப்பத்தொன்றுவது

சண்டேசா நுகர்மூர்த்தி.

சோழவளநாட்டிலே, பூர்வம் குமார்க்கடவுள் ரூபன்மனைச்
சங்கரீக்குகிமித்தந்தென்றிசைநோக்கிச் செல்லுகையில், பாம்பதி
யாகிய கெவபெருமானை யருச்சித்த தலங்களுள்ளொன்றும், ஆசாரிய
சுவாமிகளின் தேவாரத் திருப்பதிகம் பெற்றுள்ள துமான திருச்சே
ய்ருத்தாரில் வேதியர் குலத்திற்காசிபகோத்திரத்திலுணித்த பஞ்ஞ
தத்தன் என்றொருவனுள்ளான். அவன் மலைவீரபெயர் பத்தினர். அவ்
வருவருக்குஞ் சிறுத்திராராக விசாரசுமார் என்பார் திருவவதாரு
செய்தனர். அவர்க்கு ஐம்மாந்தர அறிவுத் தொடர்ச்சியால் வேத
வேதாசுமங்களை யாவர்பாலு மோதாதுணருமறிவு ஐனித்தது. நாய்
தன்வையர் அவருக்கு ஏழுவயதிலேயே உபநயனஞ்செய்தது,
தக்க ஆசிரியரைக்கொண்டு வேதமுதலியாகலைகளைக் கற்பிக்குமுன்
நாமே யறிவுந் திறமுடையோரா யிருத்தல்கண்டு விடப்பட்டதான்.

அவ் விசாரசுருமர் அளவில்வாத வேதாசுமங்குளி கூறப்படும் உண்மைப் பொருளெல்லாம் சர்வலோகசரண்பாரிய சிவபெருமானது திருவடிகளே என்றும், சிருட்டி-திதி-சங்காரம்-திரோம்பலம்-அதுக்கரஹமென்னும் பஞ்சகிருத்திய காரணமாக ஆகத்தத்தாண்டவம் புரியும் எம்பெருமானே நம்மை யானாக வுடையாரென்றும் உண்மையறிவு தோன்றவதால், சர்வான்மாக்களிடத்தும் அன்பின் வழி யொழுதி வருங்காலத்தில், ஒரு நாள் அவர் தம்மோடு வேதாத்தியயனஞ்செய்யும் அந்தணச்சிறுவரோடு அவ்வூரார் பசு நிரைகளுடன் கூடிச் செல்லுகையில், ஒரீற்றுப் பசு வொன்று அதனை மேய்ப்பாளைக் குத்தப்போக, அவ்வாயன் சிறிதும் அஞ்சாமற் கோவ்ஞால் அதனை நன்றாய்ப் புடைத்தான். அதுகண்ட விசாரசுருமர் சாஸ்திரங்களிற் கூறிய விஷயங்களை ஐயம்-திரிபு-அறியாமையாகிய முக்குற்றங்களு ிங்கத்தெனிகதோராதலின் மனம் பொருராதி அவ் விடையன்பார் சென்ற பசுக்கள் சமஸ்த தேவர்களும் முனிவர்களும் கணங்களும் பிரியாது சூழ்ந்திருக்கும் உறுப்புக்களையுடையன வென்றும், சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனத்திற் குரியபஞ்சகவ்வியங்களைக் கொடுப்பவை யென்றும், சிவசாதனமாகிய திருவெண்ணீர் துக்கு மூலம் அவற்றின் சாணமென்றவ் கூறி அப்பசுக்களைத் தாமே மேய்க்க விரும்பி, அவ்வாயனை நோக்கி “நீ யிப்பசுநிரையை இனி மேய்க்கவேண்டாம், யானே மேய்ப்பேன்” என்றார் ஆயன் அஞ்சிவண்ணிச் செல்ல, விசாரசுருமர் அவ்வப் பசுக்களை உரியாறாறுதி பெற்று, சமீபத்திலுள்ள மண்ணியாற்றங்கரையிலும் சிறைவாகிய புல்லுள்ள வீடங்களிலும் மேய்த்து, நீர் காட்டி, வெயிலவேளையில் நிழலிலிருக்கச்செய்து, அருணன் அஸ்தமனமாகுமுன் அவரவர் வீட்டிற்கனுப்பித் தம் வீடு சேருவர். இதனால் பசுக்கள் அழகோடு பெருகி மிகுதியாகப் பால் யொழிந்தன. பசுக்கட்குரியார் முன்னிலும் அதிகம் கறத்தல் கண்டு களித்தனர். அனை விசார

சருமனாச் சிநிதேனும் பிரியமாட்டாதனவாரும் அவனாக் கண்ட
வுடன் மடி சாத்து பால் பொழிவனவாடியிருந்தன.

அப்பசும்பால், சிவபெருமானுக்குத்திருமஞ்சனமாகுந் தருதியு
டைமையைக்கருதி, அப்பெரியார்க்குச் சிவார்ச்சனையில் அத்தி
யந்த ஆசை தலைப்பட்டது. உடனேமண்ணியாற்றங்கையிலுள்ள
ஓர் மணற்றிட்டையில் ஆத்திரமாத்தின் கீழ் மணவிஞ்ஞோர் சிவலி
ங்கதியித்து, கோயில்-கோபுரம்-மதில் முதலியவை வருத்து, பல
வகைப்பத்திர புட்பங்களைக் கொய்து சிவார்ச்சனை செய்து, புதுக்
குடங்களைக் கொண்டுபோய்ப் பசுக்கள் மடியைத் தீண்ட அவை
களைத்துப்பால் பொழியும், அதனை யபிடுகஞ்செய்வார், தனக்குக்
கிடையாத பூஜாவுபகாரணங்களை மாநளிகமாகச் செய்து முடிப்பார்,
இப்பூசையைப் பெருமான் அவ் விலிங்கத்தினின் நன்னோ டக்கே
ரிப்பார், பசுக்கள் இதனால் குறையாமல் முன்போலவே வீட்டுக்கும்
பால் கொடுத்துவந்தன. இதனைப்போலவே விசாரசருமர் கொடுநான்
சிவார்ச்சனை செய்துவருகையில் ஒருவன் பார்த்து ஊராருடன்
சொல்ல, அவர்கள் சபையாருக்கறிவிக்க, சபையார் யஜ்ஞத்தனை
வருவித்து “உன்பின்னா பாலுக்கறந்து வீணைமணலிற் சொரிந்து
வினையாடுகின்றானாம்” என, யஜ்ஞத்தன் “நான் அறியேன், இனி
அவ்வாறு நடந்தால் அக்குற்றம் என்தே” என்று வீடுசென்று, மறு
நாள் உதயத்தி னதைச் சோதிக்கவெண்ணி, விசாரசருமர் பசு மேய்
க்கச் செல்லுகையில், அவன் அவர் அறியாமல் பின்னொடர்ந்து செ
ன்று, அவர் மண்ணியாற்றின் மணற்றிட்டிற் போனதுகண்டு, அரு
கிருந்த குராமாத்திலேறி யொளித்திருந்தான்.

விசாரசருமர் வழக்கம்போல ஸ்நானஞ்செய்து, சிவலிங்கமுத
லியனை வருத்து, திருப்பள்ளித் தாமஞ்சேகரித்துவைத்து, பசுக்களி
டங் குடங்கொண்டுசென்று, அவை சொரிந்த பாலிற் குடத்தோடு

வைத்து, சிவார்ச்சனைமுடித்து, பாற்குடங்களை யபிதேகஞ் செய்தனர். குராமரத்திலிருந்த யஜ்ஞத்தன் அதுகண்டிதங்கி விதைந் தோடிவந்து பல கொடுஞ் சொற்கள் கூறி விசாரசருமர் முதுகிலடித்தனன். அவர் மனம் சிவார்ச்சனையி லுழந்தியிருந்ததால் அவருக்குப் புலப்படவில்லை, யஜ்ஞத்தன் தான் பலமுறையடித்தும் அவருணராமை சிவார்ச்சனையாலென் றறியாளுதி, மிகக் கோபித்துப் பாற்குடங்களைக் காலாலிடரிச் சிந்த, உடனே விசாரசருமர் அது கண்டு செய்தவன் பிதா-குரு-பிராமணன் என்பதறிந்தும், அவன் செய்தது சிவாபராதமாதலின், அவன் காலத் துணிக்கக்கருதி அருகிருந்த ஓர் கோலையெடுக்க, அது மழுவாக, அதனாற் கால்களை வெட்டிச் சிவபூசையின் சேடத்தையு முடித்தனர். சிவபெருமான் இடபாருடராய் உமாதேவியுடன் தோன்றினர். விசாரசருமர் பேராசந்த முட்டலும்பி இருவிழிவழியாய் ஆநந்த, நீரூவிவார்தர மெய்ம்மறந்து பணிந்தனர். பெருமான் திருக்கரங்களாலெடுத்து “நம் முடைய தொண்டர்களுக்கெல்லாம் உன்னைத் தலைவனாக்கி நாம் ஏற்றுக்கொண்ட அமுதும் பரிவட்டமும் புஷ்பமும் உனக்கே தந்தோம்” என்று தமது சடையிலணிந்திருந்த கொன்றை மாலையை அவருக்குச் சூட்டிச் சண்டேசுரபதவி தந்தருளினர். அவரால் தண்டிக்கப்பட்ட யஜ்ஞத்தனும் சிவபதமடைந்தனன்.

விசாரசருமருக்குச் சண்டேசுர பதவியை அதுகரவித்த அவசரமே சண்டேசுரதுக்கஹ மூர்த்தமெனச்சாற்றப்படும்.

திருநீலாண்டரூபாணம்.

“தொடுத்தவிதழிருழ்சடையார் துணைத்தாணிழற்கீழ்விழுந்தவரை யெடுத்து நோக்கி நம்பொருட்டா லின்ற தாதை விழுவெறிந்தா யடுத்ததாதை யினியுனக்கு நாமென்றருள் செய்தனைத்தருளி மடுத்தருண பாற்ற விழிய்செமோர் துமகிழ்த்தருள்.

